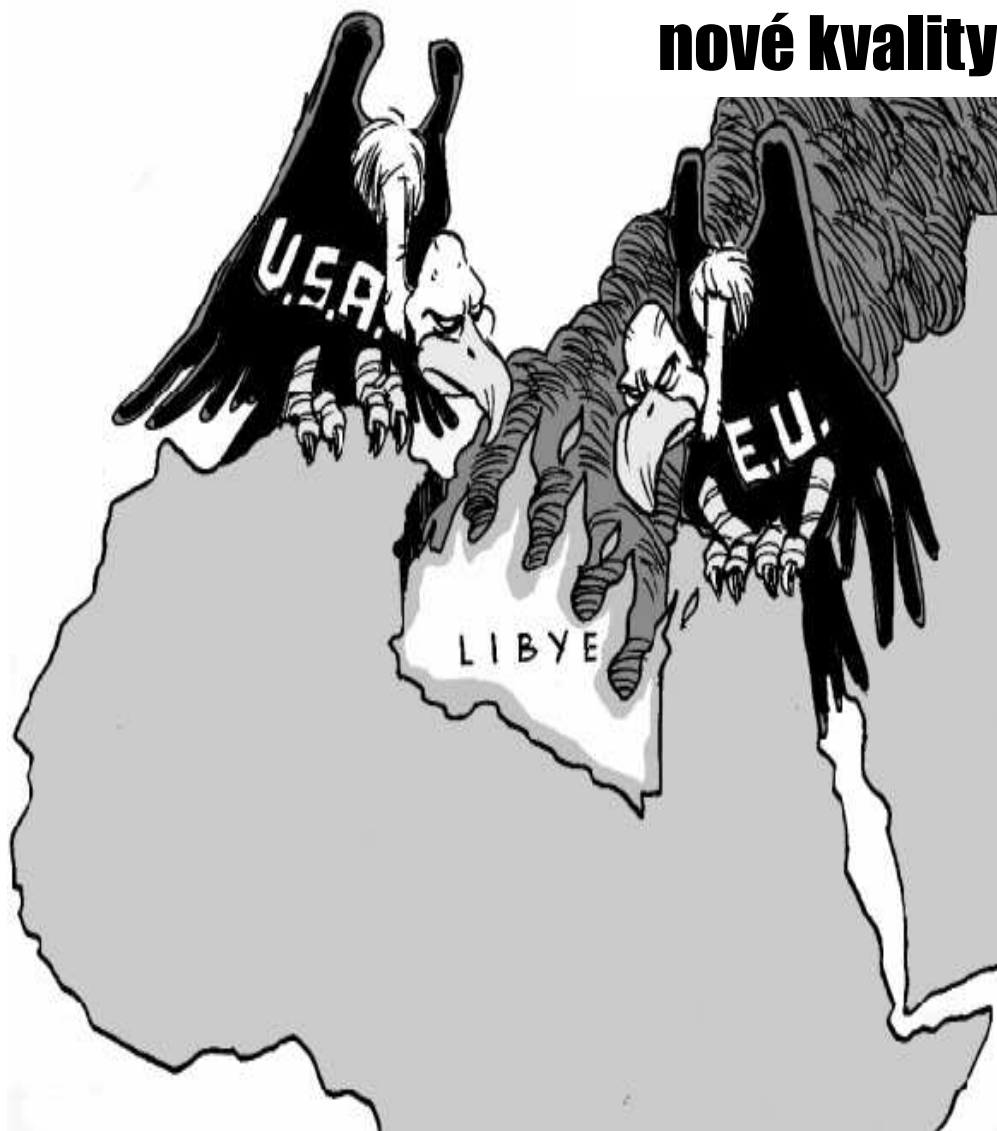

Válka proti Libyi

**Imperialistická agrese
nové kvality**

Válka proti Libyi

**Imperialistická agrese
nové kvality**

**MLADÁ PRAVDA
2011**

MLADÁ PRAVDA, 2011
ISBN 978-80-904725-3-2

Slovo úvodem...

Žijeme v epoše imperialismu. Po porážce socialistického zřízení v zemích střední a východní Evropy a po rozbití Sovětského svazu na počátku 90. let 20. století, poté, co euroamerický imperialismus ztratil důležitou mocenskou protiváhu, zahájily USA spolu se svými satelity a spojenci s využitím svého vojenského nástroje NATO, stejně jako Evropská unie novou vlnu imperialistických agresí a okupací. Hnací motorem agresí byla a je snaha uchovat, rozšířit a restrukturovat své mocenské pole ve světě, zmocnit se nerostného bohatství jiných národů a podrobit si země, jejichž vlády nebyly (zcela) pod kuratelou euroamerických imperialistických struktur. Podstatným motivem, zejména tvář v tvář systémové kapitalistické ekonomické krizi, je snaha zabránit mocenskému rozvoji jiných mocenských center a bloků – zejména ČLR a Ruské federace. Tato skutečnost hraje úlohu i ve změnách, které v poslední době probíhají v některých zemích arabského světa. Úsilí o likvidaci režimů v Libyi a Sýrii stojí v pozadí také snaha o eliminaci vlivu Čínské lidové republiky a Ruské federace v oblasti a v případě Číny snaha o omezení jejich energetických zdrojů. Skrytý světový imperialistický konflikt probíhá a jednolitě agresí jsou jeho otevřeným projevem.

Zatímco v případě např. agresí vůči Iráku, Jugoslávské svazové federativní republice či Afghánistánu dokázalo mezinárodní komunistické a široké protiválečné hnutí zmobilizovat mohutný odpor, vidíme v případě napadení Libye významný negativní posun. Značná část levice a dokonce komunistického hnutí podlehla ideologické mediální propagandě, jejíž účinnost a úloha nebyvale vzrostla. Krize, kterou komunistické hnutí dlouhodobě prožívá, a jejíž příčiny a průběh je nutné studovat, nabyla téměř bezprecedentního stupně. Přitom to byl právě principiální boj proti imperialistické 1. světové válce, z něhož se komunistické hnutí zrodilo a ustavilo se jako emancipační aktér, který pohnul dějinami 20. století. Antiimperialismus dnes představuje základní děličí linii a bojovou frontu mezi komunisty a imperialistickými silami, i mezi komunisty a těmi, kdo se ještě ke komunistické identitě hlásí, ale v realitě se objektivně postavili na stranu imperialistické ofenzívy. Antiimperialismus je principem, s nímž příslušnost ke komunistickému hnutí stojí a padá, s nímž bojovníci proti impe-

rialistickému barbarství a útlaku žijí a umírají. Žádný kompromis není v této otázce možný.

Další, a to zlomovou fází v procesu dekomunizace prošla v poslední době i Komunistická strana Čech a Moravy, která ještě v době výše uvedených agresí mobilizovala protiválečné hnutí a stála na protimperialistických pozicích. Od agrese v Libyi už to neplatí. KSČM je třeba považovat za nekomunistickou stranu. Je nezbytné uvést oficiální postoje a činy nejvyšších představitelů KSČM, jako bylo hlasování jejich tří europoslanců Maštálky, Kohlíčka a Remka za vyhlášení tzv. bezletové zóny, kterou i toho času prezident ČR V. Klaus označil za vyhlášení války, či slovní podporu rezoluce 1973 Rady bezpečnosti OSN, která sehrála úlohu legitimizace napadení Libye (K. Konečná). Ačkoliv europoslanec M. Ransdorf nehlasoval spolu se svými eurokolegy za vyhlášení tzv. bezletové zóny, podpořil tento akt dne 13. 3. 2011 svými slovy v Haló novinách. Později se postavil za uznání „povstalecké“ vlády podporované Severoatlantickým paktem a prohlásil, že Kaddáfího režim, který více než půl roku v boji vzdoruje agresí nejsilnějšího vojenského spolku na světě, údajně neměl velkou podporu Libyjců. Tyto a další projevy jakož i obecný postoj strany vůči imperialistické agresí se staly bodem, v němž došlo k principiálnímu posunu v charakteru strany.

Strana, nesoucí stále ještě název komunistická, se postavila na stranu imperialistické agrese, jejího ospravedlnování a přispěla tak k úspěchu účinné mediální manipulativní mašinérie řízené strukturami USA a NATO.

Tato válka se ukázala jako úspěšná hlavně díky přispění levice, a v našem případě Haló novin a poslanců za KSČM v Evropském parlamentu i v národním parlamentu. Europoslanci, kteří při hlasování podpořili vyhlášení bezletové zóny, se do dnešního dne tohoto svého aktu nezřekli, ani na půdě Evropského parlamentu neučinili nic, co by směřovalo k jednání o zrušení rezoluce OSN 1973.

Haló noviny, řízené KSČM, nesou za zpravodajství poplatné psychologické válce proti Libyi také svůj díl zodpovědnosti. Už jen skutečnost, že nezveřejnily vyjádření solidarity s novináři Thierry Meyssanem a Mahdim Dariem Nazemroayou ohroženými na životě silami NATO, hovoří o etickém profilu a smyslu pro poslání novinářů „levicového deníku“.

Komunistický svaz mládeže a internetové stránky www.ksm.cz se staly jedinou organizací a informační platformou v České republice, která se od samého počátku zásadně a jednoznačně postavila proti imperialistické agresi v Libyi, přinášela informace, které jinde nepronikly všeobjímající mediální cenzurou, a zaujala principiální stanovisko i vůči postoji a charakteru KSČM. Tuto skutečnost dokumentuje v brožuře zařazené Vyjádření Komunistického svazu mládeže k postoji KSČM vůči agresi v Libyi určené členům Ústředního výboru KSČM.

Úlohu propagandy, jež se stala ještě důležitější zbraní imperialistických agresorů, než tomu bylo dosud, i hloubku krize komunistického hnutí, jež má svoji paralelu snad jen se spolupodílem sociální demokracie na imperialistické politice buržoazie v době první světové války, popisuje například článek Karla Kluze nazvaný Ovládnutí veřejného mínění v současné etapě globální krize kapitalismu.

Za zásadní je třeba považovat texty Fidela Castra nazvané Fašistická válka NATO a Nevyhnutelná válka NATO stejně jako postoje Huga Cháveze, kteří pojmenovali a odsoudili imperialistickou agresi proti Libyi. Je velmi smutné, že přesto, že Fidel Castro jasně nastínil, že zorganizování širokého hnutí protestu proti válce by přivedlo NATO do krize, nikdo z funkcionářů KSČM se v této souvislosti v praxi ani nepokusil o projev svého protina-

TOvského postoje.

Do brožury zařazujeme také oficiální stanovisko KS Řecká a společné prohlášení 61 komunistických a dělnických stran proti agresi v Libyi, které po trapném váhání nakonec s velkou dávkou pokrytectví podepsala i KSČM, a stanovisko Světové federace demokratické mládeže, které se staví proti agresi NATO v Libyi a proti jeho nástroji, kterým je tzv. Mezinárodní trestní soud v Haagu.

Vedle těchto textů otiskujeme v této brožuře i řadu dalších článků, jež byly zveřejněny na stránkách www.ksm.cz, a které dokumentují průběh a zájmové pozadí imperialistických zločinů NATO na území Libye v roce 2011.

Na závěr je třeba zdůraznit, že není potěšující, že to byl pouze KSM a jeho internetové médium, kdo od počátku důsledně a bez uhýbání bojoval proti psychologické válce NATO. Válka o Libyi neskončila a především neskončil agresivní nástup imperialismu. Mnozí se domnívali, respektive to dávali i najevo, že sílící Čína a slábnoucí vliv USA a probíhající ekonomická krize jaksi bezbolestně zajistí prosazení pokroku. Agrese proti Libyi by měla vést k rychlému vystřízlivění. To není ještě konec a horší nás teprve čeká. A to i proto, že komunistické hnutí v Evropě utrpělo přitakáním či otevřenou podporou agrese NATO ze strany části i komunistické levice další zdrcující porážku srovnatelnou s rokem 1989-92 a to zejména ve východní Evropě.

Autorský kolektiv KSM

Vyjádření Komunistického svazu mládeže k postoji KSČM vůči agresi v Libyi určené členům ÚV KSČM

Vážené soudružky, vážení soudruzi, členové Ústředního výboru KSČM,

vážnost a vyhrcočnost mezinárodní situace nově imperialistické agrese v Libyi i vnitřní situace v komunistickém hnutí v naší zemi nás nutí obrátit se na Vás s vyjádřením Komunistického svazu mládeže. Základní hodnotou, z níž se v rozkolu s následnou sociální demokracií zrodilo komunistické hnutí, byl a je principiální boj proti imperialistické válce. Tato konstitutivní zásada, s níž stojí a padá příslušnost ke komu-

nistické straně jako takové, byla zcela otevřeně popřena vedením KSČM a jejími představiteli v souvislosti s jejich postojem vůči agresi proti Libyi.

Více než dva týdny před zahájením agrese vyjádřila místopředsedkyně zahraničního výboru poslanecké sněmovny parlamentu Konečná (KSČM) ideovou podporu nátlaku a přijetí sankcí proti libyjské vládě projednané dne 2. března 2011 na půdě zahraničního výboru PS PČR.

Dne 10. března 2011 podpořili v EP poslanci KSČM Maštálka, Kohlíček a Remek resoluci RC-B7-0169/2011, která mj. "vyzývá západní spojence a spřátelené arabské státy, aby vážně zvážily, že uznají povstalecký dočasný orgán jako oficiální vládu Libye a poskytly mu nezbytnou vojenskou pomoc... a aby aktivně zvážily veškeré vojenské možnosti včetně bezletové zóny a chráněné zóny.". Dokonce i předním exponentům státní moci Klausovi a Schwarzenbergovi bylo jasné, že vyhlášení bezletové zóny se rovná rozpoutání války. Tuto resoluci ostře odsoudily zahraniční komunistické strany. Vedle jiných je třeba uvést postoj místopředsedy poslaneckého klubu KSČM a stínového ministra obrany Černého, jenž namísto odsouzení agrese prohlásil, že KSČM "akceptuje, nepochybuje a respektuje" intervenční resoluci RB OSN, která otevřela vrata agresi, a prohlásil, že KSČM posvěcení agrese, kterou označil nikoli za zločin, nýbrž za hazard, resoluci RB OSN pokládá za její zlegitimnění.

Je třeba si uvědomit, že EU je imperialistickou strukturou a že v RB OSN v žádném případě není možno spatřovat garanta míru a ochrany před imperialistickými intervencemi. Již dvacet let žijeme v epoše po rozbití SSSR, který dříve v RB OSN zastával roli mocenské hráze proti imperialistickému barbarství. Úkolem komunistů je nikoli skrývat se za mandáty EU či OSN a nikoli doporučovat imperialistům vyhnout se agresi, pro niž se na základě svých zájmů rozhodli, ale otevřeně se proti ní postavit!

Výše uvedené a další postoje, které jsou

rovny zradě komunistické koncepce postavené na antiimperialismu, na níž moderní komunismus vznikl, doprovázené jim odpovídající počítačční informační linií Haló novin, ideově a mediálně podpořily přípravu agrese a znemožnily pochopení problému a organizování sil, které by se její propagandistické přípravě mohly efektivně postavit na odpor.

Namísto naprostého odporu proti imperialistické válce se nyní pokrytecky schovávají za pacifismus, jak to dokázal místopředseda KSČM Maštálka v článku Zastavte zabíjení!, cestě k němuž napomohl svým hlasováním v EP.

Komunisté se regresivním vývojem naprosté ideové, politické i ekonomické likvidace své strany dostali na rozcestí. Z něho není cesty zpět! Není možné mlčet k flagrantní zradě komunistického charakteru strany prováděné jejími vedoucími strukturami, jež dokráčely až na stranu imperialismu. Není možné mlčet ani k mlčení těch, kdo se proti tomu nepostaví už nejen činy, ale dokonce ani slovy! Komunisté se ocitli na křižovatce, z níž již nelze pokračovat dále společně s těmi, kdo se nejen objektivně, ale i subjektivně postavili na stranu nepřítelů. Nejde o náhodu, ale o logické vyústění dlouhodobé ideologické mutace strany, která se změnila zcela zjevně ve stranu s nekomunistickým charakterem a vystupováním. Nejde o taktickou neshodu, nýbrž o zásadní strategický rozkol, o protichůdné pozice, na jejichž neslučitelnosti trváme.

*Předsednictvo Ústřední rady
Komunistického svazu mládeže, o.s.
Zveřejněno dne 25. 3. 2011*

Postavme se proti nové imperialistické agresi - napadení Libye!

Mělo by být dnes jasno, že libyjská "rebelové" - bez ohledu na jejich subjektivní vědomí (mezi nimi se nacházejí bývalí ministři a vysocí funkcionáři džamáhírje) - jsou nástrojem, který je zneužíván imperialistickými silami, aby se mohly zmocnit země a to nejen pro její významné energetické zdroje, ale pro svou geografickou strategickou polohu ve Středomoří a v Africe.

Dnešním dnem skončila politická a mediální

příprava pro imperialistickou agresi proti Libyi. Francouzská letadla hlídají nad Benghází a provedla první útoky na pozemní síly. To není nic jiného než válka, než imperialistická agrese a její nezákonnost neospravedlní žádná rezoluce OSN. Problém imperialistické války je pro komunisty zásadní otázkou. Moderní komunismus se zrodil s bolševiky, s odmítnutím imperialistické války, s roztržkou se stranami II. Internacionály, jejíž hlavní strany podporovaly vlády

svých zemí ve válečném štvaní. Fidel Castro ve svých úvahách o nebezpečí imperialistické agrese proti Libyi ocenil pokus venezuelského prezidenta Hugo Chaveze, ale zároveň připomněl, že pro jeho úspěch by bylo třeba vytvořit silné mezinárodní hnutí. Čeho jsme ale svědky nejen ve světě, ale hlavně v naší zemi? Politický subjekt, který se odvolává svým názvem právě k oněm hodnotám boje proti imperialistické válce, se připojil k mediální a politické agresi a postojí svých vedoucích představitelů a zástupců v PSP ČR a v EP podpořil přípravu agrese a znemožnil pochopení problému a organizování sil, které by se mohly efektivně postavit na odpor těmto přípravám a jejímu vlastnímu provedení, minimálně tak jak tomu bylo v případě agrese proti Iráku. Aby bylo jasné, co tímto tvrzením máme na mysli, ocitujeme jejich výroky a pasáže z příslušných dokumentů, na kterých se přední představitelé KSČM svým hlasem podíleli.

Projevem ztotožnění se s účelovým výkladem situace, jehož cílem bylo vytvořit situační předpolí a podmínky pro schválení či smíření se s agresí, je postoj místopředsedkyně zahraničního výboru poslanecké sněmovny parlamentu Kateřiny Konečné (KSČM) k otázce nátlaku a přijetí sankcí proti libyjské vládě projednané dne 2. 3. 2011 na půdě zahraničního výboru. Jednání se sice osobně nezúčastnila, ale podle jejího vyjádření by pro usnesení hlasovala. Doslova uvedla: "My odsuzujeme to, co se v Libyi děje, jakékoli útoky na obyvatelstvo. Souhlasím i s hospodářskými sankcemi, s usnesením RB OSN i s tím, co přijala EU. Bohužel se to nedá řešit jinak. Nesouhlasím však s vojenským řešením, kterým by si Američani opět vyzkoušeli některé své zbrojní systémy." Zde však vůbec nejde o vytvoření možnosti, aby si USA vyzkoušely své zbraně, kvůli tomu nepotřebují Libyi napadat, nýbrž o úsilí imperialistických států v čele s USA, Francií a Spojeným královstvím o svržení reálné moci, která stála historicky po boku protiimperialistických sil a která při vědomí všech jejích nedostatků a omezení, byla spojena s prolidovou tendencí projevující se např. distribucí výtežků přírodního bohatství země lidu Libye a jeho institucionalizovaným sociálně-ekonomickým zabezpečením.

Dalším důležitým vyjádřením postoje zá-

stupců KSČM bylo hlasování Evropského parlamentu dne 10. března 2011 o návrhu resoluce RC-B7-0169/2011, která mj. vyslovovala souhlas s vytvořením tzv. bezletové zóny nad Libyí, což je součást přímé ozbrojené intervence NATO proti této zemi a úsilí imperialistických mocností o kontrolu libyjské ropy. V bodě 11 rezoluce se doslova praví: "Evropský parlament ... vyzývá západní spojence a spřátelené arabské státy, aby vážně zvážily, že uznají povstalecký dočasný orgán jako oficiální vládu Libye a poskytnou mu nezbytnou vojenskou pomoc na ochranu jeho lidu před dalšími masakry a aby aktivně zvážily veškeré vojenské možnosti včetně bezletové zóny a chráněné zóny, kde by mohly vnitřně vysídlené osoby hledat útočiště, pokud by Kaddáfího režim obnovil útoky na civilní oblasti." Co je podstatné z hlediska českých a moravských komunistů? Skutečnost, že tři ze čtyř europoslanců KSČM tuto rezoluci, posvěčující vojenskou agresi v Libyi, podpořili. Byl to poslanec Kohlíček, Mašťálka a Remek, poslanec Ransdorf hlasoval proti tomuto ostudnému návrhu.

Komunisté v KSČM paralyzovaní svým vedením, by měli urychleně vystoupit proti této linii a připojit se k internacionálnímu hnutí proti této další imperialistické válce. Dnes vyjdou do ulic lidé ve Washingtonu stejně jako Římě, Aténách, Lisabonu a dalších evropských městech, kde za účasti komunistů z těchto zemí vyjádří svůj protest. Jen vedení komunistické strany chlubicí se nejvíce poslaneckými křesly v rámci EU nedělá nic, z jejich postojů výše uvedených je zjevné, že nejsou situací zaskočení, neboť jí pomáhali aktivně připravovat.

Jakákoli intervence se souhlasem RB OSN či bez ní nemění nic na její podstatě a je nepřijatelné se za ni schovávat, jak to KSČM alibisticky činí, o čemž referují Haló noviny z 10. 3., jež k tomu uvedly: "*KSČM rovněž vnímá mandát OSN jako nezbytnou podmínku, ale doporučuje se vojenskému úderu vyhnout zcela.*" Úkolem komunistů je nikoli skrývat se za mandáty EU či OSN a nikoli doporučovat imperialistům vyhnout se agresi, pro niž se na základě svých zájmů rozhodli, ale otevřeně se proti ní postavit!

*Komunistický svaz mládeže, o.s. (KSM)
Zveřejněno dne 19. 3. 2011*

Úvahy soudruha Fidela: Nevyhnutelná válka NATO 1

Na rozdíl od toho co se odehrává v Egyptě a Tunisku, Libye je na prvním místě v Africe v hodnocení indexu lidského rozvoje a má nejvyšší věkovou hranici dožití na kontinentě.

Vzdělání a zdravotnictví věnuje stát zvláštní pozornost. Kulturní úroveň lidu Libye je bez pochyby velmi vysoká. Její problémy jsou jiného druhu.

Obyvatelstvu nechyběly potraviny a nezbytné sociální služby. Země potřebovala značné množství zahraniční pracovní síly pro rozvoj ambiciózních plánů výroby a sociálního rozvoje.

Z toho důvodu dávala práci statisícům pracujících Egyptanů, Tunisánů, Číňanů a dalším. Disponuje enormními vstupy a rezervami uloženými ve valutách v bankách bohatých zemí, za něž kupovala spotřební zboží a také nejmodernější zbraně od stejných zemí, které dnes chtějí provést invazi ve jménu lidských práv.

Kolosální kampaň lži rozpoutaná masovými sdělovacími prostředky, vytvořila velký zmatek ve světovém veřejném mínění. Bude muset uběhnout hodně času, než budeme moci rekonstruovat to, co se skutečně odehrálo v Libyi a oddělit skutečná fakta od těch falešných, která byla šířena.

Seriózní a prestižní stanice jako Telesur, byly donuceny vyslat kameramany a reportéry k jedné straně a i k té protikladné, aby mohly informovat o tom, co se reálně děje.

Komunikace byla omezována a čestní diplomatictí funkcionáři riskovali vlastní život, když procházeli obytnými čtvrtěmi a pozorovali činnost ve dne i v noci, aby mohli informovat o tom, co se odehrává. Impérium a jeho hlavní spojenci použili ty nejmodernější prostředky, aby šířili deformované informace o událostech, z nichž bylo nutné vyzvodat stopy pravdy.

Bez pochyby, tváře mladých protestujících v Benghází, mužů a žen, se závojem i bez něho, vyjadřovaly skutečné rozhořčení.

Lze mít porozumění pro vliv, který má kmenová otázka v této arabské zemi, bez ohledu na muslimskou víru, kterou vyznává 95 % populace.

Imperialismus a NATO - vážně znepokojení revoluční vlnou rozpoutanou v arabském světě, kde se teží značná část ropy, jež podporuje

spotřební ekonomiku rozvinutých a bohatých zemí - nemohl nevyužít vnitřní konflikt v Libyi k prosazení vojenské intervence. Prohlášení formulovaná administrativou Spojených států jsou od prvního momentu v tomto smyslu kategorická.

Okolnosti nemohly být příhodnější. V listopadových volbách republikánská pravice zasadila příliš tvrdý úder prezidentu Obamovi, expertovi na rétoriku. Fašistická skupina z "Mission Accomplished", podporovaná nyní ideologicky extrémisty z Tea party, omezila možnosti současného prezidenta na zcela dekorativní úlohu, pročež se ocitá v nebezpečí i jeho zdravotnický program spolu s pochybným oživením ekonomiky v důsledku rozpočtového deficitu a nekontrolovatelného růstu veřejného dluhu, který láme všechny historické rekordy.

Nehledě na záplavu lži a zmatku vytvořených Spojenými státy, nemohly tyto zatáhnout Čínu a Ruskou federaci od schválení vojenské intervence v Radě bezpečnosti, i když dosáhly schválení svých současných cílů v Radě pro lidská práva. V návaznosti na vojenskou intervenci státní sekretářka vyhlásila slovy, jež nepřipouštějí pochybnost: "žádné řešení nebylo vyloučeno".

Reálnou skutečností je, že Libye je zatažena do občanské války, jak jsme předpověděli, a Spojené národy nemohly nic učinit, aby tomu zabránily, mimo toho, že jejich generální tajemník přiložil mnoho polínek na oheň.

Problém, který si tito aktéři snad nedovedli představit, je, že samotná vůdcové povstání se vřítily na tuto komplikovanou scénu prohlášením odmítajícím jakoukoli zahraniční vojenskou intervenci.

Různé informační agentury sdělovaly, že Abdelhafíz Ghoga, mluvčí Revolučního výboru, prohlásil v pondělí 28. února, že "Zbytek Libye bude osvobozen libyjským lidem".

"Společně se na armádu, která osvobodí Tripolis", ujistil Ghoga během oznámení o utvoření Národní rady, která by měla reprezentovat města v rukou povstalců.

"To co chceme, jsou zpravodajské informace, ale v žádném případě ne porušení naší vzdušné, pozemní a námořní suverenity", dodal během setkání s novináři ve městě

vzdáleném 1000 km na východ od Tripolisu.

Neústupnost vůdců opozice v otázce národní suverenity odráží názor projevovaný spontánní formou mnoha libyjskými občany v Benghází novinářům světového tisku, jak o tom informoval telegram agentury AFP z 28. února.

Téhož dne profesorka politických věd na univerzitě v Benghází, Abeir Imneina prohlásila: "V Libyi je velmi silné národní cítění".

"Navíc příklad Iráku straší v celém arabském světě", zdůraznila, odkazující se na severoamerickou invazi v roce 2003, která měla přinést demokracii do této země, a poté jako náказа do celé oblasti, což byla hypotéza zcela popřená skutečností.

Profesorka pokračuje:

"Velmi dobře víme, co se stalo v Iráku, který se dostal do úplné nestability, a skutečně si nepřejeme jít po stejné cestě. Nechceme, aby sem přišli Severoameričané a nechali nás potom oplakávat Kaddafího", pokračovala tato expertka.

Podle Abeir Imneiny existuje také mínění, že "tohle je naše revoluce a že je na nás, abychom ji provedli."

Několik hodin po zveřejnění této zprávy, dva hlavní tiskové orgány Spojených států The New York Times a The Washington Post si pospíšily s nabídkou nových verzí na toto téma, jak informovala den poté agentura DPA. "Libyjská opozice by mohla požadovat, aby Západ bombardoval strategické pozice sil věrných prezidentovi Muamarovi Al Kaddafímu, jak dnes informoval severoamerický tisk."

"O tématu se diskutuje v Libyjské revoluční radě," upřesnilo The New York Times a The Washington Post ve svých verzích online.

The New York Times zdůrazňuje, že tyto diskuse podtrhují rostoucí frustraci vůdců rebelů vzhledem k možnosti, že se Kaddafí může znovu ujmout moci.

"V případě, že akce letectva se uskuteční v rámci Spojených národů, neznamenají mezinárodní intervenci," vysvětlil mluvčí Rady, kterého cituje The New York Times.

"Rada je tvořena advokáty, akademiky, soudci a významnými členy Libyjské společnosti."

Zpráva tvrdí: "The Washington Post citoval rebely přiznávající, že by bez podpory Západu boje proti silám věrným Kaddafímu mohly trvat velmi dlouho a stát mnoho lidských životů."

Pozornost vyvolává, že v této zprávě nebyl citován ani jeden průmyslový, zemědělský

nebo stavení dělník nebo někdo mající vztah k materiální výrobě, nebo mladý student, nebo bojovník objevující se na manifestacích.

Proč je tu snaha prezentovat rebely jako významné příslušníky společnosti, kteří žádají Spojené státy a NATO aby zabíjely Libyjsce?

Jednoho dne budeme znát pravdu, díky lidem jako je profesorka politických věd na univerzitě v Benghází, která s takovou výřečností vypráví o hrozivé zkušenosti, která v Iráku zabila, zničila domy, vzala práci nebo donutila miliony lidí emigrovat.

Dnes 2. března Agentura EFE představuje známého mluvčího rebelů, který učinil prohlášení, která podle mě potvrzují a zároveň popírají zprávy z pondělka:

"Benghází (Libyie) 2. března. Vedení povstalců v Libyi požádalo dnes RB OSN o zahájení leteckého útoku proti žoldněřům režimu Muamara el Kaddafího".

"Naše vojsko nemůže rozvinout útoky proti žoldněřům, z důvodu jejich obranného charakteru", prohlásil mluvčí povstalců Abdelhafiz Ghoga na tiskové konferenci v Benghází.

"Je rozdíl ve strategickém leteckém úderu a zahraniční intervenci, kterou odmítáme" zdůraznil mluvčí opozičních sil, které se v každé situaci ukázaly jako odmítající cizí vojenskou intervenci do libyjského konfliktu.

Jaké z tolika imperialistických válek by se podobala tato?

Té ve Španělsku v roce 1936, té Mussoliniho proti Etiopii v roce 1935, té George W Buse proti Iráku v roce 2003 nebo kterékoli z desítek válek vedených USA proti národům Ameriky, od invaze do Mexika v roce 1846, po Malvínské ostrovy v roce 1982?

Aniž bychom samozřejmě vyňali žoldněřskou invazi na pláži Giron, špinavou válku a blokádu proti naší vlasti trvající 50 let, které se dovrší 16. dubna.

Pro ty, kdo pochybují o nevyhnutelnosti vojenské intervence, ke které dojde v Libyi, zpravodajská agentura AP, kterou považují za velmi dobře informovanou, rozšířila text, který byl zveřejněn dnes a ve kterém se uvádí:

"Členské státy NATO vypracovávají eventuelní plán, když berou za model bezletové zóny stanovené nad Balkánem v roce 1990, v případě, že se mezinárodní společenství rozhodne uvalit letecké embargo na Libyi", vyhlásili diplomaté.

V další části uzavírá: "Funkcionáři, kteří vzhledem delikátnosti tématu nemohli říci svoje jména, naznačili, že řešení, která se posuzu-

ji, mají východisko v bezletové zóně, která byla nastolena Aliancí v Bosně v roce 1993 a kdy se počítalo s mandátem RB a s bombardová-

ním NATO v Kosovu, KTERÝ NEMĚLI."

Fidel Castro Ruz, 2. 3. 2011

Český překlad publikován dne 7. 3. 2011

Úvahy soudruha Fidela: Nevyhnutelná válka NATO 2

Když Kaddáfí, ve věku pouhých 28 let coby plukovník libyjské armády inspirovaný svým egyptským kolegou Abd Násirem, svrhl v roce 1969 krále Idrise I, uskutečnil významná revoluční opatření, jako byla agrární reforma a znárodnění ropy. Rostoucí příjem byl věnován ekonomickému a sociálnímu rozvoji, obzvláště vzdělávacím a zdravotním službám poskytovaným poměrně nerozsáhlému libyjskému obyvatelstvu žijícímu v pouštní oblasti s málo obdělávatelnou půdou.

Pod touto pouští existovalo rozsáhlé a hluboké moře "podzemní vody". Když jsem slyšel o pokusné obdělávaných oblastech, měl jsem dojem, že v budoucnu by tyto kolektory mohly být cennější než ropa.

Náboženská víra, kázaná s horlivostí, která charakterizuje muslimské národy, z části pomohla k vyrovnání silné kmenové tendence, která ještě přežívá v této arabské zemi.

Libyjszí revolucionáři vypracovali a prováděli své vlastní myšlenky ve vztahu k právním a politickým institucím, které Kuba z principu respektovala.

Úplně jsme se zdrželi vyjádření jakýchkoliv názorů týkajících se koncepce libyjského vedení.

Můžeme jasně vidět, že základním zájmem Spojených států a NATO není Libye, ale revoluční vína rozpoutaná v arabském světě, které chtějí zabránit za každou cenu.

Je nezvratným faktem, že vztah mezi Spojenými státy a jeho spojenci z NATO v posledních letech byl vynikající, až do vzniku povstání v Egyptě a Tunisku.

V jednáních na vysoké úrovni mezi Libií a vedoucími představiteli NATO, žádný z nich neměl s Kaddáfím jakýkoliv problém. Země byla jistým zdrojem dodávek vysoce kvalitní ropy, zemního plynu a dokonce i draslíku. Problémy, které vznikly mezi nimi v prvních desetiletích, byly překonány.

Strategická odvětví, jako je čerpání ropy a přeprava, byla otevřena pro zahraniční investici-

ce.

Privatizace byla rozšířena na mnoha veřejných podniků. Svou blahodárnou roli při provádění těchto operací prováděl Mezinárodní měnový fond.

Logicky, Aznar byl nechutný ve své chvále Kaddáfího a po něm Blair, Berlusconi, Sarkozy, Zapatero a dokonce i můj přítel král Španělska, pochodovali kolem s cynickým ohledem na libyjského vůdce. Byli šťastní.

Ačkoliv by se mohlo zdát, že jsem posměšný, není to tak, já se prostě ptám, proč teď chtějí předvést Kaddáfího před Mezinárodní trestní soud v Haagu.

Obviňují ho 24 hodin denně ze střelby na neozbrojené občany, kteří protestovali. Proč nevysvětlili světu, že zbraně a především důmyslné nástroje represe vlastněné Libií, byly dodány Spojenými státy, Británií a dalšími slavnými hostiteli Kaddáfího?

Já jsem důrazně proti cynismu a lžím použitým v současné době k ospravedlnění invaze a okupace Libye.

Naposledy, kdy jsem navštívil Kaddáfího, to bylo v květnu 2001, po 15 letech od Reaganova napadení jeho velmi skromného sídla, kam mě vzal, abych viděl, co z něj zbylo. Dostalo přímý zásah z letadla a bylo značně poškozeno, jeho malá tříletá dcera při útoku zemřela: byla zavražděna Ronaldem Reaganem. Nebylo předchozího souhlasu ze strany NATO, Výboru pro lidská práva nebo Rady bezpečnosti.

Moje předchozí návštěva se odehrála v roce 1977, osm let po začátku revolučního procesu v Libyi. Navštívil jsem Tripolis, zúčastnil jsem se Všeobecného lidového kongresu v Sebha, procestoval jsem místa prvních zemědělských experimentů s vodou čerpanou z obrovského rezervoáru fosilních vod, navštívil jsem Benghází, byl jsem vřele přijat. Jednalo se o legendární zemi, která byla ve scénáři historických bitev druhé světové války. To ještě neměla jako dnes šest milionů obyvatel, ani nebyly

známé její obrovské zásoby ropy a podzemních vod. Bývalé portugalské kolonie v Africe již byly osvobozeny.

Bojovali jsme 15 let v Angole proti armádám žoldáků organizovaných na základě domorodých rozdělivých linií Spojenými státy, vládou Mobutua a dobře vybavených a vycvičených rasistickou apartheidní armádou. Tato armáda, podle instrukcí USA, jak je nyní známo, napadla Angolu v roce 1975 s cílem zabránit její nezávislosti, a s motorizovanými silami dosáhla okraje Luandy. Při brutální invazi zeměfelo mnoho kubánských instruktorů. Zdroje byly zaslány se vší naléhavostí.

Vypuzeni z této země kubánskými internacionalisty a angolskými vojáky až na hranici Jižní Afrikou obsazené Namibie, dostali rasisté za úkol pokračovat v úsilí o eliminaci revolučního procesu v Angole.

S podporou Spojených států a Izraele vyvinuli jaderné zbraně. Měli je již k dispozici, když kubánští a angolští vojáci porazili jejich pozemní a vzdušné síly v Cuito Cuanavale a čelíce riziku - používali konvenční taktiky a prostředky - pokročili směrem k hranici s Namibií, kde se apartheidní vojáci pokoušeli bránit. Dvakrát ve své historii byly naše síly v nebezpečí útoku těchto druhů zbraní: v říjnu 1962 a v jižní Angole, ale při této druhé příležitosti ani nasazení jaderných zbraní, které Jihoafrická republika měla k dispozici, nemohlo zabránit porážce, která vyznačila konec hnusného systému. K těmto událostem došlo za vlády Ronalda Reagana v USA a Piet Botha v Jižní Africe.

Nikdo nemluví o tomto a o stovkách tisíců životů, které toto imperialistické dobrodružství stálo.

Lituji, že jsem musel připomenout tyto události, když se další velké riziko vznáší nad arabskými národy, protože se nesmířily s tím, že zůstávají obětí rabování a útlačku.

Revoluce v arabském světě tolik obávaná ze strany Spojených států a NATO patří těm, kteří nemají žádná práva tvář v tvář těm, kteří se chlubí všemi privilegii, a proto je předurčen k tomu být hlubší revolucí, než byla ta rozpoutaná v Evropě v roce 1789 útokem na Bastillu.

Ani Ludvík XIV, když prohlásil, že on je stát, nevlastnil výsady krále Abdalláha bin Abdul-

Azize v Saúdské Arábii a tak obrovské bohatství, které leží pod povrchem této téměř pouštní země, kde nadnárodní společnosti Yankeeů určují čerpání a tím i světovou cenu ropy.

Když libyjský krize začala, těžba v Saúdské Arábii se zvýšila na jeden milion barelů denně při minimálních nákladech a v důsledku toho příjmy této země a těch, kdo nad ní mají kontrolu, vzrostly na jednu miliardu dolarů denně.

Nikdo by si neměl představovat, že se saúdský lid topí v penězích. Jsou dojemné záznamy životních podmínek mnoha stavebních dělníků, i v jiných odvětvích, kteří jsou nuceni pracovat po dobu 13 až 14 hodin denně za mizernou mzdu.

Šokování revoluční vlnou, která třese převládajícím kořistnickým systémem, v důsledku toho, co se událo s dělníky v Egyptě a Tunisku, ale také s nezaměstnanou mládeží v Jordánsku, na okupovaných územích Palestiny, Jemenu a dokonce i Bahrajnu a v Arabských emirátech s vyšším příjmem na obyvatele, byly horní vrstvy Saúdské hierarchie zasaženy těmito událostmi.

Na rozdíl od jiných časů, dnes získávají arabské národy téměř okamžité informace o událostech, i když jsou výjimečně manipulované.

Nejhorší pro status quo privilegovaných odvětví je, že tyto neodbytné události splývají s výrazným nárůstem cen potravin a ničivým dopadem změn klimatu, zatímco Spojené státy, největší producent kukuřice na světě, plytvá 40 % tohoto výrobku a významnou část produkce sží na biopaliva k životní automobilů. Lester Brown, nejlépe informovaný americký ekolog na světě o zemědělských produktech nám může jistě poskytnout představu o současné potravinové situaci.

Bolívarovský prezident Hugo Chávez, se statečně snaží o nalezení řešení bez zásahu NATO v Libyi. Jeho naděje na dosažení tohoto cíle by se zlepšila, kdyby mohl dosáhnout vytvoření širokého hnutí veřejného mínění před a nikoli až po provedení intervence, a národy by nebyly nuceny vidět otfesné zkušenosti z Iráku opakované v jiných zemích.

*Fidel Castro Ruz, 2. 3. 2011
Český překlad publikován dne 8. 3. 2011*

Libye a návrat humanitárního imperialismu

Znovu se objevila banda v plné sestavě: strany Evropské levice (seskupení "umírněných" komunistických stran), "zelení" José Bového, nyní spojenci Daniela Cohn Bendita, který ještě nenašel jedinou válku USA a NATO, která by se mu nelíbila, různé trockistické skupiny a přirozeně Bernard-Henri Lévy a Bernard Kouchner, všichni požadující v nějaké formě "humanitární intervenci" nebo obviňující latinskoamerickou levici, jejíž pozice je mnohem rozumnější, že údajně jedná jako "užitečný idiot" ve prospěch "libyjského tyрана".

Dvanáct let poté je všechno přesně stejně jako v Kosovu. Státisíce mrtvých Iráčanů, NATO v nesnadné pozici v Afghánistánu a nenaučili se ničemu! Válka v Kosovu byla vedena, aby zastavila neexistující genocidu, válka v Afghánistánu na ochranu žen (jedte si ověřit jaká je situace dnes) a válka v Iráku, prý aby ochránila Kurdy. Kdy už konečně pochopí, že všem válkám jsou připsována humanitární ospravedlnění? Dokonce i Hitler "chránil menšiny" v Československu a Polsku.

Na druhé straně Robert Gates upozorňuje, že jakýkoliv státní tajemník, který doporučí prezidentovi Spojených států vyslat jednotky do Asie nebo do Afriky "musí být vyšetřen, jestli není na hlavu". Také admirál Kuklen doporučuje opatrnost. Velký paradox naší doby je, že generální štáby mírového hnutí jsou v Pentagonu a ve Státním departmentu (= na ministerstvu zahraničí), zatímco intervencionistická strana je reprezentovaná koalici neokonzervativců a liberálů intervencionistů, kteří zahrnují tzv. humanitární bojovníky levice, některé z ekologů, feministek a kajících se komunistů.

Tak nyní musíme všichni méně spotřebovávat, kvůli globálnímu oteplování planety, ale války NATO jsou recyklovatelné a imperialismus se stal součástí udržitelného rozvoje. Je přirozené, že Spojené státy půjdou nebo nepůjdou do války z důvodů zcela nezávislých na doporučení proválců levice. Ropa nebude pravděpodobně rozhodujícím faktorem v rozhodování USA, protože jakoukoli nová libyjská vláda bude muset ropu prodávat a Libye nebude schopna vyvinout dostatečný vliv na cenu této suroviny. Je jasné, že nestabilita Libye vyvolává spekulaci, která sama o sobě působí na ceny, ale to je jiná věc. Sionisté mají prav-

děpodobně dvě ideje, pokud jede o Libyi, které se neshodují: nenávidí Kaddáfího a líbilo by se jim svrhnout ho jako Saddama, co nejvíce ponižujícím způsobem, ale nejsou si jisti, zda se jim může líbit opozice (a z toho mála co víme, se jim nelíbí).

Hlavní argument ve prospěch války je, že se věci se skončí rychle a snadno, že bude rehabilitováno NATO a humanitární intervence, jejichž obraz byl poskvrněn v Iráku a Afghánistánu. Nová Grenada nebo alespoň nové Kosovo, to je přesně to, co je potřeba. Další motivací je, že intervence je nejlepší způsob, jak kontrolovat rebely, když je půjdou "zachránit" při jejich pochodu k vítězství. Ale je nepravděpodobné, že to bude fungovat: Karzái v Afghánistánu, kosovští nacionalisté, šíité v Iráku a přirozeně Izrael jsou velmi šťastní, když přijímají pomoc USA, když ji potřebují, ale pak pokračují ve svých vlastních plánech. Dále kompletní vojenskou okupaci Libye po jejím "osvobození" bude obtížné upevnit, což přirozeně činí okupaci z hlediska USA méně atraktivní.

Na druhé straně, pokud se věci budou vyvíjet špatně, bude to pravděpodobně začátek konce severoamerického impéria. Odtud pramení opatrnost odpovědných funkcionářů, jejichž úkolem opravdu není psát články do "Le Monde" nebo hovořit proti diktátorům před televizními kamerami.

Pro běžného občana je těžké vědět, co se v Libyi skutečně děje, protože západní média se zcela diskreditovala tím, jak pokrývala realitu v Iráku, Afghánistánu, Libanonu a Palestině a alternativní zdroje nejsou vždy důvěryhodné. Tohle se netýká přirozeně proválců levice, která je absolutně přesvědčena, že nejhorší informace o Kaddáfím jsou pravdivé, stejně jako před dvanácti lety s Miloševičem.

Negativní role Zvláštního mezinárodního tribunálu se při této příležitosti opět jasně projevila, jak se stalo tomu se Zvláštním mezinárodním tribunálem pro Jugoslávii v případě Kosova. Jeden z důvodů, pro který bylo prolití krve relativně omezené v Tunisku a Egyptě, je, že byla nalezena možná východiska pro Ben Aliho a Mubaraaka. Ale "mezinárodní spravedlnost" chce zabezpečit, aby neexistovalo východisko pro Kaddáfího, a ani pravděpodobně pro jemu blízké lidi a tím ho vyzývají k válce až do konce.

Jestliže "je jiný svět možný", jak opakuje Evropská levice, tedy, jiný Západ by měl být možný a Evropská levice by měla pro to začít pracovat. Nedávná zasedání Bolívarovské aliance mohou sloužit za příklad: levice v Latinské Americe chce mír a staví se proti intervenci USA, protože ví, že i ona je v hledáčku USA a že jejich procesy sociální transformace vyžadují především mír a národní suverenitu. Z tohoto důvodu je doporučováno vyslat mezinárodní delegaci, pokud možno vedenou Jimmy Carterem (kterého nikdo nemůže nazývat loutkou Kaddáfího), aby byl zahájen proces jednání mezi vládou a rebely. Španělsko o tuto ideu projevilo zájem, ale Sarkozy jí přirozeně odmítl. Tento návrh může znít jako utopický, ale nebyl by takovým, kdyby získal podporu Spojených národů, které by tím způsobem ospravedlnily misi - ovšem není to možné v důsledku vlivu USA a Západu. Ale není zcela nemožné, že by nyní nebo při příští krizi neintervencionistická koalice národů, zahrnujících Rusko, Čínu a Latinskou Ameriku a snad i jiné státy, sjednotila své úsilí, aby se vytvořila důvěryhodná alternativa, jež by se postavila intervensionismu Západu.

Na rozdíl do levice v Latinské Americe, patectická evropská verze ztratila smysl toho, co znamená dělat politiku. Nesnaží se předkládat konkrétní řešení problémů a je schopná za-

ujmout jen morální pozici, zejména při odsuzování diktátorů a porušování lidských práv přijímající empatický tón. Sociálnědemokratická levice sleduje pravici s několikaletým zpožděním a nemá vlastní ideje. "Radikální" levice se činí, aby všemi možnými způsoby odsuzovala západní vlády, ale současně žádá, aby tytéž vlády intervenovaly ve světě na obranu demokracie. Její neexistující politická reflexe ji činí mimořádně zranitelnou vůči dezinformačním kampaním a vystavuje ji riziku, že se transformuje na určitý druh pasivního podporovatele válek USA-NATO.

Tato levice nemá koherentní program a nevěděla by, co dělat ani v případě, kdyby ji nějaký bůh přivedl k moci. Místo "podporování" Chaveze a Bolívarovské revoluce, což je jen smysl ztrativší heslo, které někteří rádi opakují, by se měla od nich pokorně znovu učit, co to znamená dělat politiku.

Jean Bricmont

(Jean Bricmont je profesorem teoretické fyziky na Univerzitě v Louvain v Belgii a významnou postavou evropského antiimperialistického hnutí. Jeho knihu Humanitární imperialismus vydal Monthly Review Press)

*Zdroj: www.counterpunch.org
ze dne 9. 3. 2011*

Český překlad publikován dne 10. 3. 2011

Libye, Gramsci a „historický dogmatismus“

Představuje Kaddáfího režim příklad progresivního nebo regresivního cesarismu? Jsou politické a sociální síly na národní a mezinárodní úrovni, se kterými je spojen, progresivní nebo regresivní? Toto by měl být správný plán, na jehož základě je třeba provádět analýzu.

Pokud jde o Libyi, spíše než zjednodušující schémata o "dobrém lidu" proti "zlému tyranovi", "demokracii" versus "diktatuře", by bylo mnohem užitečnější aktualizovat gramsciovskou reflexi o "progresivním cesarismu" a "regresivním cesarismu".

Zdá se, že v Itálii a obecněji na Západě dnes rozšířená stanoviska k libyjské otázce vyjadřují určitou formu "historického dogmatismu", který je hluboce příznačný a k němuž stojí za to zformulovat některé myšlenky. Bylo by možné vrhnout se po hlavě do problému tvrzením, že libyjský lid nebyl vyhladověn svou

vládou (která během několika desetiletí přeměnila vlastní zemi z jedné z nejchudších na světě, kterou byla - a ve které se skutečně umíralo hladu - na jednu z nejbohatších a nejmodernějších na africkém kontinentě, když nechala vyjít miliony lidí z podmínek podvýživy a smrti z trvalého hladovění), ale revoltující lid nelamentuje kvůli hladu, ale pro nedostatek pozitivních svobod. Bylo by možné dodat, že ve skutečnosti neexistuje revoltující libyjský lid, jak se dotěrným způsobem opakuje, jako spíše část lidu (převážně pocházející z oblasti Kyrenaika), která je protivládní a jiná široká část lidu (více či méně pocházející z oblasti Tripolska, která je též složena z mužů, žen, starců a dětí), která se hrdě postavila na obranu své vlády. Bylo by možné tvrdit, že rozevlátí praporů starého krále Idrise (viz Antonio Ferrari: E se in Libia la via di uscita fosse un re?, Corrie-

re della Sera" 1.3.2011) ze strany revoltujících tvoří jeden z příkladů potvrzujících zpátečnický základ ideologicko-politického přesvědčení jednoho z významných komponentů opozičních sil. Bylo by možné hovořit o stovkách vojenských poradců z USA, Angličanů, Francouzů se spolupřítomností příslušných tajných služeb, které vstoupily do Kyrenaiky, aby poskytl podporu revoltě (viz US military advisers in Cyrenaica, Debkafile 25.2.2011 e SkyTg24 25.2.2011). A mohlo by se tak pokračovat celé hodiny, uvádějíce příklad za příkladem, ale to by nevyšlo to, co se podle mého názoru zdá být zásadním problémem, kterým je "historický dogmatismus", jehož, jak jsem uvedl, se mi zdá být obětí značná část západní moralistní inteligence, která, aby následovala zvyky své doby, dala přednost zúčtování s marxismem a jeho základními kategoriemi, aby je pak nahradila postmoderními, více módními pojmy, a když tak učinila, ztratila smysl pro realitu a její dialektické spojitosti. Mezi tyto popletené pojmy patří pojem "diktátor" nebo "tyran". Jsou to pojmy, které místo aby události objasnily, je zatemňují, jelikož předpokládají existenci jediné osoby schopné ovládnout po dlouhé období území, za nenávisť a k neprospěchu všech jeho obyvatel: což je z historického hlediska nemožné. Gramsci ve svých Sešitech z vězení zpracoval celou řadu studií o tom, jak žádná vládnoucí formace nemůže existovat bez určité dávky souhlasu, který má na své straně, a aniž by byla vázána na určité sociální síly. Také Berlusconi by byl velmi malá věc bez podpory italských podnikatelských kruhů a dokonce i Karel Veliký vyjadřoval moc feudálních skupin. Gramsci ve vězení nikdy nehovoří o "tyranech" a "diktátorech", ale o "césarismech" nebo "bonapartismech". Ty, vysvětluje, se neobjevují na základě individuálních vrtochů toho, či onoho diktátora, ale za zvláštních objektivních podmínek: "Lze říci, že césarismus vyjadřuje situaci, v níž se bojující síly vyrovnávají katastrofálním způsobem, tj. vyrovnávají se tak, že další boj může skončit jedině vzájemným zničením"; v takových situacích "řešení" je "svěreno velké osobnosti", (Antonio Gramsci Poznámky o Machiavellim, politice a moderním státu, Svoboda 1970, str. 58, italsky Quaderni del carcere, ed critica, Einaudi 1975 str.1194), "charismatickým nebo zázračným mužům" (it. str. 1603); verifikuje se proto v těchto situacích silný "vliv vojenského elementu ve státním životě"; a nicméně, upřesňuje nám Gramsci, to neznamená pouze "vliv a váhu technicko-

vojenského elementu, ale vliv a váhu sociální vrstvy, ve které technicko-vojenský element (zejména nižší důstojníci) má svůj původ" (it.str.1608); ostatně césarismus "nemá vždy tentýž historický význam. Může existovat césarismus progresivní a césarismus regresivní; a přesný význam každé formy césarismu může být v poslední instanci rekonstruován jedině z konkrétních dějin, a nikoli ze sociologického schématu. Césarismus je pokrokový, když jeho zásah pomáhá pokrokové síle zvítězit, byť s určitými zmírňujícími kompromisy, které omezují vítězství. Césarismus je zpátečnický, když jeho zásah pomáhá k vítězství zpátečnické síle, také v tomto případě s určitými kompromisy a omezeními, které mají zcela jinou hodnotu, dosah a význam než v předcházejícím případě. (...) Jde o to zjistit, zda v dialektice "revoluce-restaurace převažuje prvek restaurace, protože je jisté, že historický pohyb ve nevrací nikdy zpět a že neexistují restaurace in toto" (česky str. 58-59, it. 1194-1195).

Gramsci v podstatě tvrdí, že je zde celá řada historických okolností, kdy se objektivně nerozhoduje mezi demokracií a diktaturou, mezi svobodou a césarismem, jako spíše mezi "pokrokovým césarismem" a "zpátečnickým césarismem". Toto všechno, následkem "damnátió memoriae (zatracení památky) marxismu, většina intelektuálů zcela ignoruje, když upřednostňuje zmatečné řízení se podle okolností za pomoci nejjednodušších a folkloristických schémat o "dobrém lidu" proti "špatnému tyranovi". Ale stačilo by jen na chvíli zauvažovat, aby bylo pochopeno, jak takový manicheismus nejen zamlží věci, ale když je ideologicky chybný, zamlží je ve prospěch jedné jasně určené historické strany: kdo byl v médiích, v posledních desetiletích navlečen do role diktátora nebo tyrana? Podle toho jak se to v které chvíli hodilo, byly tyto kategorie připsány Saddamu Husseinovi, Svobodanu Miloševičovi, Mahmúdu Ahmanidežádovi, Hugo Chavezovi, Evo Moralesovi, Jasiru Arafatovi, Fidelu Castrovi, Chu Tin-taovi, Putinovi, Hamasu a nyní Kaddafimu; v zásadě, krutými tyranu a hroznými diktátory se stávají postupně všechny hlavy států a vlád nepodřízených Spojeným státům nebo které se dívají na USA, více či méně otevřeně nepřátelským způsobem.

Moralistická kultura, která nahradila historický materialismus a dialektickou analýzu teratologii a psychopatologickým vyprávěním, odmítá, nebo má problém pochopit, to, co naopak velmi dobře chápal Gramsci: a to nejen to, že

existují "pokrokové císařismy", ale že tyto často tvoří objektivní nutnost, a pro které alternativou jsou "zpátečnické císařismy", s historickými škodami epochálního dosahu. Tato kultura, místo aby zúžila své poznávací horizonty, by udělala lépe, kdyby uchopila takové kategorie a aplikovala je na aktuální události; je třeba se ptát: když režim Kaddáfího nastolil "vliv vojenského elementu na státní život", konstituuje příklad "pokrokového císařismu" nebo "zpátečnického císařismu"? To znamená: politické a sociální síly, které on podporuje a na které je vázán na národní a mezinárodní

úrovni, jsou pokrokové síly nebo zpátečnické síly? Tohle by byl správný plán, na jehož základě by se měla provést analýza: blíže neurčené rebelantské vzněty a historky o psychopatických tyranech ponechme dětem; jsou součástí rétorické výzbroje nových Psychological Strategy Board, mohou být dobré pro děláni politiky, ale v devíti případech z deseti jsou vyznávány shora a nemají vůbec nic společného se skutečnou pravdou.

Emiliano Alessandroni

*Publikováno v 'Ernesto dne 14. 3. 2011
Český překlad publikován dne 18. 3. 2011*

Ne gangsterské agresi imperialistů v Libyi

PROHLÁŠENÍ KOMUNISTICKÉ STRANY ŘECKA K IMPERIALISTICKÉ AGRESI

Komunistická strana Řecka odsuzuje vojenskou intervenci v Libyi, kterou rozpoutal mezinárodní imperialismus i za účasti Řecka, kdy v první řadě jdou francouzsko-britští řečníci s podporou USA. Toto je Evropská unie "demokracie a svobody, toto je "svobodný svět"!

Hanebné pokrytectví tvoří záminka imperialistů - včetně G. Papandreua, prezentovat své zájmy jako "humanitární", když je zjevné, že oni veřejně či skrytě spolupracují a udržují vztahy s autoritářskými a protilidovými vládami v Africe, na Středním Východě a jinde. Nemají žádnou legitimitu. Jejich zájmy se týkají ropy a plynu v Libyi a ne jeho lidu, který chtějí vykořisťovat, když dnes podporují opozici, místo Kaddáfího, který byl až do včerejška podporován všemi i G. Papandreuem.

Libyjský lid je jediný odpovědný za řešení ohromných problémů, které má před sebou. Nepotřebuje vlky, aby ho strážili.

Řecký lid má za povinnost být solidární s lidem Libye. Ti, kteří napadli Libyi, jsou tíživí, co uvalili tíhu kapitalistické krize na bedra pracujících, jsou to tíživí, kteří ho vykořisťují s využitím memorand MMF, ECB atd., privatizací, rušením kolektivních smluv a nízkými mzdami.

Je třeba okamžitě uzavřít vojenské základny USA a NATO v Soudě a Aktiu a stáhnout řecká letadla a lodě z války proti Libyi.

VENCE V LIBYI

Ve čtvrtek 10. března byl v Evropském parlamentu ratifikován nepřijatelný návrh, který provokativním způsobem legitiimizuje výmluvy a podněcuje imperialistickou intervenci v Libyi. Je to návrh, který využívá jako záminku "demokratizaci" a vyzývá k poskytování humanitární pomoci a který navrhuje jako řešení vojenskou intervenci v Libyi. Podporuje také zavedení bezletové zóny a naléhá na EU, aby zasáhla všemi dostupnými prostředky a mimo jiné uznala a podporovala takzvanou "Prozatímní radu Libye". Chce pokračovat v podpoře imperialistických plánů s cílem rozdělit si kořist, jak to imperialisté dělali s Kaddáfího vládou až do současnosti. Tato pozice slouží imperialistickým zájmům v regionu, které jsou nebezpečné pro lid, a mají za cíl zajistit kapitalistickou ziskovost monopolních skupin. KKE hlasovala proti návrhu a zároveň odsoudila jej i záminky, které jsou uplatňovány.

Tento návrh byl také odhlasován europoslanci členských stran "Strany evropské levice" (SEL), mezi nimi i bývalým představitelem Die Linke a SEL a současným předsedou GUE-NGL L. Biskym a předsedou "Levicové strany" ve Francii, J. L. Melenchonem. Tímto hlasováním je opět prokázána nebezpečná role oportunistů pro dělnickou třídu a lidové zájmy, jakož i potřeba KS hrát v zostřované konfrontaci s nimi vedoucí úlohu. Protože politické síly nejsou posuzovány na základě svých názvů, nebo jak se sami definují. Jsou posuzovány podle svých postojů ve vztahu k buržoazní třídě a zájmům monopolů, a svých postojů

ve vztahu ke kapitalistickému a imperialistickému barbarství, imperialistickým silám jako celku.

PROHLÁŠENÍ EUROPARLAMENTNÍ SKUPINY KKE K NÁVRHU

Skupina KKE v Evropském parlamentu hlasovala proti a odsoudila návrh. Charakterizuje ho jako předzvěst všeobecné vojenské operace pod záminkou "demokratizace" a poskytování humanitární pomoci Libyi. Europoslanec za KKE G. Toussas ve svém vystoupení na plenárním zasedání poznamenal, že: "Tento reakční návrh, který byl odhlasován stranami PASOK, ND, LAOS, Ekologové-Zelení a oportunisty ze SEL, je v souladu s nebezpečnými plány imperialistů, EU-USA-NATO, kteří navrhnou vojenskou intervenci v Libyi za účelem zabezpečení energetických a geopolitických zájmů monopolů.

Návrh podporuje vytvoření bezletové zóny, která mimo jiné zahrnuje zničení každé protiletadlové síly v Libyi. Rovněž výslovně požaduje užití ze strany EU všech dostupných prostředků k dispozici pro zásah v této zemi.

Zasahují otevřené a provokativním způsobem a vyzývají Catherine Astonovou, vysokou představitelku EU pro zahraniční a bezpečnostní politiku, aby uznala prozatímní radu Libye, která byla vytvořena za účelem provádění jejich dobrodružných plánů na úkor libyjského lidu.

Jedná se o provokaci imperialistů USA-NATO, buržoazních vlád, stran jednosměrně řízené EU, bývalých kolaborantů autoritářských a reakčních režimů severní Afriky, spolupachatelů vykořisťování národů v širším regionu, kteří se prezentují jako zastánci demokratických a sociálních práv. Demokracie, jak ji míní imperialisté, byla a je zaplácena lidem Iráku, Afghánistánu, Latinské Ameriky, na celém světě, a to krví. KKE od úplného počátku odsuzuje režim kapitalistického vykořisťování v Libyi, kriminální útoky svých vojenských sil proti bojujícímu libyjskému lidu. KKE je proti jakékoli účasti imperialistů EU, USA a NATO i naší země v nových plánech imperialismu a NATO, které jsou extrémně nebezpečné pro lid našeho regionu."

Český překlad publikován dne 21. 3. 2011

Čtvrté dějství hry o ovládnutí surovin a obchodu s drogami

Poslední vývoj situace kolem Libye znovu potvrdil, že OSN se stala nástrojem prosazování zájmů globálních mocností - USA a jejich spojenců. Stáli členové OSN Rusko a ČLR se nepostavili proti monstróznímu mezinárodnímu zločinu a nevyužili v RB OSN práva veta.

Poslední vývoj situace kolem Libye znovu potvrdil, že OSN se stala nástrojem prosazování zájmů globálních mocností - USA a jejich spojenců.

Bezpečnost bombardování v "bezletových zónách" zachutnala pilotům USA a NATO ještě v Iráku a Jugoslávii, stejně jako americkému námořnictvu masové vraždění střelami s plochou dráhou letu "Tomahawk". Úspěšně tak smazali z mapy světa jeden z členských států OSN a pomohli vzniku "nezávislého" Kosova, jehož premiérem se stal bandita, který založil svou kariéru na zločinném obchodu s lidskými orgány povražděných Srbů, narkotiky a bílým masem. Krytí jeho zločinné činnosti zajišťovaly po celou dobu "mírové síly OSN" a

nyň "Eulex". Další v řadě byl Afghánistán, následoval Irák.

Zatím poslední dějství světového divadla sledujeme v Libyi. RB OSN deseti hlasy proti pěti (zdrželo se Rusko, ČLR, Německo, Brazílie a Indie) přijala rezoluci 1973, předpokládající zavedení jakési "bezletové zóny" - jinými slovy mandát na neomezené barbarské útoky proti suverénnímu členskému státu OSN, jehož vedení bylo bez jakýchkoliv důkazů obviněno ze strašných zločinů proti lidskosti. Problém je však v tom, že Rezoluce RB OSN je od počátku neplatná.

V Radě bezpečnosti se podle článku 27 Charty OSN hlasuje takto:

1) Každý člen Rady bezpečnosti má jeden hlas.

2) O věcech řízení rozhoduje Rada bezpečnosti kladnými hlasy devíti členů.

3) Ve všech ostatních věcech Rada bezpečnosti rozhoduje kladnými hlasy devíti členů, v tom hlas všech stálých členů; rozumí se však,

že se při rozhodnutích podle kapitoly VI a podle odstavce 3 článku 52 strana ve sporu zdrží hlasování.

- Rusko ani Čína jako stálí členové RB nebyly stranou ve sporu, proto je jejich abstinence bezpředmětná, a nejednalo se ani o věci řízení, ale o vojenskou akci; rozhodující tedy je, že jejich kladné hlasy jako stálých členů RB rezoluce nedostala a vojenská akce tudíž byla a je protiprávní. Pokud by nešlo o vyvražďování nevinného obyvatelstva, včetně žen a dětí, bylo by komické sledovat výkřiky mediálních zřůd tvrdících stejně, jako při všech imperialistických loupežných případech poslední doby, že nejde o uloupení přírodního bohatství a devizových rezerv v zahraničních bankách, které v případě Libye činí přes 200 miliard USD, ale o nutnost, umožňující přijímat všechna "nevyhnutelná" opatření k ochraně civilního obyvatelstva v obydlených místech, včetně Benghází.

Rezoluce sice nedovoluje vstup zahraničním okupačním vojskům na libyjské území, ale vždy ji lze doplnit a vítěze nebude nikdo soudit. RB v rezoluci požaduje jednostranně, pouze od Kaddáfího, okamžité zastavení palby a "ukončení násilí". Požadavek se nevztahuje na ozbrojené bandity, dlouhodobě připravované v zahraničí britskými a americkými instruktory, podporované jednotkami námezdných vrahů Američany, Saudy a Pákistánci vycvičené Al Káidy a Tálibánu.

Dokonce i americké New York Times musely uvést, že formulace "přijímat všechna nevyhnutelná opatření k ochraně civilního obyvatelstva a zabránění krutému zúctování s povstalci ze strany vládních vojsk věrných Kaddáfímu" jsou otevřenou výzvou k leteckým úderům na libyjská města a vesnice. Rozhodnutí o vytvoření "bezletových zón" pak umožňuje bezkontrolní sestřelování libyjských letounů nad celým vzdušným prostorem Libye. Kaddáfí s rozhodnutím RB souhlasil, vydal příkaz k zastavení palby proti pučistům a vyzval OSN, aby vyslalo pozorovatele.

Proč by mu však OSN a zejména jeho generální tajemník šli vstříc, vždyť cílem Západu je ukázat Kaddáfímu zač je toho loket a sdělit světové chudině: "žádný spokojený život pod vedením "diktátora" který prosadil v Libyi nejvyšší životní úroveň v Africe. O tom, jak budete žít budeme rozhodovat my."

Přestože nebyl dodržen při hlasování v RB článek 27 Kapitoly V Charty a Rezoluce 1973 je neplatná, zmíním se i o dalších narušeních

Charty OSN a mezinárodního práva poněvadž jsou tak markantní, že je nelze přejít bez povšimnutí. Libyjská vláda se pouze pokusila řešit situaci ve vlastní zemi. Neohrožovala žádnou další zemí. V případě Libye nejde tedy o narušení mezinárodního míru a Libye není útočником proti žádnému státu. A Charta OSN zmocňuje RB OSN k zavedení sankcí pouze podle kapitoly VII, jak se můžeme dále přesvědčit.

KAPITOLA VII Charty OSN AKCE PŘI OHROŽENÍ MÍRU, PORUŠENÍ MÍRU A ČINECH ÚTOČNÝCH

Článek 39

Rada bezpečnosti určí, zda došlo k ohrožení míru, porušení míru nebo útočnému činu, a doporučí nebo rozhodne, jaká opatření budou učiněna podle článku 41 a 42, aby byl udržen nebo obnoven mezinárodní mír a bezpečnost.

Článek 40

Aby předešla zhoršení situace, Rada bezpečnosti může, dříve než učiní doporučení nebo rozhodne o opatřeních stanovených v článku 39, vyzvat strany, o které jde, aby splnily taková zatímní opatření, jež považuje za nutná nebo žádoucí. Taková zatímní opatření nejsou na újmu práv, nároků nebo postavení stran, o které jde. Jestliže taková zatímní opatření nebudou splněna, Rada bezpečnosti k tomu náležitě přihledne.

Článek 41

Rada bezpečnosti může rozhodnout, jakých opatření nezahrmujících užití ozbrojené síly má být použito, aby jejím rozhodnutím bylo dodáno účinnosti, a může vyzvat členy Organizace spojených národů, aby taková opatření provedli. Tato opatření mohou zahrnovat úplné nebo částečné přerušování hospodářských styků, spojení železničních, námořních, leteckých, poštovních, telegrafních, rádiových a jiných, jakož i přerušování styků diplomatických.

Článek 42

Má-li Rada bezpečnosti za to, že by opatření podle článku 41 nedostačovala anebo že se ukázala nedostatečnými, může podniknout takové akce leteckými, námořními nebo pozemními silami, jaké považuje za nutné k udržení nebo obnovení mezinárodního míru a bezpečnosti. Takové akce mohou zahrnovat demonstrace, blokádu a jiné operace letecký-

mi, námořními nebo pozemními silami členů Organizace spojených národů.

1. Rezoluce 1973 nařizuje "povinnost zastavit palbu" Přitom nestanoví, kdo má vlastně palbu zastavit. Obvykle je zvykem vyzvat k zastavení palby obě strany konfliktu. V rezoluci chybí upřesnění. Znamená to tedy, že rezoluce vyzývá pouze vládní síly, aby se nebránily ve vlastní zemi ozbrojenému spiknutí? RB OSN vůbec nemá právo tak otevřeně vystoupit na straně dobře vyzbrojených a vycvičených pučistů, usilujících o svržení zákonné vlády členského státu OSN. Zvlášť nebezpečným bodem rezoluce je "poskytnutí práva přijímat všechna nevyhnutelná opatření k ochraně civilního obyvatelstva" Komu RB OSN toto právo poskytuje se neuvádí. Neurčuje žádnou mezinárodní mírotvornou misi OSN ani se neobrací k Vysokému komisaři OSN pro uprchlíky. RB OSN vlastně poskytuje toto právo všem členským státům OSN, které se rozhodnou na zásahu podílet. Je pravdou, že rezoluce zakazuje okupovat Libyi, zatím. Ale rezoluce nevylučuje bombardování libovolných cílů, včetně nemocnic a škol a školek. Pak se jednoduše uvede, že se letectvo spletlo. Rezoluce 1973 tak vlastně umožňuje komukoli bombardovat Libyi, pokud to bude považovat za nevyhnutelné.

Článek 6 rezoluce 1973 zakazuje jakékoli lety nad libyjským územím. A článek 7 povoluje všem členským státům OSN sestřelovat libyjské letouny nad vlastním libyjským územím.

Neméně podivný je článek 17, který zakazuje členským státům OSN povolovat přistávání libyjských letounů na vlastním území. Nikdo se neptá, jak je tento požadavek v souladu s celou řadou mezinárodních dohod o letecké dopravě. Podle rezoluce budou nyní státy povinně bránit přistání všech libyjských letounů bez ohledu na to, jestli nebudou mít na příklad dostatek paliva. To znamená, že se opět se jedná o likvidaci letounu. Takových chytráckých formulací obsahuje rezoluce RB OSN několik.

2. Obě rezoluce (1970 i 1973) neberou ohled na práva občanů, loajálních stávající vládě. Rezoluce nepovažuje vůbec za nutné se o těchto občanech, představujících převážnou většinu obyvatelstva, vůbec zmínit. Článek 2 rezoluce 1973 požaduje na vládě, aby uspokojovala zákonné požadavky lidu. O právu občanu na ochranu před vraždícími pučisty, financovanými reakčními arabskými státy a

Západem se vůbec nezmiňuje. V rozhodující instituci OSN, odpovídající za udržování míru a bezpečnosti světa (článek 24 Charty OSN) se nenašel ani jeden člen, který by zaštilil práva většiny lidu Libye.

Rezoluce 1973 byla přijata v rozporu s následujícími fakty: V preambuli rezoluce se poukazuje, že se zjišťuje eskalace násilí, mučení a masové popravky. Při tom RB nepředložila ani jeden věcný důkaz, ani zfalšovanou fotografii ani videozáznam.

Pokud by stálí členové RB jednali čestně, museli by tuto barbarskou rezoluci odmítnout.

To ostatně není všechno. I předcházející rezoluce 1970, přijatá 26.2.2011 a jejíž nesplnění je v rezoluci 1973 uváděno, jako jeden z důvodů pro rozpoutání krvavých represí proti Kaddáfímu, přímo narušovala všechny myslitelné normy i principy mezinárodního práva. Nějak jsme si zvyklí považovat rezoluce RB OSN za dílo boží, nepodléhající kritice, které musí být za jakýchkoliv okolností splněny. Splnit je však potřeba pouze takové rezoluce, které byly přijaty v rámci pravomocí RB OSN a v souladu s Chartou OSN. Tak na příklad v Chartě OSN se neposkytuje právo RB OSN předávat kauzy Mezinárodnímu trestnímu tribunálu (ICC) v Haagu, jak to RB učinila ve vztahu k Libyi. Může se snadno říci, že takové právo poskytuje RB OSN statut ICC. To je sice pravda, ale absurdní je to, že tento argument neobstojí ve vztahu ke státům, které nepodepsaly Římský statut Mezinárodního trestního soudu a mezi ty patří nejen stálí členové RB OSN Ruská Federace, USA, ČLR a alternující Indie, ale i Libye. Dělalí si ze světa legraci? Kdo bude nyní mezinárodní právo dodržovat, jestliže neřekneme přímo vážit si ho?

Ještě jednou vážnou otázkou narušení mezinárodního práva v čl. 3 Rezoluce 1973 RB OSN k Libyi je výrok, že: "Libye musí dodržovat normy mezinárodního humanitárního práva" Takové tvrzení znamená, že RB apriori hodnotí situaci v Libyi jako "ozbrojený konflikt". Jaké má k tomu důkazy. Nikdo žádné nepředložil. Objektivní analýza situace v Libyi nás vede k závěru, že se jedná o ozbrojený puč, to je trestný čin, který musí být vyřešen vlastními silami libyjské vlády. Všechna tato narušení mezinárodního práva činí obě rezoluce neplatné a všechny státy je mohou odmítnout jako takové plnit.

Karel Kluz
Publikováno dne 23. 3. 2011

Společné prohlášení komunistických a dělnických stran proti imperialistické agresi v Libyi

Imperialističtí vrazi v čele s USA, Francií, Británií a NATO jako celkem a se souhlasem OSN začali novou imperialistickou válku. Tentokrát v Libyi.

Jejich údajné humanitární záminky jsou zcela klamné! Házejí prach do očí národů! Jejich skutečné cíle jsou fosilní paliva v Libyi.

My, komunistické a dělnické strany odsuzujeme vojenskou imperialistickou intervenci. Lid Libye musí určit svou budoucnost sám, bez zahraniční imperialistické intervence.

Vyzýváme národy, aby reagovaly a požadovaly okamžité zastavení bombardování a imperialistické intervence!

Signatářské strany:

*Alžírská strana pro demokracii a socialismus,
Komunistická strana Arménie
Komunistická strana Austrálie
Komunistická strana Ázerbájdžánu
Komunistická strana Bangladéše
Dělnická strana Bangladéše
Komunistická strana Běloruska
Belgická strana práce
Brazílská komunistická strana
Komunistická strana Brazílie
Komunistická strana Británie
Nová komunistická strana Velké Británie
Strana bulharských komunistů
Komunistická strana Kanady
Komunistická strana Chile
Socialistická dělnická strana Chorvatska
Komunistická strana Čech a Moravy
Komunistická strana v Dánsku
Komunistická strana Dánska
Komunistická strana Estonska
Komunistická strana Finska
Maďarská komunistická dělnická strana
Sjednocená komunistická strana Gruzie
Komunistická strana Řecka
Komunistická strana Indie*

Komunistická strana Indie [marxistická]

Iránská strana Tudeh

Komunistická strana Irsku

Dělnická strana Irsku

Strana italských komunistů

Komunistická strana Kazachstánu

Socialistická strana Lotyšska

Libanonská komunistická strana

Komunistická strana Lucemburska

Komunistická strana Malty

Komunistická strana Mexika

Lidová socialistická strana Mexika

Nová komunistická strana Nizozemska

Komunistická strana Norska

Komunistická strana Polska

Komunistická strana Pákistánu

Portugalská komunistická strana

Komunistická strana Ruské federace

Komunistická dělnická strana Ruska - Revoluční strana komunistů

Svaz komunistických stran - Komunistická strana Sovětského svazu

Komunistická strana Sovětského svazu

Nová komunistická strana Jugoslávie

Strana komunistů Srbska

Komunistická strana Slovenska

Komunistická strana národů Španělska

Komunistická strana Srí-Lanky

Syrská komunistická strana

Komunistická strana Švédska

Komunistická strana Turecka

Strana práce, Turecko

Komunistická strana Ukrajiny

Svaz komunistů Ukrajiny

Komunistická strana Venezuely

Další strany podporující prohlášení:

Pól komunistické renesance ve Francii

Galicijský lidový svaz

Komunisté - lidová levice, Itálie

Český překlad publikován dne 21. 3. 2011

Úvahy soudruha Fidela: Fašistická válka NATO

Nebylo třeba být jasnovidcem, aby bylo možné vědět to, co jsem předpověděl se strouhou přesností na stránkách Webu Cuba Debate mezi 21. únorem a 3. březnem: "Plán NATO je okupovat Libyi", "Morbidní tanec cynismu" a "Nevyhnutelná válka NATO".

Ani fašističtí vůdcové Německa a Itálie nebyli tak mimořádně nestydatí při vzniku občanské války v Španělsku, která byla rozpoutána v roce 1936, událost, kterou si snad mnozí připomněli v těchto dnech.

Uběhlo od té doby téměř 75 let; ale změny, ke kterým došlo, se zdají být jako 75 století nebo pokud si přejte 75 tisíciletí lidského života na naší planetě.

Někdy se zdá, že my, kteří se upřímně vyjadřujeme k těmto tématům, přeháníme. Riskuji, když se vyjádřím, že jsme prostoduší, když předpokládáme, že všichni si musíme být vědomi podvodu nebo ohromné ignorance, do které bylo lidstvo zataženo.

V roce 1936 existoval intenzivní střet mezi dvěma systémy a dvěma ideologiemi, přibližně se rovnající svou vojenskou mocí.

Zbraně se zdály být tehdy v porovnání s těmi dnešními hračkami. Lidstvo mělo garantované přežití nehledě na destruktivní a místy smrtelnou moc.

Celá města mohla být virtuálně zničena, ale nikdy lidské bytosti ve svém celku, nemohly být mnohokrát vyhlazeny hloupou a sebevražednou mocí, která se vyvinula díky současné vědě a technologii.

Když vyjdou z těchto skutečností, jsou ostudné zprávy trvale informující o použití raket naváděných laserem s absolutní přesností, stíhačkách létajících dvojnásobnou rychlostí zvuku; výbušninách s enormní ničivou silou ničící pancíře díky ochuzenému uranu, jejichž dopad na obyvatelstvo a jejich potomky bude trvat po neurčitelné časové období.

Kuba vyjádřila svou pozici k vnitropolitické situaci v Libyi na zasedání v Ženevě. Brnila bez váhání ideu politického řešení konfliktu v této zemi a kategoricky se postavila proti jakékoli vojenské agresi.

Ve světě, kde se aliance Spojených států a rozvinutých kapitalistických mocností Evropy vždy zmocňuje zdrojů a výsledků práce národů, každý poctivý občan ať už je jeho vztah k

vládě jakýkoli, se postaví proti vojenské intervenci do své vlasti.

Nejabsurdnější věc na současné situaci je, že před zahájením brutální války na severu Afriky, v jiné oblasti světa, téměř 10 000 kilometrů vzdálené, došlo k nehodě jaderné elektrárny, v jednom z nejlidnatějších míst planety, kde po tsunami, které vyvolalo zemětřesení o síle devíti stupňů a které v Japonsku, zemi pracovitých lidí, zahynulo téměř 30 000 obětí. K této nehodě by před 75 léty nemohlo dojít.

Na Haiti, chudé a rozvojové zemi, zemětřesení o téměř 7 stupních Richterovy škály vyvolalo smrt 300 000 lidí, nepočitatelně zraněných a statisíce lidí bez přístřeší.

Bez pochyby hrozivě tragickou skutečností v Japonsku je nehoda na jaderném zařízení ve Fukušimě, jejíž následky bude teprve třeba určit.

Ocituji jen některé z titulků agentur:

"ANSA. - Jaderná elektrárna Fukušima 1 šíří velmi silnou radiaci, která je nebezpečná," řekl Gregory Jaczko, šéf NRC (Nuclear Regulatory Commission), což je americká komise pro dohled nad jadernou bezpečností.

"EFE. - Jaderná hrozba nutí kvůli kritické situaci jaderné elektrárny po zemětřesení v Japonsku k zdůraznění bezpečnostních revizí atomových zařízení na celém světě a přivedla některé země k zastavení jejich plánů."

"Reuters. - Zničující zemětřesení v Japonsku a zhoršení jaderné krize by mohly vyvolat ztráty v jeho ekonomice až 200 000 milionů dolarů, ale celosvětový dopad je v tomto momentě těžké zhodnotit."

"EFE. - Poškození jednoho reaktoru po druhém v jaderné elektrárně Fukušima dnes dále živilo strach z jaderné katastrofy v Japonsku, aniž by zoufalé pokusy kontrolovat únik radioaktivity vyvolaly záblesk naděje."

"AFP. - Císař Akihito vyjádřil znepokojení nad nepředvídatelným charakterem jaderné krize, která zasáhla Japonsko po zemětřesení a tsunami, které usmrtily tisíce lidí a nechaly bezpřístřeší 500 000 lidí. V Okrese Tokio bylo zaznamenáno další zemětřesení."

Existují zprávy hovořící o ještě více znepokojujících tématech. Některé hovoří o přítomnosti radioaktivního toxického jódu ve vodě v Tokiu, s dvojnásobkem tolerovatelného množ-

ství, které mohou požívat nejmenší děti v hlavním městě Japonska. Jedna ze zpráv hovoří o tenčících se zásobách balené vody v Tokiu, což je prefektura vzdálená 200 kilometrů od Fukušimy.

Tyto veškeré okolnosti nastolují pro náš svět dramatickou situaci.

Mohu vyjádřit absolutně svobodně své stanovisko k válce v Libyi.

Nesdílím s vůdcem Libye jeho politické koncepci ani náboženský charakter. Jsem marxista-leninista a martiovec, jak už jsem řekl.

Vidím Libyi jako člena Hnutí nezávislých, jeden suverénní stát z těch téměř 200 členských zemí OSN.

Nikdy nebyla velká nebo malá země, v tomto případě s 5 miliony obyvatel, obětí tak brutálního útoku s pomocí letadel organizace válečných štváčů, která může počítat s tisíci stíhačkami, stovkami ponorek, jadernými letadlovými loděmi a arsenálem dostačujícím k několikanásobnému zničení planety. Takovou situaci náš druh nikdy nepoznal a nic podobného neexistovalo před 75 lety, kdy nacistické

bombardéry útočily na cíle ve Španělsku.

Nyní bez pochyby bezectné a zločinecké NATO píše "krásnou" historiku o svých "humanitárních" bombardováních.

Jestli Kaddáfí bude ctít tradice svého lidu a rozhodne se bojovat tak, jak slíbil, až do poslední kapky krve společně s Libyjci, kteří čelí nejtěžšímu bombardování, jakému byla jejich země kdy vystavena, utopí v bahně hanby NATO a jeho zločinecké plány.

Národy respektují a ctí muže, kteří umí splnit svou povinnost.

Před padesáti lety Spojené státy zavraždily více jak stovku Kubánců při výbuchu na obchodní lodi La Coubre a náš lid vyhlásil "Patria o Muerte" (Vlast nebo smrt). Respektoval a vždy byl připraven respektovat svá slova.

"Kdo se pokusí zmocnit se Kuby - rozbouří nejslavnějšího bojovníka našich dějin - sklídí jen prach země utopený v krvi.

Omlouvám se za upřímnost, s jakou jsem se postavil k tomuto tématu.

Fidel Castro Ruz, 28. 3. 2011

Český překlad publikován dne 1. 4. 2011

Lybie, dálkově ovládaná revoluce

Odhalení o zapojení francouzských tajných služeb do plánování revolty proti Kaddáfimu a o přítomnosti angloamerických speciálních jednotek v Kyrenaice od prvních fází povstání, ne-li již dříve.

Kdyby nedošlo k ostrému diplomatickému střetu o Libyi, který probíhá mezi Itálií a Francií, stěží bychom se seznámili s pobuřujícím zázemím "libyjské revoluce", které včera zveřejnil Berlusconiho tisk ukazující, jak lidová revolta proti Kaddáfimu byla řízena z Paříže již od října minulého roku.

Deník *Libero* citující tajné dokumenty francouzských zpravodajských služeb (získaných italskými službami) a zakládající se na zprávách zveřejněných na diplomatickém newsletteru Magreb Confidential pojednává, jak jeden z nejbližších lidí plukovníka, jeho vedoucí protokolu Nouri Mesmari (na fotografiích s Kaddáfim), ho zradil a uprchl do Paříže 21. října loňského roku.

Tam se v luxusním hotelu Concorde Lafayette tato zneklidňující osobnost opakovaně setkala se špičkami francouzských zpravodajských služeb a poskytla jim politické a vojen-

ské informace užitečné pro svržení libyjského režimu a kontakty na důvěryhodné osoby pro organizování revoluce.

Na základě těchto poznatků se 18. listopadu francouzští agenti doprovázející obchodní misi v Bengázi setkali s plukovníkem letectva Abdallahem Gehanim, který byl připraven desertovat. Kaddáfí cosi odhalil a deset dní poté žádá Francii, aby uvěznila Mesmariho, avšak ten zde požádal o politický azyl a pokračoval ve svých pletichách.

23. prosince přijíždějí do Paříže další tři Libyjci: Faraj Charrant, Fathi Boukhris a Ali Ounes Mansouri, neboli budoucí vedení libyjské revoluce. Mesmari, stále pod dozorem a ochranou francouzských služeb, se s nimi setkal v luxusní restauraci na Champ Elysee. Ihned po vánocích dorazila do Bengázi první francouzská vojenská a logistická pomoc.

V lednu Mesmari, kterého francouzští 007 přejmenovali na Wikileaks pro všechny sdělené informace, pomohl Paříži připravit plány revolty společně s plukovníkem Gehanim. Ale libyjské tajné služby odhalují tyto záměry a plukovníka 22. ledna zatýkají.

Tady končí odhalení deníku Liberi, ale začínají ty o příjezdu velení britských a amerických speciálních jednotek do Bengázi.

Mezi 2 a 3. únorem, podle "informací získaných v dobře informovaném" blogu Corriere della Collera (politického analytika Antonia De Martiniho, bývalého představitele republikánského hnutí "Nová republika"), měli muži SAS a Delta Force přijít do Kyrenaiky zformovat a vycvičit budoucí rebely.

17. února vybuchla revolta v Kyrenaice. Podle tisku blízkého izraelským a pákistánským zpravodajským službám, týden poté, v noci 23. a 24. února, se vylodují v Bengázi a Tobruku stovky příslušníků speciálních jednotek Velké Británie, USA, ale i Francie, aby pomohly povstalcům vydržet tvrdou vojenskou reakci Kaddáfího režimu: povstalecké skupiny jsou organizovány do polovojenských jednotek

a cvičeny v používání těžkých zbraní získaných z vládních skladů. Značná přítomnost anglických vojenských sil v Kyrenaice od první fáze revolty proti Kaddáfímu (minimálně od konce února) je následně potvrzena britským deníkem Sunday Mirror.

V prvních dnech března, podle francouzského satirického týdeníku *Le Canard enchaîné*, francouzské zpravodajské služby DGSE dodaly libyjským rebelům děla 105 mm a protiletadlové baterie kamuflované jako humanitární pomoc, kterou doprovázeli vojenští poradci.

Měsíce plánování prováděné francouzskými zpravodajskými službami a včasná, když ne preventivní, anglo-americko-francouzská podpora na bojišti vrhají nové světlo na povahu "libyjské revoluce".

Enrico Piove

Český překlad publikován dne 6. 4. 2011

Euroamerická válka proti Libyi

Obecným cílem imperiálních mocností je uloupit finanční rezervy, které si vlády zemí třetího světa (včetně Ruska a ČLR) na základě předstíraného partnerství uložily v jejich bankách, (Libye asi 200 - 300 miliard USD) zmocnit se všelidového, či státního vlastnictví, zlikvidovat průmyslovou výrobu, donutit kolaborantské vlády, aby přestaly rozvíjet národní ekonomiky, co nejvíce se zadlužily a dovedly národy do bezvýhodné situace.

Poté je zbavily jakékoli perspektivy a zotročily je. Nejinak tomu je i v případě Libye, která je již čtyři týdny vystavena brutálnímu bombardování a raketovým útokům z bojových letounů a plavidel vojenského námořnictva, ničících libyjské vojenské základny, letiště, silnice, přístavy, sklady ropy a PHM, stanoviště PVO, obrněnou techniku, letouny, velitelská stanoviště a místa koncentrace pozemních vojsk. (Je pravděpodobné, že bojové hlavice a pláště munice jsou konstruovány z titanu a ochuzeného uranu, podobně jako ty, které byly použity v Jugoslávii, Afghánistánu a Iráku, takže následky v podobě radioaktivního zamoření budou trpět po staletí další generace.) Stovky instruktorů ze CIA a britských SAS vyškolily v provádění teroristických a záškodnických akcí tisíce Libyjců a Arabů ze zemí Blízkého a Středního Východu, z nichž jsou mnozí členy Al Kájdý. Většina z nich se účastnila bojů

v Iráku i Afghánistánu. Nyní, s podporou vlád agresorů, bojují proti libyjské vládě, jejím ozbrojeným silám a lidovým milicím. Obamův útok na Libyi je řízen z velitelství US Africa Command (AFRICOM) s hlavní základnou v Džibuti a štábem v německém Stuttgartu. AFRICOM vznikl v roce 2007 s cílem zajistit ovládnutí afrických rozhraní surovinových zdrojů a potlačit rozhodující vliv ekonomiky ČLR v Libyi, Súdánu, Angole, Nigerii, Zimbabwe a dalších afrických státech.

Válka proti Libyi donutila přiznat svou pravcovou podstatu mnohé tak zvané levicové strany. Proti agresi se nepostavil ani jeden evropský sociálně demokratický nebo socialistický vůdce. Bývalý komunist a pak v době přepadení Jugoslávie předseda italské vlády za Stranu demokratické levice Massimo D'Alema a nyní poslanec za Demokratickou stranu se dokonce nechal slyšet, že jde o spravedlivou a nevyhnutelnou válku, podporovanou Demokratickou stranou, která chce provádět politiku odpovědnou a spolehlivou ve vztahu k NATO.

Většina levicových kritiků, (pravíkové nejsou) založila své odsouzení zločinné intervence na klíše a zevšeobecněních, nikoli na faktech.

Pokrytecky tvrdí, že jde především o záchranu Libyjců před genocidními záměry diktátora a nazývají agresi humanitárním zásahem.

Ti, kdo se nyní v USA i Evropě prezentují jako "levicové síly", od sociálních demokratů přes různé "nové čtenáře a vykladače Marxe", trockisty, zelené a jiné progresisty, včetně některých českých komunistických poslanců v českém i evropském parlamentě tvrdí, že se jedná o povstání libyjských revolučních mas a mnozí volali po vojenském zásahu imperialistických mocností, zaštiťujících se snadno manipulovatelnými Rezolucemi RB OSN, které mají legalizovat pomoc "libyjským revolucionářům" při porážce Kaddáfího diktatury. Jejich argumenty se nezakládají na pravdě a pouze napomáhají zakrývat skutečnou podstatu válečných záměrů současného imperialismu. Agrese proti Libyi se nijak neliší od invazí do Jugoslávie, Afghánistánu, Iráku a Somálska. Skutečnost, že se na vojenské intervenci odmítly podílet ekonomické mocnosti jako ČR, Rusko, Indie, Německo, Brazílie a Turecko nesvědčí o jejich lidumilnosti, ale pouze potvrzuje, že jim libyjská vláda pod vedením Kaddáfího vytvářela vhodné investiční prostředí a umožňovala volný přístup ke svému přírodnímu bohatství. V souvislosti s tím volily jiný způsob ekonomické, spíše vzájemně výhodné spolupráce, než nemilosrdné, neokoloniální vykořisťování, praktikované Anglosasy, Francouzi a jejich spojenci z EU. Vojenská intervence znovu potvrdila, že v průběhu latentní globální krize nenašel imperialismus k udržení své vojenské převahy a ekonomické moci žádné jiné východisko (stejně, jako v třicátých letech) než válečný konflikt, tentokrát poprvé v dějinách OSN, se souhlasem a podporou RB OSN.

"Levici" rovněž uniká, proč byla globální buržoazii nezbytná destabilizace Severní Afriky a diferencovaný přístup k jejímu řešení. V Egyptě a Tunisu předala světová buržoazní koalice moc pouze jiným skupinám stejné třídy představujících kompradorskou buržoazii. Alžírský režim se ukázal natolik pevný, že vyvolání chaosu by bylo příliš nákladné, nehledě na to, že bez alžírského plynu by Francie nebyla schopna delší dobu přežít. Na první pohled by se zdálo, že jde o návrat k archaickému kolonialismu. Jde však o mnohem více, o pomstu Kaddáfímu, za nastolení (vzhledem k africkým poměrům) velmi pokrokového režimu, představujícího cestu k sociálně spravedlivé společnosti a přesněji, za plynutí prostředky ze zisků z prodeje ropy, které mohly, jako z celého světa, včetně Ruska, plynout do amerických a západních bank. Nelze zapomí-

nat na fakt, že světové přírodní zdroje, bez ohledu na stát, ve kterém se nacházejí, považuje globalizovaná buržoazie za své vlastnictví. Když se Kaddáfí rozhodl platit zdravotní sestře tisíc USD a mladé rodině 64 tisíc USD, když se v průběhu jeho vlády, díky sociálním vymoženostem počet libyjských občanů téměř ztrojnásobil, poskytoval svým občanům skoro zdarma benzin, zajistil bezplatné zdravotnictví, školství i dodávky elektřiny, musel se zákonitě stát nepřítelem všech, nejen buržoazie, ale i sociálně demokratických vlád. Režim, který vytvořil, popřel tvrzení liberální propagandy, že bezplatné sociální zabezpečení a služby nejsou možné. Politika je potřeba posuzovat podle výsledků jeho práce. Zabezpečovat rozvoj svého národa si mohl Kaddáfí dovolit beztržně realizovat, až do zlověstného roku 1985 - nástupu Gorbačova. Již v příštím roce byl Tripolis a další města bombardována americkým letectvem. Útok byl cílený na jeho sídlo, byla při něm zavražděna jeho adoptovaná dcera a stovky jeho spolupracovníků. Dnes se mu snaží světová pseudovevce včetně komunistů vyčítat, že se v poslední období pokoušel liberalizovat ekonomiku i přistupovat na privatizační záměry a ztrácel tak vnitropolitickou podporu. Kritizují ho i ti, kdo bez výčitek svědomí předali politickou moc v socialistických státech do rukou buržoazie a vystavili svůj lid napospas vykořisťování. Jedním z hlavních cílů války proti Libyi je likvidace Kaddáfího a to nikoli jako diktátora, ale jako vzoru pro mnohé progresivní vládců rozvojových zemí, kteří by se ho mohli pokusit následovat.

Již zmiňována nejen světová, ale i ustrašená evropská levice vědomě podporuje, buržoazními masmédií opakovaně prosazované mýty, o diktátorech typu Miloševiče, Saddáma Husajna a nyní Kaddáfího, tyranizujících své národy, kterých se revoluční masy musí zbavit za pomoci svých západních přátel, kteří jim přinesou demokracii. Jak jsme se mohli od roku 1989 na vlastní zkušenosti přesvědčit, nic nemůže být vzdálenější pravdě.

Údajní diktátory jsou nahrazování zrádci a kolaboranty, většinou agenty CIA, MI6, BND, Sûreté Nationale a jiných "mírotvorných" organizací, kteří byli, podobně jako v Jugoslávii, získáni ke spolupráci. Do čela prozatímní vlády tak postavily Mahmouda Jibrila, který vystudoval v Pittsburghu (USA) strategické plánování a od roku 2007 řídil v Libyi "Národní ekonomický výbor pro rozvoj", jehož úkolem

byla příprava privatizace a liberalizace ekonomiky. Skutečnými vůdci vzpoury jsou pak ziskání agenti západních tajných služeb: bývalý plukovník libyjské armády, Chalifa Hiftar, který s pomocí CIA založil v roce 1988 v USA "Libyjskou národní armádu". Hiftar žil po emigraci dvacet let v USA ve státě Virginie, v blízkosti štábu CIA v Langley. S ním úzce spolupracují bývalý ministr spravedlnosti Abdul Džalil a bývalý ministr vnitra Abdul Mustafa Junis. Významnou úlohu zřejmě sehraje i bývalý ministr zahraničí (předtím dlouhodobý šéf libyjské rozvědky) Moussa Mohammed Koussa, agent CIA i MI6, který uprchnul koncem března 2011 do Velké Británie. Moussa začal spolupracovat s oběma zpravodajskými službami již v roce 2001, kdy se Kaddáfí připojil k americké válce se světovým terorizmem. Moussa byl vyslán v říjnu 2001 do USA na jednání s tehdejší náměstkem ministra zahraničí USA Williamem J. Burnsem. Jednáni se zúčastnili pracovníci CIA a Sir John Scarlett, tehdejší šéf Společného zpravodajského výboru Velké Británie, přímo podřízený pouze premiérovi Tonymu Blairovi. (Sunday Express 3.4.2011.)

Pro zabránění masakru v Libyi, na který se připravují pozemní síly nejen NATO, ale i "neutrálního" Švédska, mají značný význam nejen protiválečné demonstrace, probíhající hlavně v USA, ale hlavně aktivity prezidentů Huga Chavéze, Ahmadinedžáda, Daniela Ortégy, Fidela Castra a mnoha dalších, vyzývajících k zastavení zločinného bombardování, ale hlavně blokády, která přinese smrt mnoha libyjským občanům. Zde hraje rozhodující úlohu čas, protože Libye je závislá na dodávkách potravin, léků a ostatního spotřebního zboží ze zahraničí.

Skutečnost, že Muammar Kaddáfí chce nyní jednat s opozicí, potvrzuje jeho moc a obnovení kontroly nad celým teritoriem své země, včetně vzbouřenecké Kyrenaiiky. Tím se stává nezbytnost tlaku protiimperialistických sil stále naléhavější, protože znepokojena "zločinná koalice" nebude chtít připustit svou porážku a bude prosazovat nasazení svých "psů války", evropských, amerických a arabských žoldnéřů (v počtu asi 15 tisíc mužů) do pozemní operace, s hlavním cílem fyzické likvidace vůdce revoluce Muammara Kaddáfího a udržení pod kontrolou ropných terminálů.

Ozbrojená intervence proti Libyi rovněž naznačuje, že zatímco při přecházejících válkách bylo mezinárodní právo pouze pošlapá-

no, nyní bylo naprosto ignorováno. Agrese, proti které se kromě Huga Chavéze, Fidela Castra, Evo Moralese a Daniela Ortégy, nepostavil nikdo další, dokazuje nejen to, že věrohodné záminky pro její rozpoutání si lze doslova vycucát z prstu, ale hlavně strach vedení států z možné reakce USA a jejich spojenců. Velvyslance je možné zastrážit, donutit je zradit a vystoupit s prohlášeními zpracovanými v Langley. Ve virtuálním věku není problém vytvořit fiktivní záběry z vybějení povstalců a jejich rodin. Díky dokonalé falsifikaci důkazů se podařilo protlačit přes RB OSN potřebnou Rezoluci 1973, bez dodržení základních paragrafů Charty OSN.

Libyjský představitel vůbec nedostal v RB slovo. Pak, když zákonná libyjská vláda souhlasila se zastavením palby a vysláním mezinárodních pozorovatelů, přijala RB OSN rezoluci tak rychle, jako nikdy v dějinách, aby již dva dny poté mohl kterýkoliv členský stát OSN zahájit bombardování Libye a nějaké vyslání pozorovatelů se stalo nicotným. Rezoluce RB OSN číslo 1973, která se vlastně stala licencí na přepadení suverénního státu, je sice podle nekompromisního znění Charty OSN zcela neplatná (již jen proto, že s ní nesouhlasili dva stálí členové RB OSN ČLR a Rusko, kteří se pouze zdrželi), ale kde není žalobce není soudce a navíc ani jedna z velmocí nepožadovala oficiálně svolání RB OSN k ukončení vraždění. O jejich pokrytectví svědčí i skutečnost, že nepožadovaly mimofádné svolání RB k jednání o požadavku skupiny států Latinské Ameriky, (Kuba, Venezuela, Bolívie, Nikaragua a další státy sdružené v ALBA) Asie, (Kambodža, VSR, Indonésie) a Afriky (Mali, Rovníková Guinea) na vyřešení libyjského konfliktu. Postoje současné ruské vlády, na kterou ze setrvačnosti alespoň tajně spoléhaly všechny progresivní síly světa, nejlépe vyjádřil místopředseda zahraničního výboru Ruské Státní Dumy, komunistický poslanec Kalašnikov: "Každému, kdo si přečetl projekt Rezoluce 1973 bylo absolutně jasné jaká opatření povoluje. Síly koalice ani neskrývaly, že jim Rezoluce 1973 bude sloužit k likvidaci libyjské PVO, tedy k umožnění masového bombardování. Proto nyní předstírat jakousi nevinnost a tvrdit, že koalice překročila rámec Rezoluce, tak jak to nyní činí Rusko je prostě nepřístojné. Rezoluci bylo potřeba blokovat a Rusko tuto možnost mělo. Skutečnost, že to nečinilo je velmi vážnou chybou ruské vlády". Proč se tedy ruské vedení rozhodlo, že nebude blokovat

odiální Rezoluci 1973? Ruský představitel v RB OSN Vitalij Čurkin se k tomu vyslovil naprosto otevřeně. "Rezoluce otvírá dveře rozsáhlé vojenské intervenci". Ruské MZV zaujalo vyčkávací pozici, ale ani jeho zaměstnanci nejásali nad tím, že Rezoluce byla přijata. Poslance Dumy nikdo neinformoval o tom, že ruská Rada bezpečnosti - tedy prezident, souhlasili se schválením Rezoluce. To potvrzuje i prohlášení ruského prezidenta z 21.3.2011. Odpovídaje na svém "blogu" na otázku: "proč Rusko nepoužilo právo veta" Medveděv odpověděl: "Nepoužili jsme ho z jednoho prostého důvodu: já nepovažuji tuto rezoluci za nesprávnou. Navíc si myslím, že tato Rezoluce vyjadřuje naše celkové chápání toho k čemu dochází v Libyi. Proto jsme naše právo veta nevyužili a jak jistě chápete bylo to kvalifikované odmítnutí veta s plným vědomím ministerstva zahraničí".

Ale pokud tedy chápalí, jaké budou následky, proč nyní pokrytecky nařikají nad civilními oběťmi? Ať se připojí k samolibému sboru Západních států, nadšených z operace "Odyssea - svítání". Potvrzuje se skutečnost, že v prostředcích ukládaných v amerických bankách jsou i miliardy, za které si koupil imperialismus Jelcina, Medveděva a Putina.

Při hlubším zamyšlení nad postupem globalizovaného kapitalismu vůči Libyi dojdeme k závěru, že jde o komplexní demontáž mezinárodního práva. Zejména v současné etapě světové krize nabývá boj o ovládnutí společenského vědomí stále větší význam, zejména proto, že podle podobných scénářů se přípra-

vuje svrhnout pokrokové režimy v Africe, Bělorusku a Latinské Americe. Již 5.4.2011 zahájily "mírotvorné síly" OSN spolu s příslušníky francouzské Cizinecké legie útok proti silám zákonného prezidenta Pobřeží Slonoviny Laurenta Gbagba, kterého nakonec zajaly a postaví ho před Mezinárodní trestní tribunál.

Neokoloniální agrese a imperialistickými mocnostmi organizované převraty byly součástí mezinárodní politiky i dříve, vždy byly ale odsuzovány mezinárodní veřejností a mírovým hnutím jako narušení mezinárodního práva. Agresor nemohl počítat s podporou RB OSN, jako je tomu nyní v případě Libye a Pobřeží Slonoviny. Mezinárodní právo přestalo být stabilizujícím faktorem mezinárodních vztahů. Po celou dobu existence SSSR a zejména pod II. světové válce byl samotný termín "mezinárodní právo" přijímán nejen vládami všech států, ale i světovou veřejností veskrze pozitivně. Od roku 1985 probíhá zpětný, regresivní proces. V pozadí všech současných událostí stojí, tajnými službami přesně naplánované operace, zaměřené na takový výklad mezinárodního práva, který vyhovuje třem západním velmocím s právem veta v RB OSN a povede nakonec pravděpodobně i k likvidaci jeho rozhodujících principů, na které ještě před 25ti lety musel brát světový imperialismus ohled při prosazování svých zájmů. Stali jsme se svědky vzniku nové světové historické epochy, charakteristické cílevědomou a komplexní demontáží mezinárodně právního systému.

Karel Kluz

Publikováno dne 19. 4. 2011

USA riskují válku s Čínou a Ruskem

Rozhovor Press TV s Dr. Paulem Craigem, bývalým tajemníkem ministra financí USA.

Zatímco revolty v Tunisku a Egyptě zastihly USA nepřipravené, existují spekulace, že USA stojí za povstáními v Libyi a Sýrii. Rusko a Čína tento vývoj také sledují.

Press TV hovoří v Panama City s Dr. Paulem Craigem Robertsem, bývalým tajemníkem ministra financí USA, jenž vstřížně poskytuje náhled na širší rámec americké hegemonistické strategie, jež se vážně dotýká ruských a čínských zájmů.

Press TV: Hovoří se o tom, že Washington dostává rady, ozbrojovat povstalce v Libyi.

Myslíte si, že je to dobrý nápad?

Dr. Paul Craig Roberts: Už je vyzbrojují. To je na libyjské vzpouře to odlišné. Není to mírová revolta, neodehrává se v hlavním městě, je to ozbrojená vzpoura vedená z východní části země. A víme, že CIA se jí účastní na místě a povstalci jsou tedy už vyzbrožováni.

Press TV: Jak byste srovnal tuto vojenskou intervenci s tou v Bahrainu?

Dr. Paul Craig Roberts: Nechceme svrhnout vládu v Bahrainu nebo v Saduské Arábii, kde obě vlády používají násilí proti protestujícím, protože jsou našimi loutkami a v Bahrainu máme velkou námořní základnu. Chceme

svrhnout Kaddáfího a Assada v Sýrii, protože chceme vytlačit Čínu a Rusko ze Středozemí. Čína má masivní energetické investice ve východní Libyi a je závislá na Libyi a dále Angole a Nigérii při zajišťování svých energetických potřeb. Toto je americké úsilí zamezit Číně přístup ke zdrojům stejně jako Washington a Londýn zamezoval přístup ke zdrojům Japonsku ve 30. letech 20. století. Zájem na syrských protestech, u nichž jak Wikileaks ukazuje, stojí Američané v pozadí - jsme v nich zainteresováni, protože Rusové mají velkou námořní základnu v Sýrii a to jim umožňuje přítomnost ve Středomoří. Takže vidíte, že Washington je plně pro vpád do Libye a stále více a více tlačí na intervenci v Sýrii, protože se chceme zbavit Rusů a Číňanů. Nemáme co říci o Saudech - jak jednájí vůči protestujícím nebo nic co říci o násilí používanému proti protestujícím v Bahrainu.

Press TV: Říkáte, že konečným cílem při útoku na Libyi je ropný faktor?

Dr. Paul Craig Roberts: Není to jen ropa, je to skutečnost čínského pronikání do Afriky a čínského vytváření ropných zásob pro jejich energetické potřeby. Možná víte, že Mezinárodní měnový fond (IMF) vydal zprávu, v níž se uvádí, že "Věk Ameriky" skončil a že americká ekonomika bude během 5 let překonána Čínou a pak se USA stanou druhou největší ekonomikou, ne první. Čili jednou z věcí, které se snaží Washington učinit, je toto zablokovat; využít v této době svých větších vojenských a strategických schopností k blokování čínského získávání zdrojů a zpomalit tím rozvoj čínské ekonomiky. To je hlavní důvod, proč je CIA aktivní ve východní Libyi a je to důvod, proč protesty vypukly na východě a nikoliv v hlavním městě jako tomu bylo v ostatních arabských zemích, je to důvod, proč je vzpoura ozbrojená.

Press TV: Domníváte se, že diplomatická izolovanost Libye byla hlavním důvodem pro tuto vojenskou intervenci?

Dr. Paul Craig Roberts: Nemyslím si, že to bylo hlavním důvodem. Hlavním důvodem podle mého soudu bylo vytlačit Čínu z Libye, což se děje. Číňané tam měli 30 000 lidí a z nich museli evakuovat 29 000. Je to také oplacení Kaddáfímu za to, že se odmítl připojit k USA v rámci Africa Command (AfriComm), který začal fungovat v roce 2008 a byl americkou reakcí na čínské pronikání do Afriky; reagovali jsme na to vytvořením vojenského paktu a Kaddáfí se k němu odmítl připojit - říkal, že

se jedná o imperialistický akt pokoušející se zaprodat celý kontinent. A myslím si, že třetím důvodem je skutečnost, že Libye kontroluje důležitou část středozemního pobřeží, stejně jako Sýrie. Myslím si tedy, že tyto dvě země prostě leží v cestě americké hegemonii ve Středozemí a Američané tam jistě nechtějí umístěnou silnou ruskou flotilu a určitě nechtějí, aby tam Čína získávala energetické zdroje. Washington byl zastižen neobezřelý vypuknutím protestů v Tunisku a Egyptě, ale rychle zjistil, že může využít a skrýt se za arabskými protesty s cílem, vytlačit Rusko a Čínu bez přímé konfrontace, kterou by nechtěl, a tak zaranžoval tyto protesty. Je nám známo jakožto fakt, že CIA po nějakou dobu rozdmýčávala nepokoje ve východní Libyi, to je známou skutečností. A zveřejnění komunikace na Wikileaks ukazuje, že Američané jsou zapojeni do rozdmýčávání nepokojů v Sýrii. Nerozdmýčávali jsme nepokoje v Egyptě či Bahrainu nebo v Saudské Arábii. Jsme pravděpodobně zodpovědní za nepokoje v Jemenu, protože tam používáme bezpilotní letouny a útoky proti různým kmenovým elementům. Takže, je velikou odlišností (vzhledem k k ostatním zmíněným arabským zemím, pozn. překl.), že v syrských a libyjských záležitostech mají Američané prsty, při organizování demonstrací, poskytování peněz a tak dále. Vždy existují lidé s odlišnými názory, které je možné koupit a nalslibovat jim.

Press TV: Bezpilotní letouny jsou nyní používány v Libyi. Odkud tyto bezpilotní letouny operují? Technicky vzato, nemohou létat z Itálie kvůli nedostatku paliva, takže odkud vzlétají?

Dr. Paul Craig Roberts: Nevím - možná z amerických plavidel. Myslím si, že poslední zpráva o bezpilotních letounech nebyla od námořního důstojníka. Rád bych k tomuto rozhovoru něco doplnil. Pravděpodobně největším rizikem, které je současně ignorováno, je postoj Číny. Čínské společnosti kvůli této intervenci přicházejí o stovky milionů (dolarů). Mají tam přitom 50 velkých investičních akcí, které všechny vysychají a to je jistě Čínou vnímáno jako čin zaměřený proti ní. Nemají žádné iluze; nečtou New York Times nebo Washington Post a nevěří všem těm povídačkám. Takže to, co vidí, je postup Američanů proti Číně.

Press TV: Naznačujete, že Američané chtějí Čínu vypudit a nahradit tyto investice americkými společnostmi?

Dr. Paul Craig Roberts: Nebo někým, kdo je na správné straně. A domnívám se, že Rusové začínají pociťovat, že celá syrský záležitost je krokem proti nim a jejich základně v této oblasti. Takže, co skutečně děláme, je to, že proti sobě stavíme dvě velké země: Čínu, jež má ekonomiku, která je pravděpodobně lepší než americká, protože jejich lidé mají pracovní místa; a Rusové mají neomezený jaderný arzenál - takže začínáme velmi hazardérským a nebezpečným způsobem tlačet na velmi silné země. Když s tím jednou začnete a Rusové a Čína dojdou k závěru, že s Američany jednoduše není možné jednat žádným rozumným způsobem a že jsou rozhodnutí je podmanit a způsobovat jim škody, může to vést ke všem druhům eskalace. To je reálným nebezpečím a my riskujeme velkou válku.

Press TV: (Itálie je těžce závislá na libyjské ropě.) A co úloha Itálie (jakožto součásti NA-

TO) v Libyi?

Dr. Paul Craig Roberts: To je další jedinečná záležitost týkající se zásahu v Libyi. Co NATO dělá vedením války v Africe? NATO byla ustaveno kvůli obraně proti potenciální sovětské invazi do západní Evropy. Sovětský svaz už 20 let neexistuje. NATO řízené USA a Pentagonem bylo přeměněno na pomocnou vojenskou sílu a nyní je zapojeno do agresivní války v Africe. Je to agresivní válka, útočná válka. Je to výjimečný vývoj. Proč se to děje? Nepoužili jsme NATO v Egyptě, Tunisku a určitě ho nepoužijeme v Saudské Arábii nebo v Bahrainu, tedy vidíme něco vysoce neobyčklého - NATO ve válce v Africe. To si žádá vysvětlení.

Zdroj:

<http://www.presstv.ir/detail/176776.html>

ze dne 27. 4. 2011

Český překlad publikován dne 1. 5. 2011

Imperialistické války

Jsmo proti agresi NATO, ale souhlasíme s právem libyjského lidu na svobodu, podporujeme svržení diktátora, který vraždí demonstranty, slyšíme od evropské i světové levice, včetně komunistických poslanců v českém i evropském parlamentu. Jsou to Spojené státy a jejich spojenci, kdo přinášejí svobodu? I naši komunisté hovoří - souhlasíme se vším co je podpořeno mandátem RB OSN. Tentokrát RB OSN rozhodla bez důkazů, souhlasila s tím, že Kaddáfí vraždí mírové demonstranty, aniž proto žádala věrohodné důkazy. TV stanice CNN, BBC, Al Džazíra, nehlédě na všechny naše buržoazní tiskové agentury, nám vnucují představu o lidovém povstání proti krvavému diktátorovi Kaddáfímu, jeho synům a nohledům, kteří za čtyřicet let přeměnili pohádkovou říši snů libyjského krále Idrise v peklo.

Na sociální vývoj v Libyi, Sýrii, Íránu, Afghánistánu, ale i v bývalé sovětské Střední Asii se nelze dívat evropskýma očima. Letošní islámský letopočet je 1389. Z osobní zkušenosti vím, že společenské vědomí, brzděné islámským náboženstvím je ještě zaostalejší než bylo v Evropě ve středověku. Strašná je setrvačnost myšlení. Přes nesmírné ruské investice do vzdělání a výchovy se po převratě v roce 1991 myšlení pod taktovkou muslimských duchovních a výchovy mládeže

v madrasách, rychle vrátilo o staletí zpět. Inteligence vychována nejen v SSSR, ale i na Západě, většinou země, kde zvítězila kontrarevoluce, opustila.

Globální krize vyvolala zostření rozporů mezi největšími imperialistickými mocnostmi a urychlila proces dlouhodobých změn v poměru sil v imperialistickém systému. Imperialistické mocnosti vedou boj o přerozdělení světa. Soutěží mezi sebou o ovládnutí zdrojů surovin, levné pracovní síly, trhů, výhodných investic, sfér vlivu a strategických regionů. Oslabením kurzu eura získali dočasnou výhodu největší evropští exportéři, současně s tím došlo k prohloubení jejich rozporů s USA.

Největší slabinou Spojených států je jejich rozsáhlý obchodní deficit, časována nálož ohrožující US dolar a globální monetární vztahy. Krize vede i k zostřování rozporů mezi největšími mocnostmi Západu a Japonskem na jedné straně a novými mocnostmi ČLR, Ruskem, Brasiílií, Indií a Jižní Afrikou na druhé. Jak ale ukázaly rezoluce RB OSN 1970 a 1973 umožňující agresi proti Libyi, jsou všechny strany schopné vždy najít společný jazyk, pokud jsou jejich základní společné zájmy ohroženy. Jsou jednotné v utlačování lidu a národů světa a v přenášení důsledků krize na bedra pracujících. Navíc, agresivní pakt NATO vede

války proti národně osvobozeným hnutím pod záminkou boje s mezinárodním terorismem a k tomu spojuje své síly s Ruskem i Čínou. USA usilují o udržení svého postavení supervelmoci a zapojují členské státy NATO k udržení své strategie světového panství. V listopadu 2010 schválilo zasedání NATO novou strategii rozšíření sfér intervence na celou planetu.

Po přepadení Iráku ideologové neokonservatismu Kristol a Kaplan sdělili světu skutečnou podstatu americké imperiální zahraniční politiky pro 21. století: "Mise začíná v Bagdadu, ale tam neskončí - nastává nová historická epocha - prožíváme rozhodující dějinné okamžiky". To vše se nevztahuje pouze k Iráku, Libyi, Sýrii a Iránu, ale k transformaci uspořádání BSV a hlavně upevnění role Izraele.

Bezvýhradnou podporu mají stejně jako ve válce proti Iráku v anglickém Cameronovi a zejména v Sarkozym. Připomeňme si, že Chirak podporu USA v Iráku odmítl. Vzhledem k současnému ekonomickému rozvoji a politickému postavení států sdružených v BRIKS pokračuje prezident Obama v nahrazování úsilí o urychlení rozvoje vlastní ekonomiky loupežnými válkami a pokračuje tak v cestě započaté Bushem. Jeho úsilí se zaměřuje na dosažení vnitřního i mezinárodního konsensu s vojenskými agresi, sice ne nezbytného, ale výhodného pro jejich realizaci a pro potlačení vnitřního disentu, založeného na mírovém hnutí. Pravdou ovšem je, že nejde o takový problém, jaký vznikl v průběhu války ve Vietnamu. Ihned po vietnamské válce v roce 1975 byla v USA zrušena prezenční služba. Rozvoj bojové techniky umožnil, že při likvidaci celého státu - Iráku padlo pouze 4770 vojáků - profesionálů. Při tom vyvraždili 1 455 590 mužů, žen a dětí. V Afghánistánu padlo pouze 2 445 spojeneckých vojáků. Počet vyvražděných občanů vzhledem ke stavu, v jakém se země nachází, nikdo nezjistí. Masové demonstrace a odpor proti válce obdobné antiválečnému mírovému tažení ze sedmdesátých let nelze, vzhledem k minimálním ztrátám živé síly, očekávat již jen proto, že padlí američtí vojáci tvoří pouze zanedbatelné množství z celé populace a navíc patří k americké chudíně. Přesto se americká administrativa snaží udržet pod kontrolou veřejné mínění jak v USA tak i ve světě. Podle posledních statistik je více než 44% Američanů ztotožněno s militaristickou politikou USA. "Low intensity

wars" vedené Spojenými státy v souladu se strategickou koncepcí "permanentní války proti světovému terorismu" se tak staly nejen vojenským, ale vzhledem k vítězství buržoazie v boji o ovládnutí amerického i světového veřejného mínění i ideologickým nástrojem k ovládnutí světa.

UVÍZLI JSME V SÍTI LŽÍ

Harold Pinter, britský dramatik, nositel Nobelovy ceny za literaturu, při přebírání ceny 7. prosince 2005 uvedl: "Jak je přitomným jisté známo, za ospravedlnění pro přepadení Iráku mělo sloužit tvrzení, že Saddám Husajn vlastní velké množství nebezpečných zbraní hromadného ničení (ZHN), z nichž mohou být některé odpáleny během 45 minut a způsobit strašnou pohromu. Garantovali nám, že je to pravda. Nebyla. Tvrdili, že Irák má vztahy s Al-Káida a podílel se na teroristických akcích 11. září 2001. Garantovali nám, že to je pravda. Nebyla. Tvrdili, že Irák ohrožuje bezpečnost světa. Garantovali nám, že to je pravda. Nebyla. Pravda se skrývá úplně jinde. Vyplývá z hodnocení způsobů, jakými si USA představují svou úlohu ve světě a jak ji chtějí realizovat."

Vzorkovnice lží, které předcházely a doprovázely válku a okupaci v Iráku a nyní v Libyi jsou impozantní. Čelíme komplexní strategii politiky lží. Často se tvrdí, že politika lží nikdy neovlivňovala a trvale nebude ovlivňovat veřejné mínění, které vždy bylo a zůstane protiválečné. Měli bychom být menšími optimisty. Na 40 % Američanů je dosud přesvědčeno, že za útokem na New York byli v pozadí Usama bin Ladin a Saddám Husajn. I mírová hnutí po 11. září 2001 podlehla alespoň části šířených dezinformací a oficiálních lží, které se vztahovaly k terorismu a nutnosti exportu demokracie. 50% Američanů, včetně Klause, Medveděva a ostatních, jása nad zavražděním člověka, kterého nastrčila CIA místo svého agenta Usamu bin Ladina.

Často si klademe otázku: Jaký je rozdíl mezi válkami rozpoutanými Spojenými státy? Některé, jejichž rozpoutání nebylo dostatečně kryto rezolucemi RB OSN se dají odsoudit přímo, jiné buržoazní propaganda, jako nyní tu libyjskou, pokrytecky označuje za "humanitární intervence". "Značná část amerického i světového protiválečného hnutí odsuzuje války, ale podporuje kampaň proti "mezinárodnímu terorismu", který je hlavním článkem současné vojenské doktríny USA", uvádí kanadský spisovatel a publicista Michael Chossudovsky.

Termín "spravedlivá válka" ve smyslu boje proti velmi mlhavě definovanému "mezinárodnímu terorismu", slouží ke krytí agresivní podstaty americké zahraniční politiky a k "polidštění" nájezdníků. Má vyvolat představu o válce, jako humanitární operaci. Zdůvodňuje válečné intervence proti "teroristickým" nebo "darebáckým" vládám a státům a zavazuje je k povinnostem splnit své etické a morálních závazky v zájmu všeho lidstva. Teorie "spravedlivé války proti mezinárodnímu terorismu" je nyní jako součást válečné doktríny přednášena v amerických vojenských akademiích. Válka proti terorismu, která vyžaduje podle strategií preventivní úder, je zdůvodňována a ospravedlňována právem na sebeobranu.

Americké ministerstvo obrany si definovalo podmínky, kdy je dovoleno rozpoutat válku. "Jus ad bellum" (z lat. Právo vést válku) slouží k dosažení konsensu v otázce agrese ve vedení státu a velení armády i k přesvědčení vlastních vojsk o tom, že bojují za správnou věc. Teorie "spravedlivé války" je, ve své soudobé verzi, integrální součástí válečné propagandy a mediální dezinformace, zaměřené na získání podpory válečného programu domácí i světovou veřejností. V epoše vlády prezidenta Obamy, nositele Nobelovy ceny míru se stala teorie "spravedlivé války" všeobecně akceptovanou verzí americké zahraniční politiky a je podporována tzv. mezinárodní komunitou. K podpoření její věrohodnosti přispěli velkou mírou dva poslední generální tajemníci OSN Kofi Annan a Pan Ki-moon a v případě agrese proti Libyi RB OSN. Hlavním cílem uvedené teorie je potlačit jakýkoli protiválečný odpor vlastních občanů, totálně depolitizovat a ochromit aktivitu společenských organizací v USA a odradit je od prosazování jiných názorů na válku, vyplývajících z analýzy faktů, což by mohlo vyústit do organizování mírového hnutí a zpochybňování legitimity válek, vedených USA a NATO.

Za 66 let od poslední světové války se podařilo ovlivnit americké a světové veřejné mínění prostých lidí natolik, že považují koloniální, vyvražďovací války spojeného mezinárodního imperialismu za "cenné, mírové a humanitární" akce. Mírový disent se stal "kacifstvím".

Rozhodujícím obratem v procesu absolutní militarizace mezinárodních vztahů se stala agrese proti Jugoslávii v březnu 1999, kterou přijala evropská i světová tzv. levice za spravedlivou a zákonnou. Agresi odmítli pouze

komunisté. "Levice" a mnohé "progressivní" organizace si nechaly vnutit tvrzení, že jde o spravedlivou, humanitární válku k obraně práv kosovských Albánců. V okamžiku, kdy vrcholilo letecké bombardování Jugoslávie, několik progresivních spisovatelů líčilo Kosovskou osvobozeneckou armádu (KOA) jako spravedlivou sílu a nikoli jako teroristickou organizaci řízenou CIA, spojenou s organizovaným zločinem. Jugoslávská vláda byla obviňována z rozpoutání humanitární krize v Kosovu. Známý profesor mezinárodního práva na Princetonské univerzitě a mírový aktivista Richard Falk tehdy napsal: "Kosovská válka byla spravedlivá, protože byla rozpoutána s cílem zabránit srbské vládě, aby započala "etnické čistky" a poskytla kosovskému lidu naději na mírovou a šťastnou budoucnost. Byla to spravedlivá válka, přestože byla započata nezákonně, bez zmocnění OSN a přestože byla vedena způsobem, který zapříčinil příliš mnoho srbských a kosovských civilních obětí a minimalizoval ztráty živé síly na straně NATO."

Jak může být válka spravedlivá, jestliže je nezákonná a způsobí smrt nevinných dětí, žen a mužů? Údajný "mírový aktivista" podpořil nezákonnou válku a prezentoval ji jako "humanitární akci". Zdálnivě progresivní média se připojila k tehdy módnímu trendu odsuzování vlády prezidenta Miloševiče, aniž k tomu předložila jakýkoli důkaz a paralelně s tím i podpoře KOA. Nejlépe to vyjádřil Stephen Shalom v článku uveřejněném na Znet: "Je mi sympatické tvrzení: jestliže lidé z KOA chtějí bojovat za svá práva a jestliže nikoho nežádají, aby jim pomáhal, měli by být k zajištění jejich úspěchu, vyzbrojeni."

Nevládní organizace Human Right Watch (HRW - Stráž lidských práv) známá svou bezvýhradnou podporou americké zahraniční politiky, po celou dobu prosazovala a urgovala změnu režimu v SFRJ buď likvidací prezidenta Slobodana Miloševiče nebo vojenskou intervencí. Viz článek z 9.3.2008 na stránkách Global Research.ca: "Yugoslavia: HRW in Service to the War Party". Podle Freda Abrahamse z HRW: "Selhání mezinárodní komunity při potrestání Miloševiče za zločiny v Chorvatsku a Bosně signalizuje, že mu bude dovoleno, aby se vyhnul odpovědnosti. Je zjevné, že od muže, který odstartoval tyto zločiny, nelze očekávat, že je zastaví." (Fred Abrahamse: The West Wink at Serbian Atrocities in Kosovo. International Herald Tribune 5.8.1998.)

V roce 1999 byla veřejnosti vnučena představa, že Milošević je "Bělehradský řezník". (The Observer 24.6.2001 - "Deset let od skončení války" od Petera Beaumonta a Eda Vulliamyho.) Katem byl stejným listem nazván i Saddám Husajn a nyní i Muammar Kaddáfí. Všichni státníci, kteří nechťejí dovolit imperialismu přeměnit své země v koncentráky a pracující v otroky, jsou označováni za vrahy a tyrany a "demokratická" společenství, jak potvrzují nyní zveřejněné diplomatické depeše, se je snaží rozvrátit zevnitř a současně proti nim připravují vojenské intervence.

VÁLEČNÝ BYZNYS

Dějiny ekonomiky USA zaznamenaly za posledních šedesát pět let jejich vývoje pouze jedinou konstantu. Je to úzký vztah mezi vojenskými intervencemi a růstem ekonomiky. Vojenské výdaje jsou americkou vládou považovány za určitou formu veřejných výdajů, které podporují rychlý rozvoj ekonomiky. Wall Street Journal 4.2.2003 uvedl, že v období přípravy na intervenci do Iráku, představují vojenské výdaje jedinou pozitivní stránku "slabé americké ekonomiky".

Konkrétní přednosti vojenských výdajů jsou mnohostranné:

a/ Vojenské výdaje posilují jeden z významných sektorů americké ekonomiky, vojensko průmyslový komplex, nyní pod názvem "letecko, počítačový a elektronický komplex", který zahrnuje celkem 85 000 společností s miliony zaměstnanců.

b/ Vojenská výroba není z důvodů národní bezpečnosti vystavena mezinárodní konkurenci. Téměř všechny finanční prostředky získané prodejem zbraní a bojové techniky jdou americkým společnostem.

c/ Prostředky na obranu jsou ze státního rozpočtu financovány nejen přímo zbrojní společností, ale i výzkum a vývoj nejmodernějších technologií.

d/ Export zbraní a bojové techniky představuje jednu z nejvýznamnějších obchodních položek USA (47% světového obchodu se zbraněmi). Od první dohody o GATT v roce 1947 existuje pro vojenský průmysl USA výjimka, zdůvodněna "národně bezpečnostními zájmy", která umožňuje vést vládě USA ochrannářskou a dotační politiku v oblasti exportu zbraní a bojové techniky, které jsou pro ostatní sektory zakázány.

Zisky zbrojních společností se tak v posledním období značně zvýšily.

Světová zbrojní výroba dosáhla v roce 2003 hodnoty 925 miliard USD. V roce 2011 má podle odhadů dosáhnout 1300 miliard USD. USA se na nich budou podílet 45%.

Důležitý je zisk z byznysu rekonstrukce zemí zničených loupežnými válkami.

Již před intervencí do Iráku uvedl tehdejší mluvčí prezidenta Bushe: "Skutečným problémem budoucnosti jsou platby za rekonstrukci Iráku. A Irák, na rozdíl od Afghánistánu, je bohatou zemí. Jsou zde nesmírné zdroje surovin, které oficiálně náleží iráckému lidu. Existuje tedy mnoho způsobů jak získat úhradu za rekonstrukci". Totéž platí doslova o Libyi. Kola-borantské vlády, nastolené okupačními většinou americkými silami jako režim vedený Al - Malkiho v Iráku nebo Karzáiho v Afghánistánu jsou plně závislé na okupantech a platí jednak z prostředků zmrazených ve světových bankách a jednak svým přírodním bohatstvím. Nikdy se nedovíme, jak účtují americké ropné společnosti ropu z Džejchánu nebo Basry a jak by ji chtěly platit nové libyjské vládě. Karzai platí heroinem.

Spojené státy tak pokračují v rozvíjení své vojenské strategie na Středním Východě, s cílem ovládnout největší světové zdroje ropy a zabránit ČLR v přístupu k surovinovým zdrojům. Administrativa USA pokračuje v koncentraci zbraní a bojové techniky v blízkosti Iránu, zejména na svých základnách na ostrově Diego Garcia v Indickém Oceánu, kde skladují tisíce nejaderných pum, schopných prorážet silné ochranné vrstvy podzemních objektů. Postupují podle scénáře použitého proti Iráku. Bez jakýchkoliv důkazů obviňují Irán ze záměrů výroby jaderných zbraní. USA pokračují v podpoře sionistického režimu Izraele a vyvíjejí nátlak na Sýrii, ve snaze donutit ji ukončit její antiimperialistickou politiku v regionu.

GENEZE ZNEUŽITÍ OSN A MEZINÁRODNÍCH ORGANIZACÍ KE KAMUFLÁŽI AGRESE PROTI LIBYI

27. února 2011 přijala Rada bezpečnosti OSN jednomyslně rezoluci čís. 1970 o zavedení sankcí proti Libyi. Na jejím základě zmrazily některé členské státy OSN v bankách a jiných finančních institucích na svém území všechny libyjské finanční fondy, zdroje a konta organizací nebo osob uvedených v rezoluci.

RB OSN schválila zákaz cest pro Muammar Kaddáfího, členy jeho rodiny a příbuzné i členy vlády. Rezoluce zakazuje dodávky zbra-

ní, munice a jakéhokoli vojenského materiálu. Hlavním rozhodnutím RB je však předání situace v Libyi k řešení Mezinárodnímu trestnímu soudu OSN.

Jako příčinu svého rozhodnutí označila RB OSN "rozsáhlé a systematické útoky proti obyvatelstvu, kterých se dopouští libyjská vláda", což může představovat "zločin proti lid-skosti". Žádné důkazy.

Jedním z hlavních rysů rozvoje situace je její rychlost a cílevědomost. Včetně otázky předání "kauzy Libye" Mezinárodnímu trestnímu soudu OSN (ICC). Ještě 23. 2. 2011 hlavní prokurátor ICC Luis Moreno Ocampo uvedl, že soud nemůže zahájit vyšetřování, poněvadž Libye nikdy neratifikovala statut ICC a nepodléhá jeho jurisdikci. Dodal však, že by se to mohlo změnit, pokud by případ předala soudu - ICC Rada bezpečnosti OSN. A již za několik dní RB přijímá nejen rezoluci, ale i rozhodnutí o předání kauzy ICC. Takovou fantastickou rychlostí RB OSN ještě nevyřešila ani jeden případ. Je to již v dějinách OSN druhý případ, kdy RB předala rozhodnutí o stíhání ICC. První bylo v roce 2005, kdy byl z genocidy obviněn soudánský prezident Bašir. Tehdy však nebylo hlasování jednomyslné, jako nyní. USA a jejich spojenci, kteří obvinění prosazovali, se poučili a prezidenty i premiéry, stálých i nestálých členů RB OSN dlouhodobě zpracovávali.

Analogické zneužití mezinárodního soudu pro intervenci do již započaté agrese provedl Mezinárodní tribunál pro bývalou Jugoslávii ICTY, kdy ještě v průběhu bombardování suverénního Srbska jeho tehdejší hlavní prokurátorka Louise Arbourová podepsala žalobu na prezidenta napadené země - Miloševiče. To, co se uskutečnilo v roce 1999 v Jugoslávii, se nyní opakuje v Libyi.

Tak zvaná "mezinárodní jurisdikce" potvrdila, že se definitivně stala jedním z hlavních nástrojů vedení zločinných válek.

Při tom o řečnících z Washingtonu, Bruselu, Londýna, kteří vraždí ve "spravedlivých válkách" Srby, Afghánce, Iráčany, Palestince a nyní Libyjce jsme neslyšeli ani slovo. Při tom se títo lidé svými zločiny nijak netají, naopak se zdá, že jsou na ně hrdí. 12. 5. 1996 se dotázal moderátor televize CBS Leslie Stahl tehdejší ministryně zahraničí Albrightové v souvislosti s důsledky sankcí proti Iráku, jejichž oběti se stalo více než půl milionů dětí, (více než v Hirošimě a Nagasaki) zda to embargo stálo za to, načež ona odvětila: "Ano, stálo." George W. Bush a Tony Blair se veřej-

ně přiznávají k tomu, že napadli Irák na základě lživých obvinění, kterých si byli vědomí. Co učiní, až vyjde najevo pravda o 11. září?

1. 3. 2011 pozastavilo VS OSN aklamaci členství Libye v Radě pro lidská práva OSN. Potvrdilo se, že americká dominance v OSN je tak velká, že postačí požádat předsedu VS OSN Švýcara Josefa Deisse, aby potlačil diskusi o návrhu nuceném na program jednání generálním sekretariátem, bouchnul kladívkem a návrh byl přijat.

17. 3. 2011 přijala RB OSN rezoluci 1973 o zavedení bezletové zóny nad Libyi

Ozbrojená intervence proti Libyi naznačuje, že zatímco při přecházejících válkách bylo mezinárodní právo pouze pošlapáno, nyní bylo naprosto ignorováno. Agrese, proti které se kromě Huga Cháveze, Fidela Castra, Evo Moralesa a Daniela Ortégy, nepostavil nikdo další, dokazuje nejen to, že věrohodné záminky pro její rozpoutání si lze doslova vycucat z prstu, ale hlavně strach vedení států z možné reakce USA a jejich spojenců. Velvyslance je možné zastrašit, donutit je zradit a vystoupit s prohlášeními zpracovanými v Langley. Ve virtuálním věku není problém vytvořit fiktivní záběry z vybijení povstalců a jejich rodin. Díky dokonalé falsifikaci důkazů se podařilo protlačit přes RB OSN potřebnou Rezoluci 1973, bez dodržení základních paragrafů Charty OSN.

Libyjský představitel vůbec nedostal v RB slovo. Pak, když zákonná libyjská vláda souhlasila se zastavením palby a vysláním mezinárodních pozorovatelů, přijala RB OSN rezoluci tak rychle, jako nikdy v dějinách, aby již dva dny poté mohl kterýkoliv členský stát OSN zahájit bombardování Libye a nějaké vyslání pozorovatelů se stalo nicotným. Rezoluce RB OSN číslo 1973, která se vlastně stala licencí na přepadení suverénního státu, je sice podle nekompromisního znění Charty OSN zcela neplatná (již jen proto, že s ní nesouhlasili dva státi členové RB OSN ČLR a Rusko, kteří se pouze zdrželi), ale kde není žalobce, není soudce a navíc ani jedna z uvedených velmocí nepožadovala oficiálně svolání RB OSN k ukončení vraždění. O jejich pokrytectví svědčí i skutečnost, že nepožadovaly mimořádné svolání RB k jednání o požadavku skupiny států Latinské Ameriky (Kuba, Venezuela, Bolívie, Nikaragua a další státy sdružené v ALBA) Asie, (Kambodža, VSR, Indonésie) a Afriky (Mali, Rovníková Guinea) na vyřešení libyjského konfliktu.

POSTOJE RUSKA KE KONFLIKTU V LIBYI

Postoje současné ruské vlády, na kterou ze setrvačnosti alespoň tajně spoléhaly všechny progresivní síly světa, nejlépe vyjádřil místopředseda zahraničního výboru Ruské Státní Dumy, komunistický poslanec Kalašnikov: "Každému, kdo si přečetl projekt Rezoluce 1973, bylo absolutně jasné, jaká opatření povoluje. Síly koalice ani neskrývaly, že jim Rezoluce 1973 bude sloužit k likvidaci libyjské protivzdušné obrany, tedy k umožnění masového bombardování. Proto nyní předstírat jakousi nevinnost a tvrdit, že koalice překročila rámec Rezoluce, tak jak to nyní činí Rusko, je prostě nepřístojné. Rezoluci bylo potřeba blokovat a Rusko tuto možnost mělo. Skutečnost, že to neučinilo je velmi vážnou chybou ruské vlády". Proč se tedy ruské vedení rozhodlo, že nebude blokovat odiozní Rezoluci 1973? Ruský představitel v RB OSN Vitalij Čurkin se k tomu vyslovil naprosto otevřeně. "Rezoluce otevírá dveře rozsáhlé vojenské intervenci". Ruské MZV zaujalo vyčkávací pozici, ale ani jeho zaměstnanci nejasali nad tím, že Rezoluce byla přijata. Poslanec Dumy nikdo neinformoval o tom, že ruská Rada bezpečnosti - tedy prezident, souhlasila se schválením Rezoluce. To potvrzuje i prohlášení ruského prezidenta z 21. 3. 2011. Odpovídaje na svém "blogu" na otázku: "proč Rusko nepoužilo právo veta" Medveděv uvedl: "Nepoužili jsme ho z jednoho prostého důvodu: já nepovažuji tuto rezoluci za nesprávnou. Navíc si myslím, že tato Rezoluce vyjadřuje naše celkové chápání toho, k čemu dochází v Libyi. Proto jsme naše právo veta nevyužili a jak jistě chápete, bylo to kvalifikované odmítnutí veta s plným vědomím ministerstva zahraničí".

Ale pokud tedy chápali, jaké budou následky, proč nyní pokrytecky naříkají nad civilními oběťmi? Ať se připojí k samolibému sboru Západních států, nadšených z operace "Odyseas - svítání". Potvrzuje se skutečnost, že v prostředcích ukládaných v amerických bankách jsou i miliardy, za které si koupil imperialismus Jelcina, Medveděva a Putina.

POPŘENÍ MEZINÁRODNÍHO PRÁVA

Při hlubším zamyšlení nad postupem globalizovaného kapitalismu vůči Libyi dojdeme k závěru, že jde o komplexní demontáž mezinárodního práva. Zejména v současné etapě světové krize nabývá boj o ovládnutí společenského vědomí stále větší význam, zejména

proto, že podle podobných scénářů se připravuje svržení pokrokových režimů v Africe, Bělorusku a Latinské Americe. Již 5. 4. 2011 zahájily "mírotvorné síly" OSN spolu s příslušníky francouzské Cizinecké legie útok proti silám zákonného prezidenta Pobřeží Slonoviny Laurenta Gbagba. Neokoloniální agrese a imperialistickými mocnostmi organizované převraty byly součástí mezinárodní politiky i dříve, vždy byly ale odsuzovány mezinárodní veřejností a mírovým hnutím jako narušení mezinárodního práva. Agresor nemohl počítat s podporou RB OSN, jako je tomu nyní v případě Libye a Pobřeží Slonoviny. Mezinárodní právo přestalo být stabilizujícím faktorem mezinárodních vztahů. Po celou dobu existence SSSR a zejména pod II.světové válce byl samotný termín "mezinárodní právo" přijímán nejen vládami všech států, ale i světovou veřejností veskrze pozitivně. Od roku 1985 probíhá zpětný, regresivní proces. V pozadí všech současných událostí stojí, tajnými službami přesně naplánované operace, zaměřené na takový výklad mezinárodního práva, který vyhovuje třem západním velmocem s právem veta v RB OSN a povede nakonec pravděpodobně i k likvidaci jeho rozhodujících principů, na které ještě před 25ti lety musel brát světový imperialismus ohled při prosazování svých zájmů. Stali jsme se svědky vzniku nové světové historické epochy, charakteristické cílevědomou a komplexní demontáží mezinárodního právního systému.

V boji o společenského vědomí musí levice a její média nabídnout pravdivý pohled na události: tak přepadení Afghánistánu, Iráku a Libye nemůže být nikdy hodnoceno jako jedna z etap války s terorismem nebo jako humanitární válka s cílem ochrany demonstrijících občanů před mstou diktátorů. Jde o akt banditismu, čistého státního terorismu, který demonstrijuje absolutní pohrdání koncepcí mezinárodního práva. Invaze, po které následuje okupace, je čistě vojenskou akcí, operací, jejímž cílem je nastolení vojenské a ekonomické nadvlády USA na Středním východě a jejímž výsledkem jsou statisíce nevinných obětí, zmrzačených a zavražděných dětí, žen a mužů.

BITVA O AFRIKU

Africké enormní bohatství zůstává i nadále objektem chamtivosti imperialistických vlád. USA posilují svou vojenskou přítomnost a usilují o vytvoření svého vojenského velitelství v Africe - AFRICOM. Obamův útok na Libyi je

řízen z velitelství US Africa Command (AFRICOM) s hlavní základnou v Džibuti a štábem v německém Stuttgartu. AFRICOM vznikl v roce 2007 s cílem zajistit ovládnutí afrických lukrativních surovinových zdrojů a potlačit rozhodující vliv ekonomiky ČLR v Libyi, Súdánu, Angole, Nigerii, Zimbabwe a dalších afrických státech.

Hlavním cílem ozbrojené agrese je bezesporu Libyjský majetek ve všelidovém vlastnictví. Nejsou to však pouze zdroje ropy, zemního plynu a vody, které náleží k největším v Africe (asi 60 miliard barelů ropy a 1500 miliard m³ plynu a zatím neodhadnutá podzemní ložiska pitné vody). Významným úkolem pro útočící velmoci je zmocnit se libyjských finančních prostředků, státních fondů, které investoval libyjský stát v zahraničí. Státní fondy jsou spravovány Libyjskou investiční správou (LIS), jejichž hodnota je odhadována na 70 miliard USD. Pokud se připočtou investice řízené Centrální bankou - dojdeme k částce přes 200 miliard USD. Po zrušení embarga Západu začala Libye investovat roční přebytek svého rozpočtu - asi 30 miliard USD ročně většínou na Západě, ale i v Africe a Asii.

Se vznikem státních fondů a jejich řízením vznikla vrstva bohaté byrokracie. Operaci ke zmocnění se libyjských fondů ulehčil reprezentant LIS Mohammed Layas. Podle informace z Wikileaks informoval 20. 1. 2011 amerického velvyslance v Tripoli, že LIS vložila do amerických bank 32 miliard USD. 28. února je na základě Rezoluce RB OSN 1970 z 27.2.2011, americké ministerstvo financí "zmrazilo". Nikdy v dějinách nebyla v USA blokována tak velká finanční částka. Podle oficiálního vyjádření má sloužit k zajištění budoucnosti Libyjského lidu, ve skutečnosti je to slušná injekce do zadlužené americké ekonomiky. Několik dní poté EU zmrazilo libyjské fondy v hodnotě přes 45 miliard Euro.

Jedním z významných cílů agrese je i zastavení poměrně úspěšně se rozvíjejícího panafrického hnutí (Libye a černá Afrika), vedeného Kaddáfím, Kaddáfí byl jedním z hlavních iniciátorů založení organizace Africké Unie. Kaddáfím vedené Panafrické síly , prosazující realizaci jeho vize "jednotné Afriky" jsou smrtelně nebezpečné pro lupičské záměry světového imperialismu a reakčních rasistických sil Arabů sjednocených v Lize arabských zemí odmítajících tuto vizi a prosazujících spolupráci a plnou podřízenost USA a EU. Kaddáfího perspektivní záměr sjednotit Afriku, zavést

jednotnou měnu (zlatý dinár), vytvořit společnou armádu a prosadit svobodu a nezávislost celého kontinentu, na který vyplýval mnoho energie a prostředků, se stal hlavní politickou zbraní, kterou doporučili západní poradci opozici, aby ji využila k jeho odstranění. Kaddáfí se pokusil některé ekonomické záměry i realizovat:

28.12.2010 byl podepsán v Brazzaville, hlavním městě Republiky Kongo, projekt statutu Afrického měnového fondu (AMF) jedné ze tří finančních institucí, které měla do zahájení útoku na Libyi v úmyslu Africká unie (AU) v souladu se smlouvou, potvrzenou všemi zakládajícími státy, zřídít. (Kromě Africké centrální banky (ACB) a Africké investiční banky (AIB).

Jedním z hlavních úkolů AMF měla být podpora vývoje africké makroekonomiky, prosazování finanční autonomie kontinentu, garance ekonomického růstu a rozvoje obchodu. Činnost AMF měla být zahájena během roku 2011 a stát se tak součástí procesu vytváření společného afrického trhu. Sídly jednotlivých institucí by se měly stát: AMF - Yaoundé - hlavní město Kamerunu, ACB - Abuja - hlavní město Nigérie, AIB - Tripolis hlavní město Libye. Hlavní přispěvatelé AMF - Alžír - 14,8, Libye - 9,3, Nigérie - 5,35, Egypt - 3,43 a Jižní Afrika - 3,4. Vše v miliardách USD. Vznik AMF se měl stát základní etapou na cestě k měnové autonomii afrického kontinentu a již uvedenému vytvoření společného trhu.

K ŽIVOTNÍ ÚROVNI V LIBYI

O tom, že libyjská vzpoura není lidovou revolucí, ale akcí připravenou v zahraničí svědčí životní úroveň Libyjců. Libyjské obyvatelstvo má nejvyšší životní úroveň v Africe. HDP na obyvatele činil v roce 2010 13600 USD. Pokud jde o oficiální "Index lidského rozvoje", který je průměrem tří indexů: indexu očekávané délky života, indexu vzdělání a indexu HDP (statistiku zpracovává každoročně OSN) a který nejlépe charakterizuje kvalitu života obyvatelstva, byla Libye v roce 2010, jako vedoucí africká země na 53. místě na světě, další byl Tunis až osmdesátý první. Při tom v roce 1951 byla Libye oficiálně nejchudší zemí na světě. Dva britští významní žurnalisté David Bluntly a Andrew Lycett, kteří nejsou v žádném případě příznivci Libyjské revoluce ve své knize "Kaddáfí a libyjská revoluce" napsali: "Mladí lidé jsou dobře oblečení, živení a vzděláni. Dnes se Libyjci vydělávají v průměru na

hlavu více než Britové. Nerovnost ročních příjmů je menší než ve většině států světa. Libyjské bohatství je rozděleno spravedlivě v celé společnosti. Každý Libyjec má zajištěno bezplatné (a často vynikající) vzdělání, lékařskou a zdravotní péči. Nové školy a nemocnice jsou impozantní podle všech mezinárodních standardů. Všichni Libyjci mají vlastní dům nebo byt, automobil, TV, video a telefon."

V porovnání s většinou zemí třetího světa a dokonce i prvního, se Libyjci mají opravdu dobře. V celé zemi probíhá rozsáhlá bytová výstavba. Za byty se neplatí nájem. V Kaddáfího (buržoazními ideology vysmívané) "Zelené knize" se dočteme: "Dům je základní potřebou individua a rodiny, proto nesmí být vlastněn někým jiným."

Libyjská revoluce, díky příjmům z exportu ropy a zemního plynu zajistila Libyjcům tak vysokou životní úroveň, že začali odmítat vykonávat manuální práce v průmyslu, zemědělství i službách. Vláda musela dlouhodobě importovat pracovní síly. Za historické krátké období se nepodařilo zlomit psychiku libyjských Arabů, podle které musí každý Libyjec mít vlastní podnik. Rodiny by považovaly za potupné, kdyby jejich synové museli manuálně pracovat. Preferují, aby zůstali nezaměstnaní a žili z podpory. Žádný režim není perfektní a ani Libye není výjimkou. Ekonomice a sociálnímu systému země způsobily největší škody téměř deset let trvající sankce. Globální neoliberalní kapitalistické krizi se nevyhnula ani jedna země ve světě, zasáhla všechny, včetně zemí, které po revolucích odmítly tržní společnost. Ale ani tyto problémy nejsou tím, co by mohlo vyvolat třídní konflikt. Co to tedy bylo?

KONTRAREVOLUCE

Není jednoduché analyzovat složení libyjské opozice. Nejenže je roztržštěna, ale její sympatie ke Kaddáfímu a k režimu se trvale mění. Počátkem května se uskutečnilo v Tripolisu shromáždění kmenových náčelníků, až dosud poměrně lhostejných, ne-li nepřátelských k vůdci revoluce, se nyní postavilo proti agresí a přisahalो věrnost Kaddáfímu.

Hlavní skupiny opozice

1. Tzv. "demokratická opozice", inteligence, byrokracie, střední vrstva s představou, že jim náleží větší podíl na moci. Není organizována a ani na ní nespolehají tajné služby USA a Francie.

2. Reemigranti, získání ke spolupráci různými tajnými službami. Bývalí ministři, mnozí

diplomaté, vysocí důstojníci armády i policie.

3. Nespokojení kmenoví náčelníci z východní části země, kteří byli opomínaní při rozdělování státních dotací i funkcí.

4. AI - Kajdá. Z měst Bengází a Derna na západě Libye pochází vzhledem k počtu obyvatel Libye největší množství sebevražděných atentádníků.

V roce 2006 je Kaddáfí za pomoci CIA a dalších tajných služeb potlačil.

5. Muslimští duchovní, financování Saudskou Arábií.

Tato opozice se nemohla sama ani pokusit o vzpouru nebo zvrácení režimu. Ozbrojené vystoupení opozice připravovaly CIA, MI6, Sûreté Nationale a další, které získaly ke spolupráci v období 2004 až 2010 vedoucího protokolu a pravou ruku Kaddáfího Nuriho Mesmarího, který odjel do Francie na podzim 2010 s celou rodinou, pod legendou chirurgického zákroku. Společně s agenty tajných služeb se přesunul v listopadu 2010 do Bengházi, kde prostřednictvím plukovníka Abdallaha Gehaního připravil ozbrojený převrat.

O tom, že nejde o revoluci, ale o ze zahraničí řízený převrat svědčí i sestavení prozatímní vlády do jejíhož čela postavily Mahmouda Jibrila, který vystudoval v Pittsburgu (USA) strategické plánování a od roku 2007 řídil v Libyi "Národní ekonomický výbor pro rozvoj", jehož úkolem byla příprava privatizace a liberalizace ekonomiky. Skutečnými vůdci vzpoury jsou pak získání agenti západních tajných služeb: bývalý plukovník libyjské armády, Chalífa Hiftar, který s pomocí CIA založil v roce 1988 v USA "Libyjskou národní armádu". Hiftar žil po emigraci dvacet let v USA ve státě Virginie, v blízkosti štábu CIA v Langley. S ním úzce spolupracují bývalý ministr spravedlnosti Abdul Džalil a bývalý ministr vnitra Abdul Mustafa Junis. Významnou úlohu zřejmě hraje i bývalý ministr zahraničí (předtím dlouhodobý šéf libyjské rozvědky) Moussa Mohamed Koussa, agent CIA i MI6, který uprchnul koncem března 2011 do Velké Británie. Moussa začal spolupracovat s oběma zpravodajskými službami již v roce 2001, kdy se Kaddáfí připojil k americké válce se světovým terorizmem. Moussa byl vyslán v říjnu 2001 do USA na jednání s tehdejším náměstkem ministra zahraničí USA Williamem J. Burnsem. Jednání se zúčastnili pracovníci CIA a Sir John Scarlett, tehdejší šéf Společného zpravodajského výboru Velké Británie, přímo podřízený pouze premiérovi Tonymu Blairovi. (Sunday

Express 3.4.2011.)

Ozbrojené vystoupení opozice do značné míry Kaddáfího překvapilo. Předpokládal, že po všech ústupcích, které učinil a v období plného rozkvětu spolupráce se Západ bude chovat korektně a nebude infiltrovat do libyjských institucí místo skutečných expertů agenty tajných služeb, kteří připraví proti němu převrat. Spletl se. Také si zřejmě myslel, že Rusko, které z něj ždímá 40 let peníze za své nekvalitní zbraně, bojovou techniku a municí, stejně jako ČLR, nepodpoří v RB OSN sankce proti Libyi. I zde se zmylil. Není to úder zasazený pouze Libyi, ale i výstraha všem progresivním hnutím v Latinské Americe i jinde ve světě. I Hugo Chávez a jeho přátelé by si měli uvědomit, že pokud by potřebovali pomoc a podporu v případě americké invaze, budou obě velmoci postupovat pravděpodobně stejně, jako vůči Libyi. Po zkušenostech s Gorbačovem, který prodal všechny své přátele, přes Jelcina, Putina a Medveděva, mají progresivní levicovní vůdci jen malou nebo žádnou naději na podporu svého spravedlivého boje. Kaddáfí si byl rovněž vědom vysoké životní úrovně Libyjců v porovnání s Alžírem, Tunisem a Egyptem a měl za to, že se opozici nepodaří vyvolat nepokoje. Západní tajné služby, zejména anglické a francouzské mají stálé zkušenosti z prosazování koloniální okupace a zaměřily se i na správné funkcionáře. Do odboje zapojili Kaddáfího úhlavní nepřátele: tzv. islamisty, arabské rasisty (mnozí z nich opustili vysoké funkce) a další. Někteří z nich se podíleli na provokačním pogromu černých Afričanů v roce 2000, jehož cílem byla snaha odradit Kaddáfího od panafrické politiky. Dlouhou dobu Kaddáfí předpokládal, že islamisté jsou na jeho straně. Teprve později, když "Mezinárodní unie muslimských učenců" začala volat po jeho zatčení a postavení před soud si uvědomil, jak byl důvěřivý. Unie nevyžaduje odsouzení Mubaraka, který se spolu s Izraelci podílel na genocidě Palestinců v Gaze a smrti milionů muslimů v Iráku a Afghánistánu. Kaddáfího vina spočívá hlavně v tom, že se odvážil postavit vládcům nejreakčnějších muslimských států a hlavně jejich reakčnímu výkladu Koránu, zneužívanému k útlaku vlastního lidu. Pokusil se postupně omezovat kruté feudální tradice, hluboce zakotvené v libyjské společnosti a prosazovat emancipaci žen. V žádné islámské zemi neměly muslimky takovou svobodu, jako v Libyi a Afghánistánu (do pádu Nadžibullahova režimu). Město Bengházi bylo

vždy centrem odporu. Sídlem nejružnějších velmi bojovných pravičáckých a reakčních islamistických hnutí vedených představiteli islámských sekt jako Wahhabisté (Saudská Arábie) nebo Salafisté. V Bengházi vznikla i "Libyjská islámská bojová skupina", která se sama asociuje s Al Kájdu a je podezřelá z vražd mnoha vůdců Libyjských revolučních výborů. V ideové oblasti je jejich odpor zaměřen proti Kaddáfího revolučnímu výkladu Koránu. Sami prosazují Islám, jako pouhé rituální náboženství, které se ve své podstatě vrací do období feudalismu a odmítá osvobozující spiritualitu Islámu. Tito tzv. islamisté odmítají západní kolonizační úsilí, ale nemají žádnou vlastní koncepci sociálně ekonomických změn a ani se nesnaží hledat východiska z polofeudálních a kapitalistických systémů arabských režimů, což je živnou půdou pro rozvoj nejzaostalejších a nejreakčnějších ideologií a udržení tradičního stavu společnosti. Kaddáfího filosofie, rozpracována v "Zelené knize" odmítá řádění nespoutaného kapitalismu a všech jeho forem, včetně kapitalismu státního a neoliberalního. Jeho názory o tom, že Islám je neslučitelný s kapitalismem nejsou přijatelné pro většinu Arabů a tzv. islamistů, pro které jsou podnikání a obchod hlavním krédem.

Jaká je taktika vojsk USA a NATO, které společně 19.3., dva dny po přijetí rezoluce 1973 přepadly Libyi?

Obecným cílem imperiálních mocností je stejně jako ve všech válkách uloupit zlato (asi 144 tun), devizové rezervy, zmocnit se v privatizaci všelidového, či státního vlastnictví, zlikvidovat průmyslovou výrobu, donutit kolaborantské vlády, aby přestaly rozvíjet národní ekonomiky, co nejvíce se zadlužily a dovedly národy do bezvýchodné situace. Poté je zbavily jakékoli perspektivy a zotročily je. Nejinak tomu je i v případě Libye, která je již dva měsíce vystavena brutálnímu bombardování a raketovým útokům z bojových letounů a plavidel vojenského námořnictva, ničících libyjské vojenské základny, letiště, silnice, přístavy, sklady ropy a PHM, stanoviště PVO, obrněnou techniku, letouny, velitelská stanoviště a místa koncentrace pozemních vojsk. (bojové hlavice a pláště munice jsou konstruovány z titanu a ochuzeného uranu, podobně jako ty, které byly použity v Jugoslávii, Afghánistánu a Iráku, takže následky v podobě radioaktivního zamoření budou trpět po staletí další generace.)

Jedním z rozhodujících cílů je fyzické likvi-

dace arabského hrdiny Muammara Kaddáfího.

Letecká válka:

Hlavní úder libyjskému systému řízení a velení libyjské obrany, vojenské i civilní infrastruktury byl zasazen odpálením několika set raket Tomahawk z plavidel 6.flotily US Navy dislokované u libyjských břehů ve Středozemním moři. V její sestavě jsou dvě letadlové lodě (120 bojových letounů), 12 křižníků a torpédoorbů, několik jaderných ponorek, tři výsadková plavidla s brigádou námořní pěchoty, vyzbrojená tanky, vrtulníky a dělostřelctvem.

10.května potvrdilo velení NATO, že od 31.3.2011 provedlo 6000 letů, z toho 2414 úderných - bombardování a rakety, zbytek průzkumných.

Rozhodující průzkum, k upřesnění vojenských i civilních cílů je vedena letouny elektronického boje RC - 135 (Rivet Joint). Získaná průzkumná data předávají na bezpilotní průzkumné letouny Global Hawk, z těch postupují upřesněné souřadnice cílů na pozemní analytické centrum a odsud na letouny AWACS - E3 - Sentry, které navádějí na cíle stíhače F 16, Tornada, Eurofighter, Harriery a další. Ve válce jsou rovněž využívána data průzkumných a naváděcích satelitů. Přesnost zásahů proti objektům vojenským i civilním dosahuje až 85%.

Letecká aliance se zaměřuje na podporu pozemních operací kontrarevolučních sil, zejména v Benghází.

Stovky instruktorů ze CIA a britských SAS vyškolily v provádění teroristických a záškodnických akcí tisíce Libyjců a Arabů ze zemí Blízkého a Středního Východu, z nichž jsou mnozí členy Al Kájdý. Většina z nich se účastnila bojů v Iráku i Afghánistánu. Nyní, s podporou vlád agresorů, bojují jako vojska kontrarevoluce proti libyjské vládě, jejím ozbrojeným silám a lidovým milicím.

Zatím jejich počty nepřesahují 15 tisíc.

Jejich akce jsou nedokonale naplánované a organizované. Skupiny vzbouřenců nejsou na vedení dlouhodobé bojové činnosti a plnění takticko - operačních záměrů zejména ve větších vzdálenostech od zásobovacích základen, připravené. Jejich bojová morálka, pod tlakem vládních sil, trvale klesá.

LIBYJSKÁ OBRANA

Libyjské ozbrojené síly jsou složeny jednak z armády: pozemních sil, letectva a námořnictva - celkem asi 65 000 osob, ale i z lidových

milicí - 45 000 a Islámské Arabské legie. V současnosti údajně probíhá mobilizace 800 tisíc vycvičených záloh.

Důležitou součástí ozbrojených sil Libye jsou i mezinárodní síly - vojáci v uniformách libyjské armády jsou lidé z celé Afriky a africké diaspory v Libyi, kteří podporují a respektují Kaddáfího za jeho příspěvek africké emancipaci. Za posledních dvacet let přišly do Libye tisíce Afričanů z celého kontinentu. Zde získali vzdělání, práci a vojenský výcvik - mnozí z nich náležejí k osvobozeneckým hnutím z celé Afriky a světa. Z nich byly zformovány mezinárodní prapory, pevně odhodlané bránit vymoženosti revoluce. Jsou to Afričané, kteří jsou odhodláni položit za Kaddáfího a revoluci své životy. Neliší se od španělských internacionálních brigád. Náležejí mezi ně i tisíce Tuaregů, kteří v průběhu revoluce vstoupili do "Islámské legie" a pak bezpečnostních složek.

Od 19.března, kdy začala válka proti Libyi, začala světová média oslavovat úspěchy libyjských "revolucionářů" a beztrestně, s mandátem OSN vraždících mírotvorců.

V posledním období však začala věnovat pozornost jiným tématům a Libyi se zmiňují pouze v souvislosti se zabitím významných osobností a příbuzných vůdce revoluce Kaddáfího. Lze předpokládat, že se celá akce garantována OSN dostala do slepé uličky. Nesplnil se základní předpoklad, že dojde k celonárodní vzpouře a na její stranu se připojí libyjská armáda a síly bezpečnosti. Nestalo se tak. Nyní mohou velmoci bombardovat Libyi buď do smrti vůdce revoluce Kaddáfího nebo do doby, než jejich národům doma začne být podezřelé, že se záměry nerealizují. Nemohou však dopustit, aby Kaddáfí a jeho přívrženci v Africké Unii zvítězili. Proto lze předpokládat, že by rádi a to zřejmě i bez souhlasu RB OSN, zahájili pozemní operaci. Nebylo by to jednoduché. USA nedokázaly zpacifikovat síly odporu v Afghánistánu a Iráku. Kde vezme NATO síly proti libyjskému lidu? NATO by tentokrát nemohlo počítat s pozemními silami USA, které jsou stále vázány jednak na bojištích, ale i na základnách po celém světě. Navíc si pozemní operaci nemůžeme představovat jako dvě linie fronty, které stojí proti sobě. Libyjské síly jsou dlouhodobě připravovány na partyzánskou válku ve městech, kde nemají ani speciálně připravované speciální síly koalice NATO velkou naději na úspěch. Musely by se postavit proti zkušeným a odhodlaným obráncům své vlasti a revoluce. Nemohly by použít

žádnou těžkou techniku. Vzpomeňme si na válku v Grozném, kde tanky nasazené v operaci proti Dudájevovi Čečenci (bývalí důstojníci a vojáci Sovětské armády) zlikvidovali téměř všechny. A Kaddáfí má poradců na vedení partyzánských válek s bojovými zkušenostmi z Čečny, Afghánistánu a Iráku, dostatek.

Velení NATO se navíc mohlo přesvědčit, že Kaddáfí je nejen skutečný vůdce revoluce, ale i dobrý velitel. Ostatně má ve své armádě kromě vlastních a afrických revolucionářů i několik set ruských a běloruských důstojníků. Zatím používá zdržovací taktiku. Snaží se vytlačit z měst na pobřeží kontrarevoluci, podporovanou západem, ale nikoli za každou cenu a za cenou velkých ztrát. Jako v každé válce, i zde platí, že rozhodující je znalost protivníkovy PVO. Velení NATO neví, jaké prostředky PVO má Kaddáfí k dispozici. Nejen ty nejmodernější z Běloruska, ale i americké a anglické, dodané přes Saudskou Arábii Talibánu a Al Kájdě, jako jsou přís Stinger a Blowpipe. Vzhledem k obrovské převaze vzdušných sil NATO, zakázal Kaddáfí sestřelovat útočící a průzkumné letouny. Letectvo NATO tak není schopno ověřit účinnost PVO a piloti NATO jsou tak donuceni létat na výškách nad 5 km.

Ozbrojené síly vytvářejí mnoho pozemních klamných cílů, na které se navádějí jako na zdroje tepla řízené střely a chytré pumy.

Vzhledem k bezvýhodnosti stávající situace posuzoval nedávno libyjskou kampaň generální tajemník NATO Rasmussen s americkým prezidentem Obamou. Výsledkem bylo prohlášení vedení NATO o budoucím začlenění aliance do obnovy Libye po svržení Kaddáfího vlády, o intenzifikaci bombardování a mnohem užší koordinaci bojových akcí s libyjskými povstalci, s cílem urychleně najít cestu ze slepé uličky, do které se ozbrojená intervence dostala. V oficiálním komuniké o výsledcích vedení Rasmussen s Obamou bylo zdůrněno, že od poslední dekády března Spojené státy nevelí operaci v Libyi a Obama informoval americký Kongres, že provede hodnocení situace v Libyi ve svém vystoupení po šedesáti dnech od zahájení invaze proti Libyi. Podle americké legislativy může prezident použít armádu k zásahu bez souhlasu Kongresu pouze na 60 dní. Slib splnil 19.5.2011.

Vzhledem k tomu, že USA, Anglie a Francie nemohou očekávat, že by RB schválila pozemní útok proti Libyi, není vyloučeno, že ho provedou bez souhlasu RB OSN, pouze na zákla-

dě rozhodnutí vedení NATO a EU. Vzhledem k problémům s živou silou, využitelnou pro pozemní zásah by mohly obě organizace k zásahu využít síly militarizovaného četnictva se zkratkou EGF (European Gendarmerie Forces). Uvedené síly jejichž vznik se datuje do roku 2007 jsou budovány v rámci projektu "odpovědnost obrany" (Responsability to Protect - R2P). S EGF, kterým vedení EU udělilo povolení realizovat tajné operace se již měli možnost seznámit demonstranti v Tunisu, proti který použily EGF Francií dodaný slzný plyn. EGF vznikly z iniciativy bývalé ministryně obrany Francie Michèle le Alliot-Marie. Síly EGF jsou složeny z příslušníků pěti států: Francie, Itálie, Holandska, Portugalska a Španělska. O partnerství se hlásí i Rumunsko. Na webových stránkách EGF se můžeme dočíst, že jejich hlavním úkolem je posílení mezinárodního krizového managementu. Jejich 3000 příslušníků je cvičeno k obnovení občanského pořádku. Jde o přípravu na speciální operace proti civilnímu obyvatelstvu. EGF mají zasáhnout buď na žádost vlády nebo v souladu s mandátem EU, OSN a OBSE nejen samostatně, ale i v součinnosti s jinými policejními nebo armádními jednotkami. Síly EGF odpovídají požadavkům na síly rychlé reakce a to nejen v zemích jejichž vlády požádaly o zásah, ale i v zemích, které jsou obětí agresorů, paralelně s intervencí vojsky. Lze předpokládat, že použití těchto sil k pozemní operaci v Libyi, ve spolupráci se silami kontrarevoluce, není pro vlády EU a NATO žádným problémem.

VÁLKA PROTI LIBYI A EVROPSKÁ LEVICICE

Válka proti Libyi donutila přiznat svou pravicovou podstatu mnohé tak zvané levicové strany. Proti agresi se nepostavil ani jeden evropský sociálně demokratický nebo socialistický vůdce. Bývalý komunist a pak v době přepadení Jugoslávie předseda italské vlády za Stranu demokratické levice Massimo D'Alema a nyní poslanec za Demokratickou stranu se dokonce nechal slyšet, že jde o spravedlivou a nevyhnutelnou válku, podporovanou Demokratickou stranou, která chce provádět politiku odpovědnou a spolehlivou ve vztahu k NATO.

Většina levicových kritiků, (pravicoví nejsou) založila své odsouzení zločinné intervence na klišé a zevšeobecněních, nikoli na faktech.

Pokrytecky tvrdí, že jde především o záchra-

nu Libyjců před genocidními záměry diktátora a nazývají agresí humanitárním zásahem.

Ti, kdo se nyní v USA i Evropě prezentují jako "levicové síly", od sociálních demokratů přes různé "nové čtenáře a vykladače Marxe", trockisty, zelené a jiné progresisty, včetně některých českých komunistických poslanců v českém i evropském parlamentě tvrdí, že se jedná o povstání libyjských revolučních mas a mnozí volali po vojenském zásahu imperialistických mocností, zaštiťujících se snadno manipulovatelnými Rezolucemi RB OSN, které mají legalizovat pomoc "libyjským revolucionářům" při porážce Kaddáfího diktatury. Jejich argumenty se nezakládají na pravdě a pouze napomáhají zakrývat skutečnou podstatu válečných záměrů současného imperialismu. Agrese proti Libyi se nijak neliší od invazí do Jugoslávie, Afghánistánu, Iráku a Somálska. Skutečnost, že se na vojenskou intervenci odmítly podílet ekonomické mocnosti jako ČLR, Rusko, Indie, Německo, Brazílie a Turecko nesvědčí o jejich lidumilnosti, ale pouze potvrzuje, že jim libyjská vláda pod vedením Kaddáfího vytvářela vhodné investiční prostředí a umožňovala volný přístup ke svému přírodnímu bohatství. V souvislosti s tím volily jiný způsob ekonomické, spíše vzájemně výhodné spolupráce, než nemilosrdné, nekoloniální vykořisťování, praktikované Anglosasy, Francouzi a jejich spojenci z EU. Vojenská intervence znovu potvrdila, že v průběhu latentní globální krize nenašel imperialismus k udržení své vojenské převahy a ekonomické moci žádné jiné východisko (stejně, jako v třicátých letech) než válečný konflikt, tentokrát poprvé v dějinách OSN, se souhlasem a podporou RB OSN.

"Levici" rovněž uniká, proč byla globální buržoazii nezbytná destabilizace Severní Afriky a diferencovaný přístup k jejímu řešení. V Egyptě a Tunisu předala světová buržoazní koalice moc pouze jiným skupinám stejné třídy představujících kompradorskou buržoazii. Alžírský režim se ukázal natolik pevný, že vyvolání chaosu by bylo příliš nákladné, nehledě na to, že bez alžírského plynu by Francie nebyla schopna delší dobu přežít. Na první pohled by se zdálo, že jde o návrat k archaickému kolonialismu. Jde však o mnohem více, o pomstu Kaddáfímu, za nastolení (vzhledem k africkým poměrům) velmi pokrokového režimu, představujícího cestu k sociálně spravedlivé společnosti a přesněji, za plýtvání prostředky ze zisků z prodeje ropy, které mohly, jako

z celého světa, včetně Ruska, plynout do amerických a západních bank. Nelze zapomínat na fakt, že světové přírodní zdroje, bez ohledu na stát, ve kterém se nacházejí, považuje globalizovaná buržoazie za své vlastnictví. Když se Kaddáfí rozhodl platit zdravotní sestře tisíc USD a mladé rodině 64 tisíc USD, když se v průběhu jeho vlády, díky sociálním vymoženostem počet libyjských občanů téměř ztrojnásobil, poskytoval svým občanům skoro zdarma benzin, zajistil bezplatné zdravotnictví, školství i dodávky elektřiny, musel se zákonitě stát nepřitelem všech, nejen buržoazie, ale i sociálně demokratických vlád. Režim, který vytvořil, popřel tvrzení liberální propagandy, že bezplatné sociální zabezpečení a služby nejsou možné. Politiku je potřeba posuzovat podle výsledků jeho práce. Zabezpečovat rozvoj svého národa si mohl Kaddáfí dovolit beztržně realizovat, až do zlověstného roku 1985 - nástupu Gorbačova. Již v příštím roce byl Tripolis a další města bombardována americkým letectvem. Útok byl cílený na jeho sídlo, byla při něm zavražděna jeho adoptovaná dcera a stovky jeho spolupracovníků. Dnes se mu snaží světová pseudolevice včetně komunistů vyčítat, že se v posledním období pokoušel liberalizovat ekonomiku i přistupovat na privatizační záměry a ztrácel tak vnitropolitickou podporu. Kritizují ho i ti, kdo bez výčitek svědomí předali politickou moc v socialistických státech do rukou buržoazie a vystavili svůj lid napospas vykořisťování. Jedním z hlavních cílů války proti Libyi je likvidace Kaddáfího a to nikoli jako diktátora, ale jako vzoru pro mnohé progresivní vládcy rozvojových zemí, kteří by se ho mohli pokusit následovat. Nyní již zavraždili jeho 3 vnuky a syna.

Již zmiňována nejen světová, ale i ustrašená evropská levice vědomě podporuje, buržoazními masmédií opakovaně prosazované mýty, o diktátorech typu Miloševiče, Saddáma Husajna a nyní Kaddáfího, tyranizujících své národy, kterých se revoluční masy musí zbavit za pomoci svých západních přátel, kteří jim přinesou demokracii. Jak jsme se mohli od roku 1989 na vlastní zkušenosti přesvědčit, nic nemůže být vzdálenější pravdě.

SPRÁVNĚ POCHOPIT KADDÁFÍHO

Ať se Muammar Kaddáfí (jehož antiimperialistický boj jsme sami dlouhou dobu podporovali) dopustil pod imperialistickým tlakem jakýchkoliv chyb, je potřeba především vyzdvihnout jeho zásluhy. V Libyi prošlo ideologickou

a politickou přípravou mnoho revolučních skupin z celého světa. Kaddáfí podporoval většinu revoluční hnutí, včetně jihoafrických politických stran, hnutí a revolučních skupin jako ANC, AZAPO, PAC a BCM, namibijskou SWAPO, angolskou MPLA, nikaragujské Sandinisty, saharské POLISARIO, palestinskou PLO, Americká hnutí původních obyvatel a mnoho dalších.

Nelson Mandela nazval Muammara Kaddáfího jedním z největších bojovníků za svobodu 20. století s tím, že Jihoafričané mohou za kolaps apartheidu v mnohém vděčit právě Kaddáfímu a Libyi a dodal, že v nejtěžších okamžicích života jak svého tak i svých spolubojovníků to byl právě Kaddáfí, kdo byl stále s nimi. Kaddáfího "Zelená kniha" představuje

ostrou kritiku kapitalismu a západního parlamentárního modelu mnohostranné demokracie. Zatím se nikdo nepokusil popřít, že systém "přímé demokracie" prezentovaný Kaddáfím je vhodným alternativním modelem pro Afriku a Třetí svět, kde buržoazní parlamentarismus selhal a přinesl pouze bídu, etnické i tribunální konflikty a chaos. Pokud Kaddáfí a libyjská revoluce budou poraženi, nebude zlikvidován fiktivní africký diktátor. Vznikne precedens pro další kapitalistické globalizované vojenské zásahy proti všem progresivním vůdcům, kteří se snaží zajistit pro své národy přijatelný a důstojný život.

Karel Kluz

Publikováno dne 21. 5. 2011

Prohlášení Světové federace demokratické mládeže k zatykači Mezinárodního trestního soudu na Muammara Kaddáfího

Mezinárodní trestní soud (ICC) vydal zatykač na Muammara Kaddáfího, presidenta Libye, přičemž ho obviňuje z "nelegitimního zatýkání lidí" a "vražd členů opozice" stojících proti libyjské vládě v období od února 2011.

ICC opět potvrzuje svoji roli směšné loutky imperialistického pořádku, jejímž jediným účelem je legitimizování imperialistických intervencí.

Je vysoce důležité připomenout, že tento soud od počátku své existence nesoudí americké vojáky či zločiny spáchané Američany, a nikdy nevznese ani slovo proti nesčetným zločinům NATO či jakékoli jiné imperialistické koalice či proti jejich intervenci.

Světová federace demokratické mládeže (WFDY) nepřiznává ICC ani kapku autority k obviňování a prohlašování viny v případě kohokoli za cokoli. Během posledních let tento tak zvaný "soud" nikdy nehovořil o vraždění páchaném imperialistickými zločinci a jejich spojenci v Libyi, Afghánistánu, Palestině, Západní Sahaře, Jemenu, Tunisku a Egyptě (abychom zmínili alespoň některé země) a vždy stál bok po boku

okupantů, pachatelů bombardování a diktátorů. Jeho úlohou je přispívat k plundrování a zabíjení, které imperialismus šíří ve světě prostřednictvím neustálých válek a konfliktů.

Motivem imperialismu k bombardování a vtržení do Libye nikdy nebyl Kaddáfí ani pokrytecká obrana lidských práv. Imperialismus vyzbrojil síly povstalců, bombardoval a vtrhl do Libye a vraždí nevinné libyjské obyvatele se záměrem získat velké zásoby ropy a získat možnost umístit v této oblasti své další obrovské vojenské síly, jež mu vytvoří lepší podmínky k jakýmkoli novým intervencím.

Světová federace demokratické mládeže při této příležitosti vyzývá své členské organizace, aby v rámci pokračujícího úsilí, které vykonáváme k okamžitému ukončení války proti Libyi, odsoudily tuto novou vlnu propagandy, aby tak mohl libyjský lid řešit své vlastní záležitosti, jak je tomu v případě každé vrchované země.

Koordinační rada

*Světové federace demokratické mládeže
Český překlad publikován dne 28. 6. 2011*

Loupež se zbraní v ruce v Tripolisu

Co uděláte, když banka, které jste svěřili 100 000 Euro, aby vám dala vydělat, vám sdělí, že během roku se vaše investice snížila na cenu 2 000 Euro? To se stalo Libyi. Zdokumentoval to Wall Street Journal.

Poté, co USA a EU zrušily v roce 2004 embargo, přihnuly se do Libye desítky bank a finančních společností z USA a z Evropy. Mezi nimi i Goldman Sachs, jedna z největších investičních bank světa, která má hlavní sídlo v New Yorku. V první polovině roku 2008 jí libyjské investiční autority svěřily 1 miliardu a 300 milionů USD ze svých "suveréních fondů" (kapitál státu investovaný v zahraničí). Goldam Sachs je investoval do škály valut a akcií šesti společností: Citigroup Inc, UniCredit, Santander, Allianz, Electric de France a ENI. Rok poté Goldman Sachs sdělil libyjským úřadům, že v důsledku finanční krize libyjský fond ztratil 98 % své hodnoty, když se z 1 miliardy a 300 milionů snížil na 25 milionů USD. Rozzlobené odpovědné libyjské osoby povolaly do Tripolisu zástupce Goldman Sachs pro severní Afriku. Setkání bylo bouřlivé natolik, že Goldman Sachs evakuoval své úředníky z Tripolisu v obavách, že budou zatčeni. Libye poté pohrozila soudním postihem, což by poškodilo pověst banky v očích jiných investorů a Goldman Sachs nabídla jako odškodnění své přednostní akcie. Ale jelikož Libyjci byli oprávněně podezřívaví, dohoda nebyla podepsána. Zůstávala tak otevřená možnost, které se Goldman Sachs obával, že libyjské úřady zahájí

právní kroky na mezinárodní úrovni.

Podobné případy "špatné správy libyjských peněz" jsou zdokumentovány v šetření zveřejněném v New York Times. Například Permál - organizační jednotka Legg Mason, jedna z hlavních společností spravujících investice se sídlem v Baltimoru - spravovala 300 milion USD z libyjských suveréních fondů, ztratila mezi lednem 2009 a zářím 201040 % jejich hodnoty. V případě Pernalu si společnost vinkasovala 27 milionů USD za poskytnuté služby. Totéž učinily jiné banky a finanční společnosti jako holandská Palladyne, francouzská Bnp Paribas, britská Hsbc a Credit Suisse. Libyjské úřady pohrozily, že vůči těmto subjektům přijmou kroky mezinárodní soudní povahy, které by poškodily prestiž těchto "prestižních" finančních institucí.

Všechno se šťastně vyřešilo letošního února, když USA a EU "zmrazily" libyjské suveréní fondy. Jejich ochrana byla svěřena stejným bankám a finančním institucím, které je doposud tak dobře spravovaly. Od krádeže se přešlo k loupeži se zbraní v ruce, když v březnu začala válka. Pod krytím stíhacích bombardérů NATO se Hsbc a další investiční banky vylodily v Bengazí, aby vytvořily novou "Central Bank of Libya", která jim umožní spravovat "rozmrážené" libyjské suveréní fondy a nové výtěžky z exportu ropy. V tomto případě určitě získají vysoké zhodnocení.

Manlio Dinucci (Il Manifesto)

Český překlad publikován dne 8. 7. 2011

Syn Kaddáfího hovoří o úloze Paříže v libyjské válce

STRUČNÝ PROFIL SAIFA AL-ISLAMA KADDAFIHO

Saif al-Islam Kaddafi (nar. 25. 6. 1972), druhorozený syn Muammara Kaddáfího a jeho druhé ženy Safii Farkash, je absolventem prestižní školy London School of Economics. Je součástí úžšího rodinného kruhu a zastává úlohu v komunikaci s veřejností a v diplomatických otázkách.

V roce 1994 absolvoval inženýrské studium

na Al Fateh University v Tripolisu, roku 2000 dosáhl titulu MBA na vídeňské univerzitě IMA-DEC. Roku 2008 dosáhl titulu PhD na London School of Economics (LSE) s disertační prací na téma "Úloha občanské společnosti při demokratizaci institucí globálního vládnutí: od "měkké moci" ke kolektivnímu rozhodování". Mezi akademiky z LSE, kteří jsou v práci uvedeni jakožto konzultanti, figurují například Nancy Cartwright, David Held a Alex Voorhoeve či

profesor Joseph Nye z Harvardovy university.

Saif je prezidentem Libyjské národní asociace pro kontrolu drog a narkotik a v roce 1997 založil Kaddáfího mezinárodní nadaci pro charitativní asociace, jež intervenovala při různých únosech, v nichž byli zapojeni islámští aktivisté, a v krizové situaci při soudním procesu s bulharskými zdravotními sestrami stejně jako při nedávném sblížení Libye a EU.

Při svém vystoupení v Sabha 20. 8. 2008 uvedl, že se již nebude angažovat ve státních záležitostech. Vyzval rovněž k politickým reformám v rámci systému Džamahiríje a odmítl úvahy, že by se mohl stát nástupcem svého otce slovy: "toto není nějaká farma, kterou je možné zdědit."

V mezinárodní rovině se v letech 2002-2003 účastnil jednání, která vedla Libyii k opuštění programu na výrobu zbraní hromadného ničení, a v následném období "přibližování" zorganizoval několik důležitých obchodních jednání. Byl hodnocen jako reformátor, který při jistých příležitostech kritizoval režim.

K trvalému řešení izraelsko-palestinského konfliktu navrhl Saif vytvoření sekulárního, federativního, republikánského státu. V roce 2008 se účastnil jednání o kompenzacích od Itálie jakožto bývalé koloniální mocnosti a uzavření smlouvy o přátelství, partnerství a spolupráci, jež byla podepsána v Benghází 30. 8. 2008 Muammarem Kaddáfím a italským premiérem Silviem Berlusconiem.

V roce 2007 se Saif v Tripolisu setkal s francouzským prezidentem Nicolasem Sarkozym při jednáních o nákupu zbraní včetně raket.

Po zahájení války v Libyi vystoupil 20. 2. 2011 v libyjské státní televizi s řečí, v níž obvinil z jejího rozpoutání kmenové frakce a islamisty sledující své vlastní zájmy. Slíbil reformy a uvedl, že alternativou by byla občanská válka a okupace země cizinci. V rozhovoru s Christiane Amanpourovou pro ABC odmítl obvinění, že by jeho vláda zabíjela civilisty. Dne 27. 6. 2011 na něj tzv. Mezinárodní trestní soud vydal zatykač.

Saif udržoval úzké vazby s nejvyššími kruhy britské společnosti, byl hostem britské královské rodiny v Buckinghamském paláci a na hradě Windsor. Bývalého britského premiéra Tony Blaira označil za svého osobního přítele, který byl zainteresován v otázce libyjských ropných zdrojů a financí.

ROZHOVOR SE SAIF AL ISLÁMEM KADDÁFÍM PRO ALŽÍRSKÝ DENÍK EL-KHABAR

El-Khabar: Začínáme náš rozhovor tím, co nejvíce zajímá mezinárodní veřejné mínění - v jakém bodě jsou jednání s opozicí v Benghází?

Saif al Islám: Ve skutečnosti opravdové rozhovory probíhají s Francií a ne s rebely. Získali jsme prostřednictvím zvláštního vyslance, který se setkal s francouzským prezidentem, jasné poselství z Paříže. Francouzský prezident řekl otevřeně našemu korespondentovi: "Byli jsme to my, kdo vytvořil radu (Národní přechodná rada, pozn. překladatele) a bez podpory, peněz a zbraní Džancie, by neexistovala".

Tyto skupiny nás kontaktovaly přes egyptské kanály, setkali jsme se s nimi v Káhiře, kde proběhlo jedno kolo jednání, ale jakmile se Francouzi dozvěděli o schůzce, řekli skupině z Benghází: my vás podporujeme, ale jestli dojde k dalším kontaktům s Tripolisem, aniž bychom o tom věděli, nebo proběhnou za našimi zády, tedy okamžitě ukončíte vaši podporu... všechna jednání musí probíhat přes Francii, řekli: my tuto válku nevedeme z dobročinných důvodů nebo bez prospěchu, máme obchodní zájmy v Libyi a přechodná vláda musí schválit různé smlouvy. Odkazují se na smlouvy o nákupu letadel Rafael a smlouvy, které zajímají Total.

El-Khabar: Proč jste nezveřejnili kompromitující dokumenty o vašem financování Sarkozyho volební kampaně?

Saif al Islám: My nepoužíváme všechny naše zbraně najednou, máme více než jedno překvapení a více zbraní a použijeme je ve správný moment...

El - Khabar: Proč bych to měl chápat tak, že v této chvíli vedete jednání s Paříží a ne s Benghází?

Saif al- Islám: Ano, vedeme jednání s Paříží a otevřeli jsme komunikační kanály s Francií. Francouzi nám řekli: Rada dělá to, co říkáme my, proto když dosáhneme dohody s vámi v Tripolisu, začneme hovořit o zastavení palby s Radou. Rada je tedy loutka Francouzů. Abychom uvedli další příklad francouzského vměšování, na západě Libye do hornaté oblasti na hranicích s Alžírskem a Tuniskem dorazily francouzské speciální jednotky s úkolem naučit /rebely/ pilotovat francouzské letadlo. Tyto síly měly také úkol naverbovat a vycvičit povstalecké milice a na padácích jim shodili zbraně, na tuto akci na zemi dohlížely další speciální jednotky. Stejná věc se odehrála i v Misurátě, o které nám vyprávěli rebelové, které

jsme zde zajali, i zde byli školitelé cvičící je v pilotování francouzských letadel. Bengházi se stalo francouzskou provincií, kterou kontrolují francouzské speciální služby; to co bych chtěl říci, je, že francouzská přítomnost v Bengházi se stala zřejmou, nezapomínejme, že Paříž zde instalovala systém monitorování a odpovlechu komunikace pomocí mobilních telefonů, který kontrolují Francouzi sami. Nezapomínejme na známý incident před 40 dny, při kterém byla v Bengházi zabita skupina francouzských contractors (nájemných ozbrojenců). Bezpečnostní složky francouzských firem bojují s rebely a prohlášení skupiny, která zajala žoldnéře, dokazují, že francouzské firmy nesou odpovědnost za vraždy v Bengházi. Válka proti Libyi má francouzskou značku, je to křížová výprava vedená Francií.

El-Khabar: Víme, že ve francouzském parlamentě proběhne příští pondělí diskuse o válce v Libyi, co byste rád řekl poslancům francouzského lidu?

Saif al-Islam: To, co jsme se dozvěděli od rebelů, kteří se rozhodli vrátit do Tripolisu, je, že byl zájem ukončit konflikt před 14. červencem, tedy před státním svátkem Francie, protože Sarkozy chtěl oslavit toto výročí vítězstvím a okupací Libye. Sarkozy to také oznámil prostřednictvím médií, řekl, že Muammar Kaddafí musí odejít do zahraničí, což znamená, že je zde odhodlán vrátit se do časů koloniálního panství Francie v Africe a v Alžírsku, kdy národní vůdcové byli vyhnáni ze svých zemí. Jejich projekt byl dokončit okupaci Libye před oslavou francouzského státního svátku. Toto je jejich program a máme zprávy zpravodajské agentury, podle kterých by Francouzi chtěli vyložit své pozemní jednotky v západní hornaté oblasti kontrolované rebely a zaútočit na Tripolis. Je to jedno z řešení, které bylo v Paříži studováno. Proto, pokud mohu hovořit k Francouzům, říkám jim, že tato hloupá válka, tato válka založená na falešných informacích, podle kterých se věřilo, že Libye by mohla být

okupována a poraženo během několika dnů, ne-li hodin, se vyvíjí přesně tak, jako když se říkalo, že Alžírsko právně náleželo Francouzům, kteří ale nakonec museli odejít. Když bůh dá, Francie odejde z Libye s prázdnými rukama a nedosáhne svého cíle. Říkám, že pokud Francie chce prodat své letouny Rafael, jestli chce podepsat dohody o těžbě ropy, jestli se chce vrátit do Libye se svými firmami, tedy musí hovořit s legitimní vládou Libye a s libyjským lidem, a musí tak učinit mírovým a diplomatickým způsobem, protože válkou a bombardováním nic nezíská. Toto je moje poselství Francii.

El-Khabar: V jakém bodě se nachází mezinárodní zprostředkování a co se odehrává v této chvíli? Zejména po návštěvě ruského vyjednavče, který se seznámil se skutečností, po setkání ruského prezidenta Medveděva a generálního tajemníka NATO a po setkání Medveděva s prezidentem JAR Jakobem Zumou, kdo představuje druhou stranu zprostředkování?

Saif all-Islam: V první řadě bych chtěl objasnit některé věci a to, že celá planeta byla podvedena články deníků, které světu lhaly, když tvrdily, že libyjský stát zabil tisíce manifestujících a že jsme bombardovali obyvatelstvo z vojenských letadel. Svět nyní ví, že to bylo celé lež, Human Rights Watch uznal, že informace byly falešné, také Amnesty International prohlásila, že byly falešné a samotný Pentagon vedl interní vyšetřování se závěrem, že se jednalo o falešné informace.

El-Khabar: Vrátíme se k otázce mezinárodního vyjednávání, v jakém bodě se nacházejí?

Saif al-Islam: Pokud se týká iniciativ, existuje africká cestovní mapa, se kterou všichni souhlasí; chceme zorganizovat volby a dosáhnout vlády národní jednoty, jsme připraveni uskutečnit volby pod dohledem mezinárodních organizací a schválit novu ústavu, ale rebelové to odmítají, a odmítají to proto, že ještě nedošli k dohodě s Paříží.

Nová kolonizace Libye: Nad Libyí se snáší zničující kapitalismus

Představme si Libyi jako takovou poslední kapitolu seriálu O zničujícím kapitalismu. Namísto zbraní hromadného ničení jakožto záminky k vojenské intervenci tu máme rovnici R2P (responsibility to protect čili tzv. zodpovědnost za ochranu - zjednodušeně řečeno norma užívaná v mezinárodním společenství, kdy suverenity státu není privilegium, nýbrž závazkem vůči svým obyvatelům - pozn. překl.). Tedy namísto neo-konzervatismu tu máme humanitární imperialismus.

Záměr je však stejný: změna režimu. Plán k jeho provedení také stejný: odstranit a privatizovat národ, který se nehodí do systému turbo-kapitalismu; tedy otevřít brány další ("perspektivní") země a dát tak příležitost zavedení turbo-neo-liberalismu. Celá záležitost se náramně hodí, protože je to čerstvý závan uprostřed téměř globální ekonomické recese.

Nějaký čas to však potvrzá; celá Libyjská ropa se na trh nevrátí ani do jednoho a půl roku. Nicméně zde bude pole pro rekonstrukci všeho, co Severoatlantický pakt (NATO) vybombardoval (jistě, ne vše, co bylo bombardováno Pentagonem třeba v Iráku, bylo znovu postaveno).

Ať je to jakkoliv - cestou od ropy k rekonstrukci - v duchu teze, že od příležitosti k výnosnému byznysu je to jen krůček. Francouzský neo-napoleonský Nicolas Sarkozy a britský David z Arabie Cameron věří, že zaujmají velmi výhodné pozice, ze kterých mohou profitovat z vítězství NATO. Ještě tu ale není záruka, že náhle zbohatnutí v nové Libyi bude stačit, aby vytáhlo dávné koloniální velmoci (dnes neo-koloniální?) z recese.

Prezident Sarkozy se bude snažit "vydojit" tuto obchodní příležitost ve prospěch všech francouzských firem, co to půjde - jako součást své ambiciózní agendy, se zaměrem přeorientovat strategicky Francii na arabský svět. Ochetná francouzská media s radostí přitakávají, že to je "jeho" válka, a omílají, že to byl právě on, kdo rozhodl vyzbrojit rebely francouzskou výzbrojí, v těsné spolupráci s Katar, včetně nejdůležitějšího komanda, které připlulo po moři z Misuráty do Tripolisu minulou sobotu, když začala operace Siréna.

Sarkozy zřejmě uviděl příležitost, když v

říjnu 2010 zběhl do Paříže poradce Muammara Kaddáfího. To byl okamžik, kdy se začala rodit drama změny režimu.

BOMBY PRO ROPU

Jak už bylo zmíněno (viz. článek "Welcome to Libya's 'democracy'", Asia Times Online, August 24), supi už se stěhají kolem Tripolisu, aby urvali (a monopolizovali) kofist. A jistě - mnoho akcí má souvislost s ropou, jako např. strohé tvrzení Abdeljalila Mayoufa, mluvčího "povstalecké" společnosti Arabian Gulf Oil Company: "My nemáme problém se západními společnostmi, jako jsou italské, francouzské nebo britské. Ale měli bychom jisté politické otázky, co se týká Ruska, Číny a Brazílie."

Tyto tři země jsou náhodou klíčovými členy skupiny nastupujících ekonomik BRICS (Brazílie, Rusko, Indie, Čína, Jihoafrická republika), které právě ekonomicky rostou, zatímco atlantické - NATO - ekonomiky váznou v stagnaci, resp. recesi. Čtyři nejsilnější země z BRICS se také náhodou zdržely schválení rezoluce Rady bezpečnosti OSN č. 1973, což byl podvod s bezletovou zónou, který tyto země prohlédly již od jeho počátku, a který NATO nakonec využila ke změně režimu ze vzduchu.

A co hůř (pro tyto země), jen tři dny před tím, co Africom (Velení amerických sil pro Afriku - pozn. překl.) vystřelil více jak 150 raket Tomahawk na Libyi, poskytl plukovník Kaddáfí rozhovor německé televizi a zdůraznil, že pokud bude země napadena, všechny smlouvy budou převedeny na ruské, indické a čínské společnosti.

Takže vítězové, kterým bude patřit pohádkové bohatství, jsou již známi: členové NATO a arabské monarchové. Mezi zainteresovanými společnostmi jsou British Petroleum (BP), francouzský Total a Qatar national oil company. Pro Katar, který vyslal svá bojová letadla a brance do předních linií, důkladně trénované "rebely" pro všechny způsoby boje, a který koordinuje prodeje ropy ve východní Libyi, se válka sama ukáže jako moudré investiční rozhodnutí.

Před dnešní, měsíce trvající krizí, která je u svého konce, když rebelové pronikli do hlavní-

ho města Tripolisu, produkovala Libye 1,6 milionu barelů denně. Po obnovení produkce by to mohlo vynášet novým vládcům v Tripolisu nějakých 50 miliard amerických dolarů ročně. Nejvyšší odhady hovoří o celkových zásobách 46,4 miliard barelů.

"Rebelové" nové Libye by si neměli zahrávat s Čínou. Před pěti měsíci byla oficiální čínská politika připravena volat po míru; kdyby se tak bývalo stalo, Kaddáfí by stále kontroloval více jak polovinu Libye. Dosud však Peking, který není zastáncem násilné změny režimu, předvádí přehnané mlčení.

Wen Zhongliang, hlavní tajemník ministerstva obchodu, schválně podotýká: "Libye bude pokračovat v ochraně zájmů a práv čínských investorů, a my doufáme v pokračování investiční a ekonomické spolupráce." Oficiální sdělení se kladou důraz na větu "vzájemná ekonomická spolupráce".

Minulý týden Abdel Hafiz Ghoga, vice prezident nevyzpytatelné Dočasné národní přechodné rady (Transitional National Council, TNC), řekl Xinhua (čínská zpravodajská agentura - pozn. překl.), že všechny dohody a smlouvy, dohodnuté s Kaddáfího režimem, budou respektovány - ale Peking nechce riskovat.

Libye dodávala necelá 3% čínského ropného importu v r. 2010. Angola je mnohem významnějším dodavatelem. Ale Čína je stále nejlepším ropným zákazníkem Libye v Asii. Co více, Čína by mohla být velmi nápomocná v oblasti přestavby infrastruktury nebo v exportu technologií - téměř 75 čínských společností s 36 000 zaměstnanci pracovalo v Libyi již před vypuknutím kmenové (občanské) války; ti byli okamžitě evakuováni během necelých tří dnů.

Rusové - od Gazpromu po Tafnet - měli v Libyi investovány miliardy dolarů; brazilský ropný gigant Petrobras a stavební společnost Odebrecht zde měla také své zájmy. Je stále nejasné, co se s nimi stane. Generální ředitel Rusko-libyjské obchodní rady, Aram Shegunts, se velmi obává: "Naše společnosti ztratí všechno, protože NATO jim zabrání v Libyi působit."

Itálie zjevně vyhověla verzi "rebelů": "Jste buď s námi, nebo proti nám." Energetický gigant ENI zjevně nebude dotčen, neboť premiér Silvio "Bunga Bunga" Berlusconi pragmaticky zahrnul svého dříve velice blízkého kamaráda Kaddáfího, a to hned na začátku bombardová-

ní silami Africom/NATO.

Ředitelé ENI jsou si jisti tím, že toky libyjské ropy a zemního plynu do jižní Itálie budou do začátku zimy opět pokračovat. Libyjský ambasador v Itálii, Hafed Gaddur, ujistil Řím, že všechny smlouvy z Kaddáfího éry budou respektovány. Pro jistotu se Berlusconi sejde s předsedou Dočasné národní přechodné rady Mahmoud Jibrilem tuto středu v Miláně.

BIN LÁDIN JAKO ZACHRÁNCE

Turecký ministr Ahmet Davutoglu - známý politikou na principu "žádné problémy s našimi sousedy" - také pje chválu na adresu dřívějších "rebelů", kteří se stali novou vládnoucí autoritou. Rovněž jen jako pozorovatel tohoto nového tržního zázraku po Kaddáfím, Ankara - jakožto východní křídlo NATO - zakončila pomoc ukázkou námořní blokády Kaddáfího režimu, přičemž pečlivě rozvíjela vztahy s Dočasnou národní přechodnou radou, aby ji v červenci formálně uznala za vládu Libye. Obchod je tak na obzoru.

Potom je tu však rozhodující zápletka; jak bude saúdský klan profitovat ze zasloužení se o nastolení přátelského režimu v Libyi, případně doplněného o významné osobnosti Salafismu (radikální islámské hnutí, navazující na učení proroka Muhameda - pozn. překl.). Přitom jedním z hlavních důvodů útoku Saúdů - který zahrnoval intrikami vyvolanou volbu v Arabské lize (volba bezletové zóny nad Libyí - pozn. překl.) - byla již od začátku nevráživost mezi Kaddáfím a králem Abdullahem, od nastolení až do války v Iráku v r. 2002.

Nikdy není dostatečně zdůrazňováno pokrytectví ultra-agresivní, absolutistické, monarchistické a středověké theokracie, která napadla Bahrain a utlačovala jeho domovskou šiitskou vládu, a přitom současně zdravila to, co by se dalo pojmenovat jako pro-demokratické hnutí v severní Africe.

Nevadí, teď je čas na mejdan. Již je očekávána saúdská korporace Bin Ládin Group, která po celé Libyi vše znovu vybuduje, případně promění BaB al-Aziziyah (Kaddáfího palác - pozn. překl.) v ohromné luxusní nákupní centrum Tripolisu.

Pepe Escobar (Voltaire Network)

Zdroj: <http://www.voltairenet.org/Disaster-capitalism-swoops-over>

Český překlad publikován dne 29. 8. 2011

Ovládnutí veřejného mínění v současné etapě globální krize kapitalismu

"Všeobecný entusiasmus nad perspektivou imperialismu, jeho zuřivá obrana a jeho malování nejsvětějšími barvami - to jsou hlavní charakteristiky doby." Tato slova napsal před 95 léty V. I. Lenin (Imperialismus jako nejvyšší stádium kapitalismu - kapitola IX - Kritika imperialismu), ale za současné mezinárodně politické situace mají větší planost než kdy jindy. Lepší popis reakce liberálních žurnalistů, levicových intelektuálů a bývalých levicových radikálů prostě neexistuje.

Lenin se ve své analýze I. světové války neomezil pouze na rozbor ekonomické situace před a v průběhu války, ale analyzoval i sociální a politické změny, které předcházel první největší masakr v dějinách lidstva. Pouze v několika rukou koncentrovaný finanční kapitál ovládl všechny sektory ekonomiky a zvyšující se napětí vedoucí ke konfliktu mezi největšími mocnostmi, vyvolané jejich záměry na rozdělení světa, ovlivnily všechny vlastnické třídy natolik, že přešly na stranu imperialismu.

Německá maloburžoazie byla hromadně zatažena do podpory imperialistických cílů. V roce 1898 vznikla "Německá loďní asociace" (Deutscher Flottenverein), která prosazovala výstavbu loďstva, rovnajíc se britskému. V roce 1908 již měla přes 1 milion členů. Podobně vznikaly i další militaristické strany, které postupně smetly SPD - Sociální demokracii. Následovala světová válka a po krátkém mezidobí druhá, ještě krvavější.

Hysterie a nadšení, kterými nás ve svých živých informacích o imperialistické intervenci do Libye zahrnují světová média, evokují období před I. světovou válkou. Většina žurnalistů, kteří si zachovali chladnou hlavu a pravdivě informovali o invazích imperialismu do Afghánistánu a Iráku, ztratila (buď vědomě nebo nevědomě) jakoukoli soudnost. Ti, kdo podporovali i předcházející intervence, pak ztratili veškeré zábrany.

Válkychtivé mocnosti se, jak v přípravě konfliktu, tak i po jeho rozpoutání nijak nesnažily kamuflovat své záměry. Půlroční bombardování, pochybné složení Národní přechodné rady, využití islámských teroristických organizací, včetně Al Kájdý, jeden z jejichž vůdců Abdul Akim Belhadž se prohlásil vojenským velitelem

Tripolisu, stejně jako nasazení britského 22. pluku SAS, 2. divize Cizinecké legie a jednotek z Kataru, pod jejichž dozorem a na jejichž rozkazy vraždí libyjští "rebelové - teroristé" Kaddáfího příznivce a Afričany (o tom se západní média vůbec nezmiňují) představují média jako "ochranu civilního obyvatelstva a podporu demokratické revoluce", v souladu s rezolucí RB OSN 1970 a 1973.

Mezinárodní konference o Libyi, která se konala ve čtvrtek 1. 9. v Paříži, na níž velmoci otevřeně projednávaly dělení libyjských ropných polí a miliard libyjských dolarů v evropských a amerických bankách znovu potvrdila, že reálným cílem války byla ropa, zlato, peníze a přerozdělení Blízkého a Středního východu.

Účast islámských teroristů (včetně bojovníků Al Kájdý a Tálibánu) na straně libyjských povstalců, dovoluje naprosto otevřeně vyjádřit pochybnost o oficiálním zdůvodňování útoků na New York a Pentagon před deseti léty a podpořit ty Američany a světové pokrokové činitele, tvrdící, že šlo o interní záležitost organizovanou CIA ve spolupráci s Mossadem, pákistánskou ISI a vedením americké administrativy, která potřebovala záminku a krytí pro rozpoutání intervencí k obsazení surovinových zdrojů.

Propagandisté války, mediální bossové i politici, přesně ve stylu Josefa Goebbelse ignorují vše, co neodpovídá linii "osvobození Libye".

Vůdce "Zelených" v Evropském parlamentu (EP) Daniel Cohn-Bendit, mluvčí studentstva v pařížských bouřích v roce 1968, je z tohoto pohledu nejjarogantnější.

Ocenil "úspěšnou vojenskou intervenci, která posílila reputaci Západu v arabském světě." Obvinil německou Stranu Zelených z chytračení, protože od počátku nepodpořila intervenci a požádal vedení strany, aby se NATO omluvila. Francouzská socialistická strana rovněž excelovala ve svých chválách prezidenta Sarkozyho. Předsedkyně strany Martine Aubryová uvedla: "Jsem šťastná, že se Francie ujala iniciativy a prezident Sarkozy zasáhl ve správný okamžik." Jack Lang, dlouhodobý socialistický ministr kultury, který je považován ve straně za velkého intelektuála

uvedl: "Dnes si všichni můžeme blahopřát k tomu, že se reputation Francie zásadně zvýšila, protože se rezolutně a úspěšně angažuje v boji za libyjskou svobodu."

Ve Francii se "Nová Antikapitalistická strana" (NAS) rovněž připojila k válečné propagandě. Ve svém oficiálním komuniké k obsazení Tripolisu její představitelé uvedli: "Svržení Kaddáfího je dobrou zprávou pro lid. Pro libyjský lid se otevřela cesta k novému životu. Svoboda, demokratická práva a využívání rozsáhlých zisků z prodeje ropy k uspokojování základních potřeb lidu, se stanou v budoucnosti hlavním programem". Strana, prezentující se, jako nová levice by se měla přejmenovat na "Novou pravici" což by byl lepší název pro stranu, otevřeně podporující imperialistickou válku.

Podobný trend lze pozorovat i v Německu. O statisícových masových demonstracích jako v době přepadení Iráku nemůže být ani řeč. Válečná propaganda, podpořena zrůdným chováním RB OSN ochromila levice i mírové hnutí.

Cohn-Bendit - dlouhodobý přítel a kolega z hnutí "Zelených" Joschky Fischera, který se ve funkci německého ministra zahraničí podílel v roce 1999 na válce proti Jugoslávii, zhodnotil německé odmítnutí účasti ve válce proti Libyi jako "největší debakl německé zahraniční politiky od vzniku SRN. Týdeník "Die Zeit", obvykle podporující SPD uvedl v článku "Německá ostuda": "Je skoro nemožné najít byť by i jen jediný hlas v médiích nebo ve vedení politických stran, který by se postavil na obhajobu německého odmítnutí účasti v intervenci států NATO."

Rovněž američtí oponenti válek vedených bývalým prezidentem Bushem, nyní nadšeně podporují válku proti Libyi. Typickým představitelem je historik Juan Cole z "University of

Michigan", který se představil jako kritik přepadení Iráku, nyní vehementně obhajuje vpád do Libye.

Přechod bývalých liberálů a pacifistů do tábora imperialistické války je tak rozsáhlý, že ho nelze považovat za náhodný. Velké sociální otřesy, které obvykle následují, jsou většinou charakterizovány podobnými politickými transformacemi. Politické strany se tak předem připravují na to, jakou úlohu sehraji v budoucí fázi třídního boje. Nejde o nový jev. V průběhu války proti Jugoslávii podpořilo mnoho pacifistů a zejména "Zelených" bombardování téměř bezbranné země letectvem NATO. Ovšem ve válce proti Libyi tato podpora dosáhla naprosto nového stádia. Odpovídá současné ostré třídní polarizaci, která se vyhroutil v průběhu posledních tří let globální kapitalistické krize, která se v mnoha zemích projevuje i nástupem fašizace.

Problém je i ve změně přístupu hodnocení imperialistické intervence komunistickými a dělnickými stranami, tvrdícími, že odmítají imperialistický zásah do práva libyjského lidu vybrat si v národní a demokratické revoluci spravedlivou vládu. Ani slovo o tom, že šlo o dlouhodobě připravovaný puč. To by již mohly rovnou říci, že souhlasí s porážkou světového socialistického systému (podle mnoha z nich stalinského), jako prosazení vůle lidu, přestože šlo o prohru v boji se spojenými imperialistickými mocnostmi, podporovanými pátou kolonou v komunistických a dělnických stranách. O to významnější jsou pozice Fidela Castra a Huga Cháveze, kteří jediní rozkryli podstatu této nové imperialistické války, stejně jako těch, které imperialismus zamýšlí proti Sýrii, Iránu, Bělorusku a postsovětským státům.

Karel Kluz

Publikováno dne 5. 9. 2011

Libyjští „rebelové“ jsou na seznamu ministerstva zahraničí USA jako teroristé

Lidři NATO jsou podle Trestního zákoníku USA vinní ze zajišťování materiální pomoci teroristům

"Kdokoliv vědomě zabezpečuje materiální podporu nebo zdroje zahraničním teroristickým

organizacím anebo se k tomu tajně připravuje, může za to být pokutován nebo odsouzen do vězení až na 15 let nebo obojí a pokud je následkem smrt člověka, může být odsouzen na jakkoli dlouhou dobu nebo na doživotí. Osoba

obviněna z narušení tohoto paragrafu si musí být vědomá, že organizace je označena za teroristickou (podle definice v podsekcí (g)(6)) a že se tato organizace zapojuje nebo zapojuje do teroristické aktivity (podle definice v sekci 212(a)(3)(B) Imigračního a Národnostního Aktu) anebo, že se tato organizace zapojovala nebo zapojuje do terorismu (podle definice v sekci 140(d)(2) Autorizačního Aktu Zahraničních Vztahů pro rozpočtové roky 1988 a 1989)." -USC § 2339B . (Zajišťování materiální podpory nebo zdrojů označeným zahraničním teroristickým organizacím.)

3. září 2011 "Land Destroyer" - Již v březnu 2011, Londýnský Telegraph uvedl, že libyjští rebelové mají přímé kontakty s Al Kájdou a že jak jejich lidři, tak i příslušníci bojovali před tím v Iráku a Afghánistánu proti americké armádě. Článek nese název: "Libyjský vůdce rebelů připouští, že jeho bojovníci mají napojení na Al Kájdou." ("Libyan rebel commander admits his fighters have al-Qaeda links"). Poukazuje na Abdela-Hakima al-Hasidiho, který byl zajat v boji proti americkým silám v Afghánistánu, navrácen do Libye a pak propuštěn libyjskou vládou na základě Hasidiho slibu, že se on i jeho "Libyjská islámská bojová skupina" (LIBS) vzdávají extremismu a stanou se užitečnou součástí společnosti. Šlo o trik CIA, na který Kaddáfí naletěl, poněvadž Hasidi se s pomocí CIA, MI6 a NATO zakonspiroval ve společnosti a nyní se stal pod přezdívkou Abdulhakim Belhadž nejkrvavějším teroristou na straně rebelů. Nyní se sám prohlásil za vojenského velitele Tripolisu.

New York Times uvedli nedávno v článku "Islamisté z exilu kontrolují vývoj povstání doma" ("Exiled Islamists Watch Rebellion Unfold at Home"), že skupina LIBS (když se dávno před tím zřekla Al Kájdou) se připojila k bojovníkům, sjednoceným pod vlajkou "Přechodné národní rady", kterou americká administrativa oficiálně uznala za legitimní vládu Libye. Přirozeně, "zřeknutí" bylo pouze předstírané, jinak by se nemohli dostat z vězení a zahájit ozbrojený boj proti režimu ve službách světového imperialismu. New York Times rovněž poznamenali, že jeden z bývalých velitelů LIBS Abu Sohaib, oficiálně vedený na seznamech teroristů mnoha zemí světa včetně USA a Velké Británie se v současnosti nachází v Londýně a zdůraznil, že příslušníci LIBS mají bojové zkušenosti z Iráku nebo Afghánistánu a jsou součástí sociální sítě východní Libye - Kyrenaiky.

Graf byl převzat ze studie vojenské akademie ve West Pointu (US West Point study). Byl sestaven na základě údajů získaných v Iráku a ukazuje, že východní Libye, zejména města Darnah a Benghazi dodávala v poměru k počtu obyvatel mnohem více bojovníků do války proti Američanům v Iráku, než kterákoli islámská země včetně Saudská Arábie. Podrobnou zprávu lze nalézt na Tarpley.net.

Bengházi i Darnah se staly centry přípravy puče, organizovaného USA a NATO, zaměřeného na svržení Kaddáfího režimu.

2. září 2011 uvedl britský Independent článek s titulkem: "Vojenský vůdce rebelů sdělil, že byl mučen CIA" ("Rebel military chief says he was tortured by CIA") Článek uvádí, že současný vůdce rebelů Abdulhakim Belhadž, čili Abdel-Hakim al-Hasidi, zakládající člen LIBS, bojoval proti Rusům v Afghánistánu, ale záměrně opomíná, že bojoval od roku 2001 proti americké armádě. Uvádí, že byl držen ve vězení CIA, pak předán Libyjské vládě, která ho omilostnila. Nyní se stal velitelem NATO podporovaných pučistů v Libyi.

Deník Daily Beast v článku "Mocný libyjský islámský lídr" ("Libya's Powerful Islamist Leader") uvádí, že Belhadž již od roku 1980 úzce spolupracoval s Usamou bin Ladinem a že jeho skupina LIBS - anglicky LIFG - Libyan Islamic Fighting Group - je uvedena jak na amerických, tak i britských seznamech mezinárodních teroristických organizací.

Obrázek: oficiální stránka amerického ministerstva zahraničí (US State Department website) ukazuje, že LIBS (LIFG) je na seznamu uvedena jako zahraniční teroristická organizace. Tento fakt je velmi důležitý, jelikož Trestní zákoník USA, jak bylo uvedeno výše, zakazuje materiálně podporovat teroristické organizace uvedené na seznamu. Po odhalení, že USA a státy NATO zajišťují bojovníkům Al Kájdou a LIBS, jejichž velitelé stojí v čele puče, plnou vojenskou, finanční a diplomatickou podporu, snaží se mnoho představitelů států NATO předstírat, že neměli zdání o skutečném složení sil "rebelů".

Na to nastoupila do útoku korporativní média, popisující jmenovaného teroristu jako napraveného a nyní bojujícího proti krvavému diktátorovi, přestože jeho organizaci nikdo ze seznamu teroristických organizací neodstranil. Informaci o skutečném složení sil bojujících proti Kaddáfímu poprvé zveřejnil Pepe Escobar v listu "Rusko dnes" (Pepe Escobar first broke this story on Russia Today), teprve pak

se k odhalování složení "prodemokratických sil" účastnicích se libyjského puče a podvodů vládní propagandy, připojila některá další média. Zakrýváním podstaty změny libyjského režimu vlády USA a NATO porušují zákony svých vlastních zemí tím, že všemi dostupnými prostředky podporují vrahy, kteří doslova a do písmene vraždili po deset let americké, britské a ostatní spojenecké vojáky v Afghánistánu a Iráku ve "válce se světovým terorismem".

V souladu s americkým trestním zákoníkem, (US Code Section 2339A & 2339B) jsou představitelé NATO a vlády USA, Velké Británie a Francie jasně vinné tím, že zajišťovali materiální podporu teroristickým organizacím, uvedeným na oficiálních seznamech. Provinění je nejhorší od doby vzniku trestního zákoníku USA.

Ohromující rozsah výcviku, vyzbrojování a poskytování bojové letecké podpory teroristické organizaci LIBS, kterou si americké ministerstvo zahraničí samotné zařadilo na seznam zahraničních teroristických organizací, při čemž všechny zločiny byly uskutečněny pod pochybným krytím "mezinárodního práva" poskytovaném rezolucemi RB OSN a podporou Mezinárodního trestního soudu, jsou zřejmě hlavními příčinami faktu, že většina světové veřejnosti nechápe zločinnost vojenské intervence do Libye.

Libyjskou "Přechodnou národní radu", jádro, jejichž ozbrojených sil tvoří zkušení teroristé ze skupiny LIBS, součástí Al Kájdý, uznaly za

legitimní, kromě vlád států NATO (včetně České republiky) i mnohé jiné vlády, (celkem 70), od kterých to mohl málokdo očekávat, jako Rusko a není vyloučeno, že se připojí i ČLR.

Vláda České republiky tvrdí, že aktivně přistupuje k implementaci historicky první Globální protiteroristické strategie OSN (UN Global Counter-Terrorism Strategy), která byla konsenzuálně přijata ve formě rezoluce dne 8. 9. 2006 na 61. VS OSN. Členské státy OSN se shodly na potřebě přijetí koordinovaných a zcela konkrétních protiteroristických opatření na národní, regionální a mezinárodní úrovni. Je v českých zákonodárných orgánech, alespoň jeden poslanec nebo senátor, kdo by v tomto směru interpeloval předsedu vlády anebo ministra zahraničí? Jaký postoj zaujal pan prezident? Chápu, že strach z represivních opatření CIA a jednotlivých organizací tajných služeb států NATO, připravených proti těm, kdo by se odvážil vznést byt' i jen pochybnost, musí být hrozný. Není však hroznější bagatelizace významu OSN a její Rady bezpečnosti, která od zániku SSSR již není schopna zajistit podporu legálním vládám svých členských států a právě naopak, jako v případě Pobřeží Slonoviny nebo Libye, po kterých má následovat Sýrie, Írán, Venezuela a další, bude stejně jako dosud přijímat světovými velmocemi zfabrikované lži za věrohodné a otevřít tak cestu k dalším vojenským intervencím?

Tony Cartalucci (Global Research.ca)

Český překlad publikován dne 8. 9. 2011

Mise OSN v Libyi - pokus o přiznání legitimacy agresí NATO

Ve svém poselství 66. zasedání Valnému shromáždění OSN 27. 9. 2011 uvedl prezident Hugo Chávez: "Chceme znovu zdůraznit, že již není možné dále ignorovat krizi OSN. Již v roce 2005 jsme vyjádřili názor, že stávající model OSN se vyčerpal a sdělili jsme, že nezbytnost její obnovy je něčím, co nemůže být dále odkládáno. Od té doby až do současnosti nebylo učiněno nic. Politická vůle velmocí převážila. Nyní OSN působí tak, že se povolně podřizuje jejich zájmům. Je nám jasné, že

funkce OSN se nezlepšuje a ani se nezlepší zevnitř. Jestliže její generální tajemník, spolu s prezidentem Mezinárodního trestního tribunálu se podílejí na rozpoutání války, jako v případě Libye, nelze očekávat od současné struktury OSN nic a není již více času na reformy: OSN nebude žádnou akceptovat, její vnitřní omezení je smrtelné.

Je neúnosné, aby se RB OSN vždy obrátila zády, kdykoliv je její zásah potřebný, v rozporu s přáním většiny a záměrně neuznávala vůli

VS OSN. RB OSN je klubem privilegovaných členů. Jaké jsou její cíle, jestliže její členové narušují mezinárodní právo?"

13. září 2011 RB OSN schválila rezoluci číslo 2009 povolující vyslat do Libye "mírovou" podpůrnou misi UNSMIL (United Nations Support Mission Libya). Již 19. 9. jmenoval generální tajemník OSN do jejího čela svého hlavního poradce pro Libyi Brita - Iana Martina.

Cílem mise má být "poskytování pomoci a podpory Libyi" - tedy její "přechodné radě" při upevňování moci. Na prvním místě je to "obnovení národní bezpečnosti". Byly stanoveny i další cíle: spolupráce při vypracování nové ústavy, rozšiřování oblasti působnosti státní moci, ochrana lidských práv, rozjezd soudnictví, podpora obnovy ekonomiky země a mnohé jiné. Co se však skrývá za těmito formulacemi?

První úkol postavený před misi OSN napovídá, že pučisté, kteří uchopili s vojenskou podporou NATO a jejich spojenců moc v Libyi, nejsou schopni kontrolovat celou zemi a potřebují, podobně jako Afghánistán, Irák, ale i Jižní Korea trvalou přítomnost cizích okupačních vojsk. Stejně jako dříve, budou za zájmy nadnárodních monopolů umírat Bangladéšané a Pákistánci, neaktivnější dodavatelé vojáků do misí OSN (70%). To hlavní však bylo zajištěno - velitel pochází z NATO. Pokud byla dosud vojenská přítomnost pozemních sil ze země NATO utajována, nyní se stane naprosto otevřenou a podle rezoluce RB OSN i v souladu s mezinárodním právem.

Mimořádně pokryteckou se jeví zejména formulace o poskytnutí pomoci při vypracování nové ústavy a provedení voleb. Je to potřeba chápat tak, že text nové ústavy byl již dávno v zahraničí připraven. Nejedná se tedy o nic nového. Nicméně nyní nám to říkáj naprosto otevřeně a dokonce to určují jako cíl mise. Pokud jde o provedení voleb. Jde o prioritní problém, protože má potvrdit legitimitu nové vlády. Je evidentní, že provedení voleb je bez přítomnosti cizích vojsk naprosto nereálné. Nezlověstněji zní úkol: podpořit rozšiřování zóny působnosti vlády - tedy "prozatímní rady" až do voleb. Mise OSN tak vlastně obdržela povolení k realizaci operací k potlačení odporu libyjského lidu proti pučistům a vnějšímu agrosoru.

Je podle znění skutečné litery práva rozhodnutí RB v souladu s Chartou OSN?

Je vůbec vyslání mise do Libye zákonné?

Právní báze pro vytvoření nové mise OSN je uvedena v preambuli rezoluce 2009. Rezoluce

je metodologicky záměrně sestavena velmi komplikovaně: důvody pro intervenci OSN a právní základna pro přijetí rozhodnutí o vytvoření mise jsou trvale zamotávány odvoláváním na různé předcházející rezoluce RB OSN a "rozhodná odsouzení" násilí proti obyvatelstvu, čímž vznikla stěžejí pochopitelná směs. Nicméně ani jedna z uvedených rezolucí neposkytuje právní zdůvodnění pro vznik mise.

Zdánlivě jako jediný přesvědčivý důvod pro vytvoření mise, zní odvolání na Kapitulu VII Charty OSN a přijímání opatření na základě jejího článku číslo 41. Ale pouze zdánlivě. Ve skutečnosti sám článek 41 neposkytuje RB OSN právo na vytvoření mise OSN. Plné znění článku 41:

„Rada bezpečnosti může rozhodnout, jakých opatření nezahrmujících užití ozbrojené síly má být použito, aby jejím rozhodnutím bylo dodáno účinnosti, a může vyzvat členy Organizace spojených národů, aby taková opatření provedli. Tato opatření mohou zahrnovat úplné nebo částečné přerušení hospodářských styků, spojů železničních, námořních, leteckých, poštovních, telegrafních, rádiových a jiných, jakož i přerušení styků diplomatických.“

Jak vidíme RB OSN se svým tvrzením o vytvoření mise na základě článku 41 Charty OSN, dopouští falsifikace. Odvolávání se na Kapitulu VII Charty OSN je ještě podvodnější, poněvadž ani jeden článek v Kapitole VII nepředpokládá vytvoření mise OSN v jiných zemích. Kromě toho přijetím rezoluce 2009 narušila RB OSN i všeobecný zákaz přijímání právních rozhodnutí odvoláváním se na neurčité právní normy.

Je potřeba si položit i další zvědavou otázku: proč se RB neodvolala na článek 42 Kapitoly VII:

„Má-li Rada bezpečnosti za to, že by opatření podle článku 41 nedostačovala anebo že se ukázala nedostatečnými, může podniknout takové akce leteckými, námořními nebo pozemními silami, jaké považuje za nutné k udržení nebo obnovení mezinárodního míru a bezpečnosti. Takové akce mohou zahrnovat demonstrace, blokádu a jiné operace leteckými, námořními nebo pozemními silami členů Organizace spojených národů.“

Zdálo by se, že v tomto případě by byl tento článek vhodnější. RB OSN ho však nemohla použít, protože se v něm hovoří pouze o "demonstraci" nebo "blokádě", ale nikoli o vtržení na cizí státní teritorium pod krytím "mise".

Kromě vytvoření mise UNSMIL, předpokládá rezoluce 2009 zrušení embarga na dodávky zbraní (bod 13 rezoluce 1973). Důležitá je formulace, že se jedná o "zbraně všech typů" (!); odvolávání se na skutečnost, že tyto zbraně budou využívány "výlučně k zajištění bezpečnosti a odzbrojování" na podstatě nic nemění.

Rezoluce "rozmrazuje" aktivity dvou ropných společností. Při tom neruší "bezletovou zónu" Někteří členové RB OSN (údajně Rusko a JAR) požadovali neúspěšně její zrušení. Nakonec se objevila v rezoluci zmínka o tom, že RB pouze zdůrazňuje svou připravenost zrušit tuto zónu, ale pouze ve "vhodném okamžiku" a "pokud to dovolí situace". (Zatím musí vojenské letectvo dál bombardovat libyjskou armádu a hlavně zastrašovat civilní obyvatelstvo.)

Rusku a JAR se nepodařilo prosadit ani článek o okamžitém zastavení genocidy barevných občanů Libye a afrických imigrantů, které žoldněská chátka z Al Kájdy a NATO doslova vyvražďuje.

Nicméně nová mise OSN - UNSMIL získala mandát podpořit, pod vlajkou OSN (ostatně jako již mnohokrát v minulosti) pokračující vojenskou operaci k obsazení celého libyjského teritoria. Přesto však, řečeno slovy odborníků na mezinárodní právo, použití vlajky OSN nemůže uzákonit vojenský zásah proti Libyi. Činnost OSN je v tomto případě stejně nezákonná, jako vojenské agrese NATO...

Osud Venezuely a dalších progresivních států světa tak naprogramovala již nyní RB na dlouhá léta dopředu, a jak se zdá, jejich vlády se vnější podpory od žádné z velmocí nedočkají. Situace je o to horší, že kapitalismus žádné jiné východisko ze současné globální krize nezná.

Ke zpracování využito Poselství prezidenta Huga Cháveze 66. zasedání VS OSN a studie docenta mezinárodního práva na Univerzitě řízení v Moskvě Alexandra Mězjajeva: Mise OSN v Libyi

Publikováno dne 28. 9. 2011

Kdo jsou skuteční žoldněři v Libyi

Alešpoň 40 veterců z anglických SAS a stejný počet francouzských legionářů, navíc stovka egyptských instruktorů, dvacítká dodaná z Kataru a Spojených arabských emirátů, jeden tučet Bulharů a desítky Italů. Celkově 300 mužů, snad i více. Toto jsou reálná čísla, minimální odhad, speciálních "spojeneckých" sil, které pomáhají libyjským rebelům majícím rozhodující roli při dobytí Misuraty, Zintanu, Zawiyae a Tripolisu.

Dokazuje to právě zveřejněná zpráva organizace Royal United Services Institute (RUSI) z Londýna, která potvrzuje již ve světovém tisku zveřejněné indiskrece a přidává k tomu vedle precizní vojenské analýzy i celou sérii nových podrobností, které jsou z určitého hlediska znepokojivé. Z nich vyplývá, že skuteční žoldněři nejsou ti naverbovaní Kaddáfím - jako důkaz jich zabili nebo uvěznilí několik stovek - ale ti, kteří byli uvedeni na bojiště Severoatlantickým paktem při evidentním porušení rezoluce 1973 OSN, která opravňovala k "humanitární" intervenci v Libyi, ale výslovně zakazovala použití pozemních sil a vojenskou

okupaci území. Podle RUSI byla úloha spojeneckých speciálních sil široká, masivní a rozhodující.

Především při výcviku rebelů při používání nejsofistikovanějších zbraňových systémů, ale také při koordinaci pozemních operací, při práci rozvědky a konečně při infiltraci oblastí pod kontrolou sil věrných vládě. Dobyť Tripolisu bylo připravováno po čtyři dlouhé měsíce anglickými SAS a bez jejich pomoci, jak zdůrazňuje RUSI, by byla operace jen velmi obtížně realizovatelná v takové rychlosti a ne příliš krvavým způsobem, kterým proběhla.

Ze zprávy konečně plyne, že anglické SAS byly aktivní v Benghází již od 23. února, tedy jeden týden po započetí revolty a měsíc předtím než NATO oficiálně rozhodlo o intervenci. Zdá se tedy, že rebelové měli velmi starostlivé "kmotry" a to okamžitě. Možná ještě dříve, než se stali rebely.

Amedeo Ricucci

Zdroj: <http://www.amedeoricucci.it/chi-sono-i-veri-mercenari-in-libia>

Český překlad publikován dne: 28. 9. 2011

Válka NATO proti Libyi je zaměřena proti Číně

AFRICOM A HROZBA ČÍNSKÉ NÁRODNÍ ENERGETICKÉ BEZPEČNOSTI

Washingtonem řízené rozhodnutí NATO bombardovat Kaddáfího Libyi a dovést ji v posledních měsících k podmanění, jež stálo daňové poplatníky v USA odhadem 1 miliardu USD, má velmi málo, pokud vůbec, cokoli společného s tím, co Obamova administrativa vyhlašuje jako poslání "chránit nevinné civilní obyvatelstvo". Ve skutečnosti je to součástí širšího strategického útoku NATO a Pentagonu zaměřeného zejména na úplné kontrolování ekonomické Achillovy paty Číny, totiž na čínskou strategickou závislost na velkých dodávkách dovážené ropy a plynu. Dnes je Čína po USA druhým největším světovým dovozcem ropy a rozdíl mezi nimi se rychle zmenšuje.

Pokud pozorně pohlédneme na mapu Afriky a také na Africkou organizaci nového afrického velení Pentagonu - AFRICOM - vzorec, který se objevuje, je pečlivě vypracovanou strategií kontrolování jednoho ze strategicky nejdůležitějších zdrojů ropy a surovin Číny.

Libyjská kampaň NATO byla a je plně založená na ropě. Nejde ovšem jednoduše o kontrolu libyjské vysoce jakostní ropy, protože USA prožívají nervozitu týkající se spolehlivých zahraničních zdrojů. Jedná se spíše o kontrolu volného přístupu Číny k dlouhodobým dovozům ropy z Afriky a ze Středního Východu. Jinými slovy, jde o kontrolu Číny samotné.

Libye je zeměpisně vázána k severu přes Středozemní moře k Itálii, přičemž italská ropná korporace ENI byla po léta největším zahraničním operátorem v Libyi. Na západě sousedí s Tuniskem a Alžírskem. Na jihu hraničí s Čadem, na východě se Súdánem (dnes Súdánem a Severním Súdánem) a s Egyptem. To vypovídá o strategické důležitosti Libye z pohledu dlouhodobé strategie realizované sdružením Pentagonu AFRICOM na kontrolování Afriky a jejích zdrojů stejně jako přístupu země k nim.

Kaddáfího Libye udržovala přísnou národní státní kontrolu nad bohatými zásobami vysoce jakostní "lehké, sladké" libyjské surové ropy. Podle údajů z roku 2006 měla Libye největší prokázané zásoby ropy v Africe, přibližně 35%, dokonce větší než Nigérie. Ropné povolenky byly v posledních letech uděleny čínským státním ropným společenstvem stejně jako ruským a dalším. Není překvapující, že mluvčí tak

zvané opozice vyhlašující vítězství nad Kaddáfím, Abdeldžalíl Majouf, informační manažer v libyjské vzbouřenecké ropné společnosti AGOCO sdělil agentuře Reuters: "Nemáme problém se západními zeměmi, jako jsou italské, francouzské a britské společnosti. Ale můžeme mít jisté politické nejasnosti ve vztahu k Rusku, Číně a Brazílii." Čína, Rusko a Brazílie se buď stavěly proti sankcím OSN proti Libyi anebo tlačily na vyjednané urovnání vnitřního sporu a na ukončení bombardování NATO.

Jak jsem podrobně uvedl jinde (1), Kaddáfí, starý příznivec arabského socialismu v linii egyptského Gamala Násira, používal ropné zisky ke zlepšování postavení svého lidu. Jak zdravotní péče, tak vzdělávání bylo zdarma. Každá libyjská rodina obdržela státní podporu 50 000 USD na koupi nového domu a všechny bankovní půjčky byly podle islámských protichvářských zákonů bezúročné. Stát také nebyl zatížen dluhy. Pouze úplatky a masivní infiltrace do kmenových opozičních oblastí na východě země mohla CIA, MI6 a další zpravodajští operativní NATO s náklady odhadovanými na 1 miliardu USD a masivním bombardováním NATO směřovaným na civilní obyvatelstvo destabilizovat silné vazby mezi Kaddáfím a jeho lidmi.

Proč pak vedlo NATO a Pentagon tak šílený a ničivý útok proti mírumilovné svrchované zemi? Jasně je, že jedním z hlavních důvodů bylo uzavřít obklopení ropných a životně důležitých surovinových zdrojů Číny v severní Africe.

POPLACH PENTAGONU KVŮLI ČÍNĚ

Krok po kroku začal Washington během posledních několika let budovat dojem, že se Čína, jež byla ani ne před 10 lety "drahým přítelem a spojencem Ameriky", stává největší hrozbou světovému míru kvůli svému obrovskému ekonomickému rozvoji. Vyobrazování Číny jako nového "nepřítele" bylo složité, neboť Washington je závislý na Číně, jež koupila lvi podíl dluhu vlády USA v podobě cenných papírů.

V srpnu vydal Pentagon svoji výroční zprávu pro Kongres týkající se vojenského postavení Číny. (2) Letos zpráva vyslala zvonění na poplašný zvonec s novým důrazným tónem. Ve své zprávě Pentagon mj. uvádí: "Čínské vojsko během posledního desetiletí těžilo z mohutné-

ho investování do moderního hardwaru a technologie. Vyvinulo mnoho moderních systémů a další se dostanou do stavu použitelnosti během několika let." A dodává, že "přetrvává nejistota v tom, jak bude Čína využívat svých rostoucích možností... Růst Číny jako zásadního mezinárodního činitele se pravděpodobně stane určujícím rysem strategického prostředí začátku 21. století." (3)

Během dvou až pěti let bude Čínská lidová republika v západem kontrolovaných sdělovacích prostředcích vykreslována jako nové "Hitlerovo Německo". Pokud je to dnes stěží uvěřitelné, je třeba si všimnout, jak bylo totéž provedeno s bývalými spojenci Washingtonu, jako byl egyptský Mubarak nebo dokonce Sadám Husajn. Letos v červnu vylekal mnoho lidí v Pekingu bývalý tajemník pro námořnictvo USA a nyní senátor za Virginii James Webb, když pro čínský tisk uvedl, že se Čína rychle přibližuje tomu, co označil za "mnichovský okamžik", kdy se Washington bude muset rozhodnout, jak udržet strategickou rovnováhu, což je odkaz na krizi ohledně Československa z roku 1938, kdy se Chamberlain rozhodl pro appeasement s Hitlerem. Webb dodal: "Pokud se podíváte na posledních 10 let, byla strategickým vítězem Čína." (4)

Tatáž masivní účinná propagandistická mašinérie Petnagonu, vedená CNN, BBC, New York Times či London Guardian dostane od Washingtonu jemné navedení k "vykreslování Číny a jejich vedoucích představitelů černými barvami". Čína se stává pro mnoho lidí ve Washingtonu a na Wall Streetu příliš silnou a příliš nezávislou. K její kontrole byla identifikována její Achylova pata spočívající především v její závislosti na dovozu ropy. A Libye je krokem, jak zasáhnout Čínu přímo v její zranitelné Achylově patě.

ČÍNA VSTUPUJE DO AFRIKY

Přítomnost čínských energetických a surovinových společností v Africe se stala zásadním důvodem poplachu ve Washingtonu, kde od období studené války převládal v politice Washingtonu postoj pomlouvačného přehlížení africké politiky. Když se před několika lety staly zřejmými budoucí energetické potřeby, zahájila Čína významnou africkou ekonomickou diplomacii, jež dosáhla vrcholu v roce 2006, když Peking doslova rozvinul rudý koberec k nohám hlav více než 40 afrických států a diskutoval s nimi širokou paletu hospodářských otázek. Žádná z nich nebyla pro Peking důležitější než

zajištění budoucích afrických ropných zdrojů pro mohutné zprůmyslování Číny.

Čína vstupovala do zemí, jež byly reálně opuštěny bývalými evropskými koloniálními mocnostmi, jako je Francie, Británie či Portugalsko.

Případem toho je Čad. Nejchudší a zeměpisně nejizolovanější africká země Čad se stala středem pozornosti Číny, jež s ním znovunavázala diplomatické styky v roce 2006.

V říjnu 2007 podepsala obrovská čínská státní společnost CNPC s vládou Čadu smlouvu na společnou výstavbu rafinérie. O dva roky později zahájili výstavbu ropovodu pro přepravu ropy z nového čínského ropného pole na jihu přibližně 300 km od rafinérie. Jak se dalo očekávat, začaly západem podporované nevládní organizace vykřikovat o dopadech čínského ropovodu na životní prostředí. Tytéž nevládní organizace byly pozoruhodně zticha, když v roce 2003 narazil na rvu v Čadu Chevron. V červenci 2011 oslavily dvě země - Čad a Čína - otevření společné rafinérie nedaleko čadského hlavního města Njamena. (5) Čínské aktivity v Čadu jsou významně blízkou dalším velkému čínskému ropnému projektu v oblasti súdánského Dárfúru na hranici s Čadem.

Súdán byl zdrojem rostoucích toků ropy do Číny od začátku spolupráce na konci 90. let poté, co zde své pozice opustil Chevron. Do roku 1998 CNPC vybudoval 1500 km dlouhý ropovod z jihosúdánských ropných polí do města Port Sudan u Rudého moře a velkou ropnou rafinérii nedaleko Chartúmu. Súdán byl prvním velkým čínským zámořským ropným projektem. Do počátku roku 2011 představovala ropa převážně z konfliktem odtrženého jihu asi 10% čínského ropného dovozu, což představovalo více než 60% denní súdánské výroby ropy (490 000 barelů). Súdán se stal bodem životně důležité čínské národní energetické bezpečnosti.

Podle geologických odhadů se nachází pod povrchem v oblasti od Dárfúru v jižním Súdánu přes Čad až do Kamerunu jedno obrovské ropné pole o rozsahu odpovídajícím snad nové Sauské Arábii. Kontrolování jižního Súdánu stejně jako Čadu a Kamerunu je životně důležité pro "strategické upření" budoucích ropných zdrojů Číně. Pokud zůstával u moci v Tripolisu stabilní a silný Kaddáfího režim, byla tato kontrola velkým problémem. Současně oddělení Republiky Jižní Súdán od Chartúmu a svržení Kaddáfího ve prospěch slabých

vzbouřeneckých band napojených na podporu od Pentagonu bylo pro Pentagon strategickou prioritou celospektrální dominance.

REAKCE AFRICOMU

Klíčovou silou stojící za poslední vlnou západních vojenských útoků proti Libyi či za skrytějšími změnami režimů v Tunisku, Egyptě a za osudovým referendem v jižním Súdánu, jež nyní učinilo tuto na ropu bohatou oblast "nezávislou", stojí AFRICOM, zvláště vojenské velení USA ustavené Bushovou administrativou v roce 2008 výslovně kvůli působení rostoucího čínského vlivu nad rozsáhlými zdroji ropy a přírodního bohatství Afriky.

Na konci roku 2007 Dr. J. Peter Phan, washingtonský znalec, který je poradcem ministrů zahraničí a obrany USA, otevřeně prohlásil, že mezi záměry nového AFRICOMu je cíl "ochrany přístupu k uhlovodíkům a dalším strategickým zdrojům, jichž má Afrika přebytek... úloha, která zahrnuje zajištění proti zranitelnosti tohoto přírodního bohatství a zajištění, aby žádná třetí zainteresovaná strana, jako je Čína, Indie, Japonsko nebo Rusko nemohla získat monopolní postavení nebo upřednostněné zacházení." (6)

Při výpovědi před Kongresem USA na podporu vytvoření AFRICOMu v roce 2007 Phan, jenž se spojil s neokonzervativní Nadací na obranu demokracií (Foundation for Defense of Democracies), uvedl:

"Toto přírodní bohatství činí Afriku vyzývajícím terčem pozornosti Čínské lidové republiky, jejíž dynamické hospodářství...se vyznačuje téměř neukojitelnou žízní po ropě i potřebou dalších přírodních zdrojů, aby je udrželo... Čína v současné době dováží přibližně 2,6 miliony barelů ropy denně, což je asi polovina její spotřeby; více než 765 000 barelů - asi třetina dovozu - pochází z afrických zdrojů, zejména ze Súdánu, Angoly a Konga (Brazaville). Není divu, že ... se asi žádná zahraniční oblast nemůže v posledních letech rovnat Africe jako předmětu trvalého strategického zájmu Pekingů... Ať už je to záměrem nebo není, mnoho analytiků očekává, že Afrika - zvláště státy podél na ropu bohatého západního pobřeží - se bude stále více stávat scénou strategické soutěže mezi Spojenými státy a jejich jediným reálně téměř vyrovnaným protivníkem na globální úrovni - Čínou - jelikož obě země usilují o rozšíření svého vlivu a zajištění přístupu ke zdrojům." (7)

Je užitečné stručně zrekapitulovat sled Wa-

shingtonem sponzorovaných "Twitterových" revolucí v pokračujícím tak zvaném Arabském jaru. První bylo Tunisko, zjevně nevýznamná země na severoafrickém břehu Středozemního moře. Nicméně Tunisko leží na západní hranici Libye. Druhou kostičkou domina, která padla, byl Mubarakův Egypt. To vytvořilo významnou nestabilitu napříč Středním Východem až do severní Afriky a souviselo to se skutečností, že Mubarak navzdory všem svým chybám úporně vzdoroval středovýchodní politice Washingtonu. Také Izrael s pádem Mubaraka ztratil svého bezpečného spojence.

Poté v červenci 2011 vyhlásil jižní Súdán svoji nezávislost jako Republika Jižní Súdán, když se po několika letech povstání podporovaného ze strany USA proti moci v Chartúmu odtrhl od Súdánu. Nová republika s sebou utrhla i většinu súdánských známých ropných zásob, což zjevně nepůsobilo v Pekingů radost. Velvyslankyně USA při OSN Susan Rifová vedla delegaci USA při oslavách nezávislosti a nazvala to "potvrzením jihosúdanského lidu." Dodala, co se týká podmínek uskutečnění odtržení, že "USA při tom byly stejně aktivní jako kdokoli jiný." Prezident USA Obama otevřeně podpořil odtržení jihu. Odštěpení bylo projektem vedeným a financovaným z Washingtonu od okamžiku, kdy to bylo za Bushovy administrativy v roce 2004 označeno za prioritu. (8)

Nyní Súdán náhle ztratil svůj hlavní zdroj tvrdé měny - ropné zisky. Odtržení jihu, kde jsou produkovány tři čtvrtiny ze 490 000 súdánských barelů denně, prohloubilo ekonomické potíže v Chartúmu, který přišel o přibližně 37% svých celkových příjmů. Jediné ropné rafinérie Súdánu a jediná vývozní cesta vede severně od ropných polí do Port Sudan na pobřeží Rudého moře v severním Súdánu. Washington v současné době pobízí Jižní Súdán k vybudování nového vývozního ropovodu nezávislého na Chartúmu přes Keňu, jež je jednou z oblastí s nejsilnějším vojenským vlivem USA v Africe. (9)

Záměrem změny režimu v Libyi vedené USA stejně jako celého Projektu Velkého středního Východu, který stojí za Arabským jarem, je zajistit naprostou kontrolu nad největšími známými světovými ropnými poli a kontrolovat budoucí politiku zvláště v případech zemí jako je Čína. Jak měl prohlásit v 70. letech ministr zahraničí USA Henry Kissinger, když byl zřejmě mocnějším člověkem než prezident USA: "Pokud kontrolujete ropu, kontrolujete celé

národy a skupiny národů."

Pro budoucí národní energetickou bezpečnost Číny spočívá konečná otázka v nalezení bezpečných domácích energetických zdrojů. Naštěstí existují nové revoluční metody detekování a mapování přítomnosti ropy a plynu, kde i nejlepší současná geologie říká, že nic takového nalézt nelze. Snad tam by mohla ležet cesta z pasti, jež byla na Čínu nastražena. Ve své nejnovější knize Války o energii takové nové metody pro ty, kdo by se o ne zajímali, probírám detailněji.

Poznámky:

(1) F. William Engdahl, Creative Destruction: Libya in Washington's Greater Middle East Project--Part II, March 26, 2011, accessed in <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=23961>.

(2) Office of the Secretary of Defense, ANNUAL REPORT TO CONGRESS: Military and Security Developments Involving the People's Republic of China 2011, August 25, 2011, accessed in www.defense.gov/pubs/pdfs/2011_cmpr_final.pdf.

(3) Ibid.

(4) Charles Hoskinson, DOD report outlines China concerns, August 25, 2011, accessed in <http://www.politico.com/news/stories/0811/62027.html>

(5) Xinhua, China-Chad joint oil refinery

starts operating, July 1, 2011, accessed in <http://english.peopledaily.com.cn/90001/90776/90883/7426213.html>. BBC News, Chad pipeline threatens villages, 9 October 2009, accessed in <http://news.bbc.co.uk/2/hi/8298525.stm>.

(6) F. William Engdahl, China and the Congo Wars: AFRICOM. America's New Military Command, November 26, 2008, accessed in <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=11173>.

(7) Ibid.

(8) Rebecca Hamilton, US Played Key Role in Southern Sudan's Long Journey to Independence, July 9, 2011, accessed in <http://pulitzercenter.org/articles/south-sudan-independence-khartoum-southern-kordofan-us-administration-role>.

(9) Maram Mazen, South Sudan studies new export routes to bypass the north, March 12, 2011, accessed in <http://www.gasandoil.com/news/2011/03/south-sudan-studies-routes-other-than-north-for-oil-exports>.

F. William Engdahl

*Autor je častým přispěvatelem na internetové stránce Global Research, je autorem knihy Celospektrální dominance: Totalitární demokracie v rámci Nového světového pořádku
Zdroj: Global Research, 25. 9. 2011
Český překlad publikován dne 8. 10. 2011*

Haló noviny a úsilí o pravdivé hodnocení současného vývoje

Dne 30. 8. 2011 jsem se z článku podepsaném značkou (ste) dověděl:

"Vláda uznala libyjskou povstaleckou vládu". Na zvěsty pravicových politiků jsem zvyklý. Zarazila mě však fráze: "Podle stínového ministra zahraničních věcí KSČM Miloslava Ransdorfa je krok vlády logický a v pořádku. 'Rychlost, s jakou se zhroutil režim plukovníka Kaddáfího, ukazuje, že velkou podporu Libyjců neměl. Důležitým signálem je rovněž to, že Kaddáfího odepsala i Liga arabských států. Nicméně to, co se dělo v Libyi v nedávných dnech, dokazuje, že stabilita v zemi ještě ne-

nastala. Doufejme, že se to rychle změní," řekl Haló novinám Ransdorf." "Poslanec za KSČM v Evropském parlamentu." Dodávám já.

Nevím, zda si to redaktor HaNo nevymyslel. Jestliže je krok vlády v pořádku, jak říká Ransdorf, bylo by logické si myslit, že nepotřebujeme vůbec žádnou levicovou stranu, protože i pravice dělá věci dobře. Nepídlil jsem se ani, kde přišel údajný komunist a Ransdorf k takovým informacím. Jaká rychlost? Ani desetitisíce raket a pum, většinou s ochuzeným uranem a 62 tisíc mrtvých dětí žen a mužů nezlomily od 19. 3. 2011 až dosud libyjský lid. V Libyi

právce nikdy nešlo pouze o jakýsi Kaddáfího režim, ale o lidovládu, která zajišťovala po desítky let bývalé libyjské chudině vysoký životní standard, nehovoříc o dalších sociálních vymoženostech, uzákonění práv žen, likvidaci rasizmu, pokud jmenujeme pouze to, co je nejvýznamnější. Libyjská životní úroveň se za vlády Kaddáfího zvýšila natolik, že se z posledního místa dostala na první v celé Africe. Arabská Liga je organizace reakčních arabských států, jejíž vládcí byli vždy úzce spřátelení s představiteli hlavních imperialistických mocností, bez jejichž podpory by nemohli vládnout. Ransdorffem vysmívaný Kaddáfího režim, podle mého názoru hrdinně bojuje proti vojenství nejvypělejšími státním světa přes 7 měsíců.

Nemusím milovat italského premiéra Berlusconiho, který mluví pravdu jenom tehdy, když se splete. Ten však uvedl na 13. slavnosti mládeže své "Strany svobody", která se konala v pátek 9. 9. 2011 v Římě: "V Libyi nejde o žádné lidové hnutí jako v jiných severoafrických zemích, kde započal vanout vítr svobody. Nebylo to žádné lidové hnutí, protože Kaddáfí byl svým lidem milován, jak jsem to mohl vidět v Libyi. V Tripolisu se mocní muži rozhodli zahájit novou éru likvidací Kaddáfího". Mnoho významných světových mediálních agentur mezi nimi francouzská AFP, italská ANSA i významných evropských deníků, bohužel kromě českých, věnovalo pozornost slovům Berlusconiho. Dal totiž komunistům a autentické

levici do ruky zbraň v boji o pravdivou prezentaci imperialistické války proti Libyi. Pokud by ti, kdo si hrají na levicové či dokonce komunistické publicisty chtěli, mohli by využít jeho "omylu" ke zpochybnění tvrzení lidí jako M. Ransdorff, Hassan Charfo a dalších, kteří se snaží, ať již vědomě či nevědomě, vnutit komunistům a jejich příznivcům trockistický názor, že v Libyi šlo od počátku o lidové povstání proti krvavému diktátorovi a nikoli o připravený puč, jehož hegemonem jsou Spojené státy a jejich spojenci z NATO a hybnými silami CIA a jinými tajnými službami řízená teroristická a žoldněská chátka z libyjské odnože Al Kájdy - Libyjské islámské bojové skupiny (LIBS) vedené na seznamu teroristických organizací amerického ministerstva zahraničí, jejíž velitel Belhadž, dlouhodobý spolupracovník a přítel Usamy bin Ladina, se stal vojenským komandantem Tripolisu a prosazuje zájmy globalizovaného kapitalismu. Al Kájda, kterou vytvořila CIA k boji proti Sovětské armádě v Afghánistánu, pokračuje nyní otevřeně v tom, co dělala až dosud pouze skrytě.

Dívím se, že Ransdorff s Charfem dokonce netrdí, že teprve po porážce Kaddáfího vznikne v Libyi pokrokový nebo socialistický režim. Dnes je již 11. 10. 2011 a Kaddáfí v čele libyjského lidu dosud (i přes nevrzivost Ransdorffa a Charfa) vzdoruje záměrům realizace imperialistických plánů.

Karel Kluz

Publikováno dne 13. 10. 2011

Nový způsob krytí imperialistických válek

V západním alternativním tisku (včetně amerického) se stále častěji objevují publikace, pokoušející se nekonformně stanovit charakter současných válek, podobných té, která nyní probíhá v Libyi. Jejich autoři si stanoví za cíl pokusit se vzkřísit světová mírová hnutí a přispět tak k vystupňování odporu veřejnosti proti krveprolitím organizovaným imperialismem, který využívá k jejich krytí "světová společenství". Profesor politikologie na Syrakuské univerzitě v New Yorku Horace Campbell ve studii "Globální NATO a rekolonizace Afriky" uvádí: "Na všechny pochybnosti o možné zákonnosti

postupu USA, Francie, Velké Británie a dalších členských států NATO proti Libyi odpověděla vojenská intervence proti libyjskému lidu, podpořená zmanipulovaným mandátem (Rezoluce 1973) RB OSN. Je to nový druh války s využitím třetí strany, s cílem umlčet všechny mírové síly, které by se postavily proti intervenci".

V závěru Campbell zdůrazňuje: "Afričané na nic nezapomenou a přijde den, kdy si prostřednictvím zdemokratizované OSN prosadí vlastní Odpovědnost za ochranu." Přesto se zkušební bojovník za mír vyhnul objasnění skutečné úlohy současné OSN v intervenci proti Libyi a

zůstal pouze u odsouzení NATO, které jako by v honbě za světovým panstvím pouze zneužilo mandát RB OSN. Stať by vyzněla mnohem účinněji, kdyby objasnil podstatu militantní doktríny NATO - vyjádřené všeobecně známým pojmem "Odpovědnost za ochranu", (Responsibility to protect - R2P) odvozené z neoslavě doktríny "právo na intervenci" vyzkoušené na Srbech a prosazené "humanitárními interventy" typu Bernarda Kushnera - "bombometčíka - lékaře bez hranic", jejíž poslední aplikace umožnila NATO násilím kolonizovat členský stát OSN pod krytím pseudolegální "mírotvorné" mise.

Globální NATO není již dávno pouhou obrannou organizací. Je to mix NATO, EU, nejrůznějších tajných služeb, vlastních vojenských a policejních speciálně vycvičených sil, soukromých vojenských a bezpečnostních agentur, využívaných nejen k přímým vojenským intervencím v zahraničí, ale i k vytváření atmosféry strachu ve vlastních zemích dezinformacemi o rostoucím islámském terorismu, organizovaném zločinu, zvyšujícím se vlivu radikální pravice i ultralevice. Cílem je dosažení souhlasu veřejnosti s oprávněností imperialistických válek, kamuflovaných bojem za svobodu, demokracii a lidská práva. Důležitou a trvalou pseudohumanitární součástí procesu se staly nyní OSN, OBSE a všechny druhy nadnárodních nevládních organizací, založené a financované imperialistickými státy. Novinka této mezinárodní kombinace spočívá v tom, že se aktivity agresivního vojenského bloku NATO legitimizují rezolucemi RB OSN, jejíž existence je v masovém společenském vědomí dosud ztotožňována s její pozitivní a mírotvornou úlohou, kterou OSN sehrávala do nástupu Gorbačova k moci.

Mluví NATO na tiskových konferencích před zahájením bombardování Libye 19. 3. 2011, které vedlo k likvidaci pozemní civilní infrastruktury i vyražení desítek libyjských občanů, zdůrazňovali nezbytnost "humanitárního" bombardování k ochraně obyvatelstva před diktátorem Kaddáfím. Vedení NATO postupovalo podle stejného schématu jako v Jugoslávii a Iráku. Nejdříve citovalo rezoluce RB OSN a teprve pak přistoupilo k odhalení pravého důvodu intervence: svržení zákonné vlády, nepředstavitelné bez likvidace Muammara Kaddáfího a jeho rodiny. Odvoláním se na rezoluci RB OSN číslo 2009, která umožňuje nejen rozmrazování libyjských zahraničních kont a předání jejich částí pučistům,

ale i vyslání "mírotvorné mise", přechod k okupaci Libye a "legalizaci" loupeže libyjského přírodního bohatství, překonalo NATO za pomoci OSN jakékoli bytí i jen "virtuální" protesty levicových a mírových sil a pokud se mu podaří zlikvidovat s konečnou platností odpor zákonné libyjské moci, vytvoří si dokonale nástupišť pro ovládnutí všech afrických a středoaasijských energetických zdrojů. Role OSN ve válečných plánech imperialistických mocností sehrává stále významnější úlohu. Jejich představitelé jdou až do extrémů. Nedávno se ve svém vystoupení generální tajemník NATO Rasmussen při oznámení prodloužení bombardování Libye o další tři měsíce odvolával na rezoluci RB OSN číslo 2009, přestože o takovém kroku není v rezoluci ani slovo. Ale kde není žalobce, není soudce.

Před světovou veřejností tak imperialistické mocnosti rozehrávají cynické divadlo, ve kterém se úlohy NATO a OSN vzájemně proplétají.

Připomeňme si ještě jednou neblahou rezoluci číslo 2009, následující po rezolucích 1970 a 1973, na jejichž základě začala vojenská intervence proti suverénnímu státu.

Rezoluce 2009, která je vrcholem potupného narušování mezinárodního práva a Charty OSN, byla schválena 16. 9. 2011. Západní mocnosti se tak podařilo, opět za pomoci Ruska a Číny, zajistit prostřednictvím rezoluce prosazení všech svých zájmů, především souhlas s okupací Libye, který je nazýván cudně "postkonfliktním uspořádáním". Jeho autorem je poradce Generálního tajemníka OSN pro Libyi, Brit Ian Martin, který byl nyní GT OSN určen do funkce představitele OSN v Libyi a oficiálně pověřen realizací tohoto plánu v Libyi. Martin se ve skutečnosti stal velitelem "Mise podpory", neboli "správcem" země. Podobnou roli sehrál po okupaci Iráku Paul Bremer, pod jehož vedením zmizely desítky miliard USD, určených k rekonstrukci americkým bombardováním zničené, před tím kvetoucí země.

Obsah plánu "postkonfliktního uspořádání", včetně prodloužení bombardování o tři měsíce a ustanovení o počtech okupačních vojsk, podvodu s hlasováním na zasedání VS OSN na podporu "Národní přechodné rady", dělení Libye at již s mandátem nebo bez něho, připomíná nastolování koloniálních systémů v 19. století. Špičkoví manažéři OSN věděli o plánu již od počátku srpna 2011. Desetistránkový dokument s názvem: "Konsolidovaná zpráva o integračním procesu předběžných opatření pro

postkonfliktní plánování v Libyi" je zpracován v duchu společné koncepce USA, EU a NATO změn společenských systémů zkrachovaných států. Dokument je téměř doslova opsán z článku 22 Paktu Společnosti národů:

"1. Na kolonie a území, jež následkem této války přestaly býti pod svrchovaností států, které je dosud spravovaly, a jsou obydleny národy, jež za dnešních mimořádně obtížných poměrů nejsou dosud s to vládnout si samy, bude uplatněna zásada, že blaho a rozvoj těchto národů jsou posvátným posláním civilizace, a že proto musí býti do tohoto Paktu pojaty záruky zabezpečující, že toto poslání bude splněno.

2. Nejlepší způsob pro praktické uskutečnění této zásady jest svěříti poručení nad těmito národy státům pokročilým, které jsou svými prostředky, svými zkušenostmi a svou zeměpisnou polohou nejspolehlivěji převzít tuto odpovědnost a které jsou ochotny ji přijmout; budou vykonávat toto poručení jako mandataři a jménem Společnosti." Stačí zaměřit "Společnost národů" termínem OSN a vracíme se do roku 1919. Text se v podstatě neliší.

Jestliže si přečtete argumenty ve zprávě, naskočí nám hrůzou husí kůže a uvědomíme si více než jindy, k jakým zločinům se nyní propoučije OSN. Jako hlavní motiv pro vyslání nových mandatařů do údajně "zkrachovalé země", která až dosud žila podle vlastních zákonů a zvyklostí, kde byla stabilizována a v Africe nejvyšší životní úroveň a vládu podporovala většina obyvatelstva se v "Konsolidované zprávě" uvádí v bodech 15 - 16: "Obrovské příjmy z prodeje ropy, o jejichž využívání rozhodoval režim, pomohly plukovníku Kaddáfimu vybudovat mocenskou strukturu, založenou na sponzorském systému - podpoře jednotlivých skupin a kmenů, příjemců hlavní části financí." "Sponzorský systém" je špatný zejména proto, že "udržuje obyvatelstvo v klidu a zavrhuje jakýkoliv politický program, doporučený ve spojení se soudobými (viz západními) standardy... Tomu, že v čele současného "křížového tažení na Východ" stojí nadnárodní lobby, se nikdo nemůže divit. Proto se zdá být naprosto přirozené, že se hlavou "libyjské mise" stal Brit Ian Martin - jeden z hlavních emisarů "nového světového řádu", který byl až dosud vždy k dispozici, pokud šlo o obhajobu demonstrativních porušení mezinárodního práva. Martin stál v čele Amnesty International - organizace, která se nemalou měrou podílela na rozbíjení SSSR. V poslední době byl viceprezidentem

vlivné lobbystické struktury "Mezinárodního centra pro přechodnou jurisdikci" (International Center For Transitional Jurisdiction) se sídlem v New Yorku. Centrum Jurisdiction a hlavně prosadilo v OSN koncepci: "Odpovědnost za ochranu" (R2P) a rozpracovalo ideologii "liberálního imperialismu".

Jak jsme se přesvědčili již při čtení rezoluce RB OSN číslo 1973, daří se západním velmocím uváděním neurčitých a nepřesných formulací mást své protějšky nejen v RB OSN, ale i na zasedání VS OSN.

Z rezoluce RB OSN číslo 2009, přijaté 16. 9. 2011 se svět mohl dovědět, že se rozhodnutím OSN vytvořila "Podpurná mise" (UNSMIL). Výsměchem mezinárodnímu právu je sama formulace "podpory" jedné ze stran konfliktu - pučistů, figurujících v rezoluci jako "zákonná moc". V článku 20, ve kterém jsou připomínána opatření z článků 6 - 12 rezoluce číslo 1973 o zavedení "bezletové" zóny nad územím Libye se na příklad uvádí, že "pokud to dovolí okolností, bude možné - na základě domluvy s vládou, ukončit zplnomocnění, které obdržely členské státy OSN v článku 4 rezoluce číslo 1973". V nové rezoluci číslo 2009 se smysl článků předcházející rezoluce záměrně neobjasňuje. Článek 4 totiž nejen umožňoval všem členským státům OSN podílet se na "ochraně" obyvatelstva, "masakrovaného" Kaddáfim, ale současně vylučoval možnost pobytu okupačních vojsk na území Libye. Jinými slovy řečeno: s ukončením platnosti článku 4 skončí nejen "bezletová" zóna, ale i zákaz zapojení pozemních koaličních sil do okupace Libye. Zkušebním kamenem bude vyslání mise, po které bude pravděpodobně, jako v případě Afghánistánu, následovat smlouva OSN s NATO o okupaci země.

Na místě je i dotaz, jak se mohlo stát, že na 66. zasedání VS OSN, kde jsou shromážděny delegace 193 členských států OSN, při tom většina z nich odmítá imperialistickou politiku západních velmocí, nemlo projít přiznání "Národní přechodné rady" jako jediného zákonného představitele Libye, připravující půdu pro okupaci vlastní země?

Hasování se přeměnilo v nebyvalý podvod v celých dějinách OSN. Hlavní mediální prostředky se jeho podrobnému vylíčení vyhnuly a sdělily pouze, že návrh podpořilo 114 států, proti bylo 17 a zdrželo se 15. Nemohly rozebrat problém, proč "Národní přechodnou radu" (NPR) podpořily na příklad Sýrie a Írán. Podstata spočívá v tom, že VS OSN přímo za

přijetí "NPR" vůbec nehlasovalo.

V oficiálním komuniké tiskové služby OSN se dvojsmyslně uvádí: "VS OSN povoluje libyjské Národní přechodné radě zaujmout křeslo členského státu - Libye."

Lstivé dosažení souhlasu je popsáno ve zprávě "Komise pro prověrku zplnomocnění delegací členských států OSN", kterou vedl představitel Panamy Pablo Antonio Talasinos. "Komise" byla údajně informována asistentem GT OSN pro právní otázky, že hlasováním budou potvrzena pouze zplnomocnění těch delegací, které již předložily potřebné dokumenty a o ostatních se bude jednat dodatečně,

což "Komise" akceptovala. V souladu s bodem 12 zprávy VS OSN se pak zasedání VS OSN pouze doporučovalo schválit zprávu "Komise". Většina delegací tak vyslovila souhlas s něčím, o čem neměla ani zdání.

Asistent GT, který není ve zprávě jmenován, byl dlouhodobým zaměstnancem Ministerstva zahraničí USA Stephen Mathias. Do funkce byl jmenován 1. 9. 2011 jen proto, aby zmanipuloval hlasování o přidělení křesla v OSN libyjským pučistům. Mathias stál u vzniku Mezinárodních soudů v Haagu, včetně ICTY.

Karel Kluz

Publikováno dne 14. 10 2011

Muammar Kaddáfí... úryvek z knihy Útěk do pekla

Z lidského hlediska není nic horšího než tyranie davu! Je jako bouřlivý proud, který nezná slitování před ničím, co se mu postaví do cesty!! Neposlouchá výkřiky člověka, ani ho nedrží za ruku, i když žádá o pomoc a snažně prosí... Ale zavalí ho bez jakéhokoli ohledu.

Tyranie jedince je nejslabší forma tyranie, protože se nakonec jedná o jedince... Společensví ho může vyobcovat a dokonce i nevy-

znamný jedince ho může odstranit jakýmkoliv způsobem... Pokud se týká kolektivní tyranie, ta je nejhorší ze všech, protože kdo se může postavit náporu proudu?! (...)

Jak miluji kolektivní svobodu, její nekontrolovatelný výbuch, poté co rozlomila vlastní okovy, zatímco zpívá a odříkává žalmy, poté co bědovala...

Obsah

Slovo úvodem...	5
Vyjádření Komunistického svazu mládeže k postoji KSČM vůči agresi v Libyi určené členům ÚV KSČM	6
Postavme se proti nové imperialistické agresi - napadení Libye!	7
Úvahy soudruha Fidela: Nevyhnutelná válka NATO 1	9
Úvahy soudruha Fidela: Nevyhnutelná válka NATO 2	11
Libye a návrat humanitárního imperialismu	13
Libye, Gramsci a „historický dogmatismus“	14
Ne gangsterské agresi imperialistů v Libyi	16
Čtvrté dějství hry o ovládnutí surovin a obchodu s drogami	17
Společné prohlášení komunistických a dělnických stran proti imperialistické agresi v Libyi	20
Úvahy soudruha Fidela: Fašistická válka NATO	21
Lybie, dálkově ovládaná revoluce	22
Euroamerická válka proti Libyi	23
USA riskují válku s Čínou a Ruskem	26
Imperialistické války	28
Prohlášení Světové federace demokratické mládeže k zatykači Mezinárodního trestního soudu na Muammara Kaddáfího	40
Loupež se zbraní v ruce v Tripolisu	41
Syn Kaddáfího hovoří o úloze Paříže v libyjské válce	41
Nová kolonizace Libye: Nad Libyí se snáší zničující kapitalismus	44
Ovládnutí veřejného mínění v současné etapě globální krize kapitalismu	46
Libyjská „rebelové“ jsou na seznamu ministerstva zahraničí USA jako teroristé	47
Mise OSN v Libyi - pokus o přiznání legitimacy agresi NATO	49
Kdo jsou skuteční žoldnéři v Libyi	51
Válka NATO proti Libyi je zaměřena proti Číně	52

Haló noviny a úsilí o pravdivé hodnocení současného vývoje	55
Nový způsob krytí imperialistických válek	56
Muammar Kaddáfí... úryvek z knihy Útěk do pekla	59

**Vydala MLADÁ PRAVDA
v roce 2011**

První vydání

ISBN 978-80-904725-3-2

Mělo by být dnes jasno, že libyjští "rebelové" - bez ohledu na jejich subjektivní vědomí - jsou nástrojem, který je zneužíván imperialistickými silami, aby se mohly zmocnit země a to nejen pro její významné energetické zdroje, ale pro svou geografickou strategickou polohu ve Středomoří a v Africe .

(Komunistický svaz mládeže)

Nikdy nebyla velká nebo malá země, v tomto případě s 5 miliony obyvatel, obětí tak brutálního útoku s pomocí letadel organizace válečných štváčů, která může počítat s tisíci stíhačkami, stovkami ponorek, jadernými letadlovými loděmi a arsenálem dostačujícím k několikanásobnému zničení planety.

(Fidel Castro)

Motivem imperialismu k bombardování a vtržení do Libye nikdy nebyl Kaddáfí ani pokrytecká obrana lidských práv. Imperialismus vyzbrojil síly povstalců, bombardoval a vtrhl do Libye a vraždí nevinné libyjské obyvatele se záměrem získat veliké zásoby ropy a získat možnost umístit v této oblasti své další obrovské vojenské síly, jež mu vytvoří lepší podmínky k jakýmkoli novým intervencím.

(Světová federace demokratické mládeže)

